

AU RĂMAS ÎN VIAȚĂ CEI PUTERNICI.
MAI TREBUIE GĂSITĂ O SINGURĂ CHEIE.

ENDGAME

JOCUL FINAL: REGULILE JOCULUI

JAMES FREY

ȘI

NILS JOHNSON-SHELTON

TREI

www.virtualprojection

FICTION
CONNECTION

JAMES FREY
ȘI
NILS JOHNSON-SHELTON

ENDGAME
JOCUL FINAL : REGULILE JOCULUI

Original: *Endgame: Rules of the Game* (2016)

Traducere din limba engleză și note:
LAURENȚIU DULMAN

virtual-project.eu

Editura: TREI, 2017

Această carte este un puzzle.
Descifrați, decodați și interpretați.
Faceți cercetări.
Dacă sunteți destoinici, veți găsi.

---

¹ <http://eg2.co/200>

kepler 22b

*CAMERA CU ANSIBLU² DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE'EN,
ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARȚIAN*

kepler 22b stă pe un scaun strălucitor în mijlocul unei camere negre, cu tavan scund. Își ține mâinile cu șapte degete împreunate, iar părul cu luciu de platină îi este strâns într-o sferă perfectă în vârful capului. Revede raportul pe care urmează să-l transmită prin ansiblu conclavului său, aflat la ani-lumină distanță. Jocul care se desfășoară pe planeta alb-albastră de pe orbita următoare a întâmpinat câteva piedici și a înregistrat evoluții neprevăzute – și totuși, continuă. Mare parte din ce s-a întâmplat nu este foarte îngrijorător, exceptând distrugerea unuia dintre cele douăsprezece mari monumente ale Pământului. Apartinea celților La Tène și se numea Stonehenge, iar acum e distrus și inutilizabil, kepler 22b e foarte îngrijorat din cauza asta. Pentru ca Jocul Final să se încheie, este nevoie de cel puțin una dintre aceste construcții străvechi, care au fost ridicate cu multe milenii în urmă, pe vremea când semenii lui trăiau împreună cu primele generații de oameni.

Și asta își dorește el cel mai mult să se întâmple.

Ca un Jucător să câștige.

Un Jucător.

Își mută atenția de la raport la holograma proiectată la mică distanță în fața lui. Un punct luminos se mișcă în timp real pe harta unui oraș de pe subcontinentul indian. Un Jucător. Judecând după viteza de deplasare, se află într-un vehicul.

Nu este Jucătorul de la care kepler 22b se așteaptă să câștige, dar este cel care i-a stârnit cel mai mult curiozitatea.

E un Jucător viclean și nechibzuit.

Imprevizibil. Impulsiv. Nemilos.

Este shangul, An Liu.

kepler 22b ar continua să-l urmărească, însă ansiblul bâzâie, iar

---

² Ansiblu: dispozitiv fictiv care asigură comunicarea instantanee între două locuri aflate la o distanță extrem de mare unul de celălalt (n.tr.).

holograma dispare. În cameră se face beznă și temperatura scade la -60 de grade Fahrenheit. După câteva clipe, în întuneric scânteiază puncte luminoase, apoi proiecțiile lor apar de jur împrejurul lui kepler 22b.

Conclavul.

kepler 22b ar prefera să-l urmărească pe shang, dar nu poate.

A sosit timpul să-și prezinte raportul.

An Liu

BECK BAGAN, BALLYGUNGE, CALCUTTA, INDIA

Shangul.

TREMURĂ.

Clipește.

TREMURĂ.

An Liu merge cu o motocicletă Suzuki GSX-R1000, încercând să mărească viteza, dar nu poate din pricina aglomerației din Calcutta.

Accelerează și roțile scârțâie pe asfaltul denivelat. Fără cască pe cap, strângând din dinți, cu plămânii în flăcări și cu ochii ca niște fante. Rămășițele lui Chiyoko îi apasă pieptul. Lângă colier are un SIG 226 și câteva grenade artizanale, toate ascunse sub o cămașă de bumbac.

Accelerează spre nord, spre Cimitirul de pe Strada South Park. Accelerează, accelerează, accelerează.

Cimitirul. Acolo se află el – unul dintre Jucătorii cărora Chiyoko le-a implantat dispozitive de urmărire. Unul dintre Jucătorii pe care îi urmărește An acum.

Cimitirul e locul unde îl va găsi pe nabatean. Maccabee Adlai. Care are Cheia Pământului și Cheia Cerului. Care câștigă.

Sau doar își închipuie.

Pentru că e o diferență între cele două.

Dacă An ajunge acolo repede, sigur va fi o diferență.

Dacă An ajunge acolo, Maccabee nu va câștiga. Nici pe departe.

O să fie mort.

Iar An e la mai puțin de doi kilometri distanță.

Atât de aproape.

Dar străzile sunt înțesate. Calcutta și-a revărsat locuitorii în această seară și toți caută informații sau pe cei dragi, ori semnal pentru mobile. An ocolește oameni de afaceri și vânzători de mirodenii, femei în haine stridente și câini vagabonzi, copii care plâng și taxiuri Ambassador blocate în trafic, ricșe cu mărfuri trase de bărbați subțiri ca trestia pe străzi întortocheate, precum peștii care înoată în susul unui râu. An ocolește un zebu indolent. Pe oamenii care îi apar brusc în față îi îmbrânțește cu

motocicleta sau îi îndepărtează cu lovituri scurte de picior.

La o parte – *TREMURĂTREMURĂ* – la o parte din drum!

An lasă în urma lui țipete, vânătași, înjurături și pumni ridicați. Nu e niciun polițist. Niciun singur reprezentant al legii.

Oare pentru că lumea e în pragul anarhiei?

Oare din cauza Abaddonului, chiar dacă încă nu s-a produs?

E posibil?

Da.

An zâmbește.

Da, Chiyoko. Sfârșitul e aproape.

La intersecția dintre Lower Range Road și Circus Avenue, apar doi bărbați care fac semne cu mâna și strigă. L-au recunoscut. I-au văzut înregistrarea – deja a văzut-o întreaga lume – și vor să-l oprească. Ar putea încerca să-l *omoare*, ceea ce lui An i se pare ridicol. Turează motocicleta și lumea se împrăștie, dar cei doi bărbați rămân pe loc și își împreunează brațele.

Proștilor.

An se îndreaptă direct spre cei doi, intrând în ei, trântindu-i la pământ, trecând peste unul și jupuindu-i pielea de pe un braț. Bărbații strigă, iar unul scoate imediat un pistol care pare foarte vechi. Apasă pe trăgaci, dar pistolul îi explodează în mână. Bărbatul se prăbușește țipând.

Arma a dat rateu. Era veche. Stricată.

La fel – CLIPEȘTECLIPEȘTECLIPEȘTE –, la fel ca lumea asta.

Lui An ar putea să-i pară rău pentru bărbatul cu mâna schilodită, dar el este shangul, și nu-i pasă. Turează motorul și se ridică în șa, împingând roata din spate înainte și înapoi, după care demarează, unul dintre bărbați țipă de durere, în timp ce cauciucul i se freacă de picior, jupuindu-i pielea.

Zâmbetul lui An se lărgeste.

Îi lasă pe cei doi în urmă. Trece pe lângă o frizerie, o cofetărie, un magazin de telefonie mobilă și un magazin de electronice plin de lume. Pe ecranele din vitrină, An vede imagini cu kepler 22b.

Extraterestrul s-a arătat exact așa cum era atunci când a făcut anunțul despre Cheia Cerului. kepler 22b a început să-și dea în vileag adevăratele intenții. Acum, Jocul Final este real pentru toată lumea. E real pentru bogați și pentru săraci, pentru puternici și pentru neputincioși. Pentru cei violenți și pentru cei blânzi. Pentru toată lumea.

Și lui An îi place.

Acum, toată lumea știe că primele două chei sunt laolaltă. Că le are Maccabee. Că Jocul Final continuă în ciuda încercărilor nechibzuite ale unor Jucători de a-l opri. Că Jocul Final continuă în ciuda fricii, a speranței, a crimelor, ba chiar și în ciuda iubirii.

Lucrul cel mai bun este că însuși kepler 22b a spus lumii că Abaddon nu poate fi oprit. Că asteroidul uriaș va cădea pe Pământ în mai puțin de trei zile și că nimeni nu-l poate opri. Că vor muri milioane de oameni.

Lui An îi place.

Motocicleta huruie. Strada se îngustează. Mulțimea se dă la o parte, iar An merge un pic mai tare, ajungând acum la 60 de kilometri pe oră. Se uită la ceasul lui Chiyoko. Vede afișajul dispozitivului de urmărire deasupra cifrelor de pe cadran.

Bip-bip.

El e. Maccabee Adlai.

Atât de – *CLİPEȘTE* – atât de – *TREMURĂ* – atât de aproape.

Atât de aproape, încât îi simte mirosul.

An traversează în viteză Shakespeare Sarani Road, apoi mai trece de două intersecții și virează spre nord-vest, pe Strada South Park. Se uită din nou la ceas și vede punctul.

Bip-bip.

Bip-bip.

La doar câteva străzi distanță.

*CLİPEȘTE*tremură.

Chiyoko Juca pentru viață.

*TREMURĂ*clipește.

Dar eu – TREMURĂ –, eu Joc pentru moarte.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Aisling Kopp, Pop Kopp, Greg Jordan, Griffin Marrs

ADÂNCURI, सूर्य को अन्तमि रेज, VALEA VIETII ETERNE, SIKKIM, INDIA

— Calmați-vă, ce dracu'! strigă un bărbat.

Are vreo cincizeci și cinci de ani, e durduliu, ars de soare și scădat în sudoare. Stă în mijlocul holului plin cu Jucători și tovarășii lor.

Sarah și Jago sunt în capătul îndepărtat, cu spatele întors spre o ușă deschisă. Donghul, harappica și nabateanul, precum și cele două chei – Cheia Pământului și Cheia Cerului – fuseseră în camera de dincolo de acea ușă până cu doar câteva minute înainte. Baitsakhan încă era în viață și își dorea din tot sufletul s-o omoare pe Shari Chopra, ca să-și satisfacă dorința psihotică de răzbunare, dar lui Maccabee i s-a făcut milă de harappică și l-a împiedicat pe donghu. Nabateanul era gata să pună mâna pe Cheia Pământului și Cheia Cerului, dar chiar atunci au dat buzna în cameră Sarah și Jago. În timp ce Baitsakhan își dădea duhul pe podea, olmecul l-a atacat pe Maccabee și, cu toate că lupta a fost strânsă, până la urmă a câștigat Jago. Sarah a avut șansa s-o omoare pe Micuța Alice Chopra – fetița care este Cheia Cerului –, și a cărei moarte ar fi pus capăt Jocului Final.

Dar Sarah n-a putut.

Și nici Jago n-a putut.

Echipa lui Aisling a sosit la câteva clipe după ce s-a încheiat lupta. Celta a avut și ea o șansă să omoare Cheia Cerului și a încercat să tragă în ea cu pușca ei cu lunetă. Dar, în ultima clipă, Cheia Cerului a întins mâna și a atins Cheia Pământului, iar fetița a dispărut într-o explozie de lumină, luându-i cu ea pe Maccabee, care era inconștient, precum și trupul mutilat al lui Baitsakhan. Singura persoană rămasă în viață în acea încăpere este Shari Chopra, leșinată din pricina unei lovituri la cap aplicate de Maccabee. Nabateanul ar fi putut s-o omoare și pe ea, dar – din milă, empatie sau poate onestitate – a lăsat-o să trăiască.

Unde sunt Maccabee și cheile acum nu știe niciunul dintre ei. Poate au ajuns în Bolivia. Sau pe fundul oceanului. Sau poate sunt în audiență la însuși kepler 22b ca să discute despre încheierea Jocului Final.

În această fortăreață harappică biruită, ridicată pe un versant din Sikkim

al munților Himalaya, n-au mai rămas decât Jucătorii și prietenii lui Aisling.

N-au mai rămas decât frica, furia și confuzia lor.

Și armele lor.

Pe care le țin îndreptate unii spre alții.

— Calmați-vă, îi roagă din nou bărbatul. Nu trebuie să mai moară nimeni astăzi, spune el.

S-ar putea să mori tu, își spune Sarah, cu pistolul îndreptat spre gâtul bărbatului. Sarah a refuzat s-o omoare pe fetița lui Chopra, însă n-ar ezita o clipă să-l împuște pe acest bărbat sau pe cei din jurul lui, dacă numai așa ar putea să scape de acolo.

Bărbatul o ocolește pe Aisling, pune o mână pe țeava puștii ei și o coboară doi inchi. Acum, pușca nu mai este îndreptată spre fruntea lui Sarah, ci spre pieptul ei. Cealaltă mână a bărbatului e goală și e întinsă cu palma în față. Are ochii mari și rugători. Respiră precipitat.

Un pacifist, își spune Sarah.

Bărbatul își trece limba peste buze.

Sarah spune cu voce calmă:

— O să mă calmez când niciunul dintre voi n-o să ne mai stea în cale.

Apoi observă că Aisling Kopp e roșie la față și că are o pată de sânge pe obraz – poate e al ei, dar poate că nu e.

Sânge. Și transpirație. Și murdărie.

— Unde e Cheia Cerului? Întreabă Aisling.

Pistolul lui Sarah e ușor. Un singur glonț. Poate două.

— Dați-vă la o parte din calea ei! insistă Jago.

Pistolul lui e îndreptat spre capul lui Aisling. Celta arată diferit față de ultima oară când a văzut-o. Mai în vârstă, mai dură, mai tristă. Probabil toți arată la fel. Jocul Final era mai simplu în primele etape, înainte să se fi descoperit vreo cheie. Acum e mult mai complicat.

— Nu plecăm nicăieri, spune Aisling, fără să-și ia ochii de la Sarah. Nu înainte să aflăm unde e Cheia Cerului.

— Păi, nu-i aici, spune Sarah.

Împușc-o! își poruncește Sarah în gând. *Împușc-o acum!*

Dar nu trage.

Nu poate.

Aisling a încercat să facă ce n-a putut Sarah. A încercat s-o omoare pe fetiță.

Aisling a încercat să oprească Jocul Final.

Ceea ce înseamnă că Aisling și prietenii ei nu sunt cu toții răi.

Sarah se uită la ceilalți bărbați din încăpere, la cei care nu au vorbit. Unul dintre ei, deși bătrân, are un aer înfricoșător. Și are un ochi încețos și alb –

poate e un fost Jucător La Tène. Celălalt e de vârstă mijlocie, de-o seamă cu Pacifistul. Are o eșarfă înflorată legată pe cap, ochelari rotunzi și un rucsac mare plin cu echipamente de comunicații. Are și o pușcă cu lunetă, pe care nu se sinchisește s-o îndrepte spre nimeni. În schimb, bagă mâna în buzunarul de la cămașă și scoate o țigară rulată. Și-o pune între buze, dar n-o aprinde.

Amândoi bărbații sunt frânți de oboseală.

O zi lungă, își spune Sarah.

O săptămână lungă.

O viață al dracului de lungă.

Sarah se gândește că ar putea să sară în spate și, în același timp, să tragă, omorându-l pe Pacifist. Aisling ar trage și ea imediat, dar, întrucât Pacifistul are mâna pe pușca ei, glonțul și-ar rata ținta. Jago ar omorî-o pe Aisling. Apoi i-ar omorî pe celții în vârstă și pe hipiotul cu telecomunicațiile. Iar dacă nu ar mai fi nimeni ascuns pe undeva, Sarah și Jago ar putea să coboare garda, să se ia în brațe și să respire ușurați. Ar fi putut pleca de acolo nevătămați. Și ar fi putut să-și continue misiunea de a opri Jocul Final. Sarah estimează că are 60 sau 65 la sută șanse să-i omoare. Nu-i un procent rău, dar nici nemaipomenit.

— Nu face asta, spune Pacifistul, ca și când i-ar fi citit gândurile lui Sarah.

— De ce nu? întreabă ea.

— Ascultați-mă, spune el, întorcând privirea spre Aisling. Vă rog!

— Acu-i acu', mormăie bărbatul cu țigara între buze, întrerupându-și tăcerea pentru prima oară.

Bătrânul cu un ochi alb nu spune nimic, plimbându-și privirea peste fețele celor din jur.

— Numele meu e Greg Jordan. Am fost agent CIA mai bine de douăzeci de ani. Sunt asociat... ba nu, *prieten* cu Aisling. Știu totul despre Jocul Final. Poate chiar mai mult decât oricare dintre voi, credeți-mă.

Îi aruncă o privire lui Aisling.

— Mai mult decât am spus până acum, spune el pe ton de scuză.

Ochiul stâng al lui Aisling tresare, iar bătrânul oftează zgomotos.

— În fine, continuă Greg, am fost martor la multe dueluri mexicane ca ăsta. O singură mișcare greșită, și murim cu toții aici. După cum am zis, nu trebuie să mai moară nimeni. Deja a murit multă lume.

Sarah nu știe despre ce vorbește agentul CIA. Nu știe că Aisling, Greg și ceilalți doi bărbați – și o femeie acum moartă, pe nume McCloskey – și-au petrecut ziua dinainte mărșăluind prin munți și omorându-i pe toți cei care le ieșiseră în cale. Omorând, omorând, omorând. Până la sfârșitul zilei, au murit mulți harappici. Peste 50.

Prea mulți.

Agentul CIA oftează:

— Să nu mărim numărul morților.

Umerii lui Aisling se lasă dintr-odată. Se vede limpede că e copleșită de vinovăție. Până acum, discursul lui Greg Jordan are noimă. Gloanțele rămân în încărcătoare. Picioarele rămân înfipite în pământ. Expresia de pe fața lui Sarah și a lui Jago spune: *Continuă*.

Și Greg Jordan continuă:

— Știu că o să vi se pară nerealist, dar cred că putem fi *cu toții* prieteni. Cred că toți vrem același lucru, și anume, să punem capăt acestei nebulii. Am dreptate? Ce ziceți, oameni buni? Prieteni? Cel puțin până stăm nițel de vorbă și ieșim din fortăreața asta himalayană?

Liniște.

Apoi Jago spune în șoaptă:

— Să-i dăm dracului pe toți, Sarah.

O parte din Sarah e înclinată să încuviințeze, dar, înainte să facă ceva pripit, o aude pe Aisling întrebând:

— *De ce* n-ai omorât-o, Sarah? De ce n-ai putut s-o faci?

În timp ce vorbește, își coboară pușca pe lângă corp. Acum, Aisling e complet lipsită de apărare, iar asta înseamnă ceva.

Celta pășește pe lângă Greg Jordan.

— De ce? repetă ea în cu glas scăzut, uitându-se țintă la Sarah.

Aisling își dorește din tot sufletul ca Jocul să se termine. Își dorește să-l oprească. Își dorește să salveze vieți. La fel ca Sarah și Jago.

Antebrațul lui Sarah pulsează, amintindu-i că în lupta cu Maccabee și Baitsakhan s-a ales cu o plagă împușcată care ar trebui îngrijită. Capul i se învârte ușor. Mâna în care ține pistolul își slăbește strânsoarea.

— Știu că ar fi trebuit... spune ea.

— Bineînțeles că ar fi trebuit, răspunde Aisling.

— Voiam să se termine. Aveam *nevoie* să se termine.

— Atunci ar fi trebuit să apeși pe trăgaci!

— Ai... ai dreptate. Dar aveam nevoie să se termine, repetă Sarah.

— N-o să se termine până nu moare fetița aia, îi amintește Aisling.

— Nu la asta mă refer, spune Sarah, coborând vocea cu o jumătate de octavă. Aisling, și eu vreau ca Jocul Final să se termine, dar aveam nevoie să se termine nebunia asta... așa ai zis, Greg, nu? Aveam nevoie să pun capăt nebuliei din capul meu. Dacă aș fi apăsât pe trăgaci, atunci m-ar fi... m-ar fi...

— Te-ar fi distrus, a completat-o Jago, coborând și el un pic garda. Am încercat și eu, celto. Poate că a fost egoist din partea ei, dar cred că Sarah a făcut bine că n-a omorât Cheia Cerului. Era doar un copil. Orice s-ar

întâmpla, Sarah a făcut ce trebuia.

Aisling oftează:

— La dracu'!

Câteva clipe, nimeni nu spune nimic.

— Înțeleg, continuă celta. Adevărul e că tot drumul până aici m-am rugat să nu trebuiască s-o omor eu însămi de aproape. Să o pot omorî trăgând de la distanță cu pușca asta, mărturisește ea, agitându-și arma, apoi se uită dincolo de Sarah, în camera întunecată de la capătul holului. Dar se pare că am ratat, nu?

Sarah încuviințează din cap:

— A dispărut. Zicea întruna „Cheia Pământului”, iar la un moment dat cred că a atins-o și...

Jago plesnește din limbă:

— Puf!

— Cum adică, *puf*? întreabă Jordan.

— Pur și simplu au dispărut, spune Sarah. Ceea ce nu-i chiar atât de incredibil când te gândești că, acum treizeci de minute, Jago cu mine și cu ceilalți doi Jucători eram în Bolivia.

— Aiureli, spune Aisling.

— Cum, nu v-ați teleportat și voi aici? întreabă Jago, încercând să facă o glumă, deși ține în continuare pistolul îndreptat spre tâmpla celtei.

Dar lui Aisling deja nu-i mai pasă. Nu e prima oară când o amenință cineva cu pistolul și nu va fi nici ultima.

— Nu, nu ne-am teleportat, răspunde celta. Am folosit mijloace demodate: avioane, trenuri, mașini... Și mersul pe jos. Mult mers pe jos.

— Dar Cheia Cerului... *chiar* a dispărut, nu? întreabă Jordan.

Sarah dă din cap în semn că da:

— Dar mama ei a rămas înăuntru.

Lui Aisling îi ia o clipă să înțeleagă, apoi aruncă o privire în încăpere:

— Cine, Chopra?

— Da, răspunde Sarah.

— Și e în viață? întreabă celta cu prea multă disperare în glas.

— *Sß*, răspunde Jago.

— Căcat! intervine Jordan. Nu e bine deloc.

— De ce nu? întreabă Sarah.

— Tocmai... ăă... i-am omorât toată familia.

— *Que?*³ spune Jago.

---

³ În spaniolă, în original: „Da.” (n.tr.).

⁴ În spaniolă, în original: „Ce?” (n.tr.).

— Asta e o fortăreață harappică, explică bătrânul din spatele holului. Dar n-a fost suficient de rezistentă, adaugă el cu mândrie în glas.

— N-o să-i placă prea mult de mine când o să se trezească, spune Aisling. Nici mie nu mi-ar plăcea de mine.

— Căcat, spune Sarah.

— *Sí, mierda.*⁵

— Ar trebui s-o omorâm, spune bătrânul.

Însă Aisling ridică o mână:

— Nu. Jordan are dreptate. Ajunge pe ziua asta. Marrs – Sarah și Jago își dau seama că celta vorbește cu bărbatul cu echipamentele de comunicații –, poți s-o păstrezi în rolul de Frumoasa din Pădurea Adormită, nu?

— Sigur, nicio problemă, răspunde Marrs cu o voce nazală și stridentă.

— Hei, spune Jordan, pare că ne-am calmat cu toții. Suntem calmi, nu?

— Mai calmi, răspunde Sarah, dar înțelege ce vrea să spună și își coboară pistolul.

La fel face și Jago.

Celta își pune pușca pe podea:

— Sarah, Jago, ascultați-mă. Eu m-am săturat să Joc. O vreme, am crezut că am să încerc să câștig, dar nu e nimic de câștigat în povestea asta. Suntem cu toții pierzători. Și poate că cine va câștiga va fi cel mai mare pierzător. Cine vrea să câștige dreptul de-a trăi pe Pământ dacă planeta e urâtă, muribundă și plină de suferință? Eu, nu.

— Nici eu, spune Sarah, amintindu-și din nou cum declanșase totul când luase Cheia Pământului de la Stonehenge.

Și-a amintit din nou de Christopher și de vinovăția ei.

Aisling se apropie de Sarah, întinzându-i mâna:

— Când eu, Jordan și Marrs am hotărât să lucrăm în echipă, le-am spus că, dacă nu putem câștiga Jocul Final, atunci vom încerca să găsim Jucători care să gândească la fel ca noi. Că le vom da posibilitatea de a ni se alătura, ca să putem pune capăt acestei povești nenorocite. De exemplu, dacă am să-l întâlnesc vreodată pe Hilal, nu vreau să lupt cu el. A avut dreptate la Convocare. Atunci ar fi trebuit să lucrăm împreună. Să sperăm că acum nu e prea târziu.

Sarah se apropie, dar nu strânge mâna lui Aisling:

— De unde știm că putem să avem încredere în voi?

Celta se încruntă, ridicându-și un colț al gurii:

— Nu știți. Nu încă.

— Încrederea trebuie câștigată, spune Sarah, ca și când ar cita dintr-un

---

⁵ În spaniolă, în original: „Mda, căcat.” (n.tr.).

manual de antrenament.

Aisling dă din cap aprobator. Știe asta. O știi cu toții.

— Exact. Dar puteți să aveți puțină încredere. Nu v-am împușcat când am încercat să omor Cheia Cerului. Nu v-am împușcat în spate în Italia, când am avut ocazia, deși poate că ar fi trebuit s-o fac. Pop e sigur că ar fi trebuit să vă împușc – bătrânul mormăie –, iar acum câteva zile la fel credeam și eu. Dar poate n-am făcut-o ca să ne putem întâlni acum. Poate n-am făcut-o pentru că noi trei încă mai avem un cuvânt de spus. Ce va fi va fi, nu?

— *Sí*. Ce va fi va fi, spune Jago cu glas scăzut.

— Dacă încercăm să oprim nebunia asta împreună, continuă Aisling, dacă încercăm din răputeri, atunci n-am să vă fac rău. Nimeni din echipa mea n-o să vă facă vreun rău. Aveți cuvântul meu!

Sarah își sprijină brațul stâng, care e rănit. Se uită la Jago și își înclină capul. Dintr-odată, tot ce-și dorește e să adoarmă în brațele lui Jago. Își dă seama că și el își dorește același lucru. Olmecul încuviințează scurt din cap. Sarah se sprijină de corpul lui.

— Bine, Aisling Kopp, spune Jago în numele amândurora, strângând mâna celtei. Noi o să avem încredere în voi, iar voi o să aveți încredere în noi. O să distrugem Jocul Final. Împreună. Dar am o întrebare care nu-mi dă pace.

Aisling zâmbește. Pare că o pală de vânt a pătruns în hol. E și senzația lui Sarah, pe care o cuprinde un val de ușurare. S-a terminat cu lupta pe ziua de azi. Jordan fluieră ușor, iar Marrs își aprinde țigara, după care traversează holul, iar când trece pe lângă Jago și Sarah, îngaimă că trebuie să vadă în ce stare e Shari Chopra. Singurul care nu se relaxează e bătrânul.

Aisling nu-l ia în seamă și se concentrează doar asupra noilor ei aliați. Poate că sunt și noii ei prieteni.

— Care este întrebarea, Jago Tlaloc?

— Dacă noi am ratat șansa, iar Cheia Cerului a scăpat cu viață, cum o să mai oprim Jocul Final acum?

Aisling se uită la Jordan:

— Cred că acum e rândul tău, nu?

Jordan ridică din umeri:

— Mda.

Aisling oftează:

— Mi-am dat seama că ascunzi ceva încă din ziua când te-am cunoscut, Jordan. Ia zi, ești pregătit să dai cărțile pe față?

Marrs râde zgomotos din încăperea alăturată, iar Jordan se îndreaptă de spate și spune:

— Dragi prieteni, a sosit momentul să faceți cunoștință cu Stella Vycory.

$$ds^2 = -c^2 dt^2 + dl^2 + (k^2 + l^2)(d\theta^2 + \sin^2\theta d\phi^2).$$

Maccabee Adlai, Micuța Alice Chopra

CIMITIRUL DE PE STRADA SOUTH PARK, CALCUTTA, INDIA

Maccabee scapără o brichetă Zippo. Flacăra se aprinde și tremură. Se află într-o cameră mică și neagră ca smoala, pe care Maccabee n-o recunoaște. Pare că Maccabee iarăși a fost teleportat undeva fără voia lui.

Coboară flacăra și, da, vede Cheia Cerului. Fetița tremură în fața lui. Ochi mari, păr negru și strălucitor. Pumnii încleștați la piept. Un copil înfricoșat.

Fetița nu poate spune decât:

— T-t-t-t-tu.

— Mă cheamă Maccabee Adlai. Sunt Jucător. La fel ca mama ta.

Rostește vorbele nedeslușit și are vocea nazală din pricina bătăii pe care a încasat-o de la Jago Tlaloc înainte să se trezească aici, în beznă. Ridică o mână și își potrivește mandibula la loc cu un trosnet puternic.

— T-t-t-t-tu.

Pe Maccabee îl doare tot corpul, și mai ales zona inghinală, coșul pieptului, degetul mic și mandibula. Degetul mic e dat complet peste cap. Dar măcar are inelul pe el. Închide capacul ca să acopere acul înveninat, apoi își îndreaptă degetul, împingându-l în coapsă. Un fior de durere îi străbate brațul până la gât. Degetul nu se îndoaie la încheieturi, dar măcar nu mai stă într-un unghi ciudat.

Până câștig chestia asta, n-o să mai rămână mare lucru din mine, își spune în sinea lui.

— T-t-t-t-tu, repetă fetița.

Maccabee se apropie de ea. Fetița se retrage. Sângele i se scurge din obraji. Nu are mai mult de trei ani. Atât de mică. Atât de inocentă. Nu merita să treacă printr-o asemenea încercare.

Jocul e o porcărie, i-a spus Shari Chopra. Și, în clipa aceea, Maccabee a fost de acord cu ea. Acum, își dă seama că probabil asta i-a salvat viața lui Shari – asta l-a făcut s-o adoarmă cu o lovitură în loc să o împuște. Se uită la Alice și nu-și regretă decizia.

Atât de mică.

— Mama ta trăiește, spune Maccabee. Am salvat-o de un om rău. A atacat-o, dar l-am... oprit.

Cât pe ce să spună *omorât*, dar ar fi fost nepotrivit, nu? De față cu un copil?

— Mama ta trăiește, repetă el, dar nu e aici... oriunde am fi noi acum.

— T-t-t-t-t-tu, spune din nou fetița, cu ochii măriți.

Maccabee mai face un pas în față, cu bărbia lăsată în piept, atingând cu ceafa tavanul de piatră. Aerul este jilav. Nu se aud decât respirațiile lor. Maccabee își flutură degetele, numai cel mic rămânându-i nemișcat ca un băț.

— Nu-ți face griji. N-am să-ți fac rău. I-am promis mamei tale, și am vorbit serios.

Se împiedică de ceva. Coboară privirea. Un ghem de cârpe.

— T-t-t-t-t-tu. Din visul meu. Tu-tu-tu faci *rău* oamenilor...

— N-am să-ți fac rău, repetă el.

Coboară bricheta și împinge cârpa cu piciorul. E grea. Se uită la ea mai cu atenție. Un membru. Un picior. O gaură cu marginile arse în buzunarul cu fermoar de pe coapsă. Ridică bricheta deasupra capului și luminează fața pătată de sânge a lui Baitsakhan – are ochii goi și ficși, gura larg deschisă și gâtul despicat de mâna bionică, ale cărei degete încă sunt încleștate pe porțiunea cervicală a propriei lui coloane.

Baitsakhan.

Ia.

Ucide.

...

Pierde.

Pentru el, Jocul Final s-a terminat.

Bine c-am scăpat de el.

Maccabee scuipe pe podea, iar fata icnește și arată cu degetul:

— Nu! Nu tu! *El! El* e cel rău! *El* a luat degetul mamei! *El* face rău oamenilor! *El* e cel rău! *El* e cel rău!

Maccabee lovește cu piciorul cadavrul donghului, întorcându-l cu fața în jos. Apoi pășește între Cheia Cerului și Baitsakhan. N-ar trebui să vadă așa ceva. Niciun copil n-ar trebui să vadă așa ceva.

— Nu-ți face griji. N-ai să pățești nimic. Nu-ți poate face rău.

— Mama.

— Nu-i mai poate face rău nici ei.

Dintr-odată, lui Maccabee i se face teamă că poate a călătorit și Shari cu ei. Poate și olmecul. Și cahokiana. Se uită de jur împrejur, dar nu mai e nimeni. Sunt doar el, Cheia Cerului și...

— Cheia Pământului! strigă el.

UNDE E?

Fetița tremură. Sare în sus, apoi corpul i se încordează ca și când ar fi posedată. Mâna ei dreaptă îi cade pe lângă corp, iar mâna stângă i se ridică brusc, cu palma în sus. Maccabee se apropie și mai mult. Fetița nu se mișcă. Frica ei pare să fi dispărut cu totul, iar în locul ei n-a mai rămas nimic. *E în stare de șoc*, își spune Maccabee. *Sau poate a pus stăpânire pe ea o forță puternică.*

Se uită în mâna ei. O mică sferă. Cheia Pământului.

Maccabee o ia din mâna ei. Fetei îi tresare o sprânceană, dar în rest are o mină impasibilă.

— Am s-o păstrez eu, spune nabateanul, punându-și-o într-un buzunar cu fermoar al vestei și lovind-o ușor cu palma.

— Cheia Pământului.

— Exact, răspunde el.

Apoi studiază mica încăpere în care se află. *Unde naiba suntem?* Podeaua e de pământ, iar în rest, totul e din piatră fără niciun ornament. Nici ferestre, nici uși. Nicio intrare, nicio ieșire. În timp ce se uită în jur, își plimbă o mână peste trunchi, să vadă ce unelte are la îndemână. Nicio armă. Dar are la el smartphone-ul, un pachet de gumă și străvechiul lui cuțit nabatean.

Adrenalina i se duce din sistem și îl cuprinde un val de durere. Își dă seama că tot ce s-a întâmplat recent – că i-a găsit pe Sarah și Jago în Bolivia, că i-a urmărit prin ruinele orașului Tiwanaku, că a fost teleportat undeva prin portalul antic, că a luptat, a omorât, apoi iar a luptat și a fost răpus de olmecul cel energic, care cântărește cu cincizeci sau șaiszeci de livre *mai puțin* decât el, după care a fost teleportat din nou –, toate astea s-au întâmplat probabil în ultimele două ore.

Are nevoie de odihnă. Cât mai repede.

— Cheia Pământului spune că... începe fetița cu glas monoton.

Maccabee simte că îi vibrează cracul pantalonului.

— ...spune că vine cineva.

Cracul vibrează foarte puternic. Nabateanul își atinge piciorul. *Globul de sticlă!*

Un alt Jucător!

Se uită în stânga și în dreapta, în sus și în jos, dar nu-și dă seama unde ar putea să se ducă. Oare urmează să apară încă un Jucător în această încăpere? Va trebui să lupte cu trupul lui plin de răni în această cutie? În acest, acest... sarcofag?

Se întoarce brusc și bricheta se stinge. Îi răsuțește roțița – *hârș, hârș, hârș* –, dar nu se aprinde. Și totuși, în bezna din cămaruță zărește ceva. Chiar în fața lui. Un fir subțire și alb. Îl urmărește cu privirea și vede un pătrat mai deschis la culoare în tavan. Își îndeasă bricheta într-un buzunar, își așază

ambele mâini pe piatra de deasupra și apasă. E grea, iar Maccabee se încordează și geme, iar gâfâitul lui se amestecă cu scrâșnet de piatră pe piatră.

O deschizătură. Lumină. În cămăruță se revarsă aer fierbinte, iar nabateanul își strecoară degetele pe după marginea lespezii groase de șase centimetri și o împinge la o parte. Se ridică în vârful picioarelor și se uită peste marginea deschizăturii.

Se află într-o groapă. Iar groapa e acoperită de o cupolă gotică sprijinită pe coloane, ca la un mormânt sau un monument. Lumina portocalie a unui stâlp de iluminat, strălucirea stinsă a amurgului pe cer, crengile întunecate ale copacilor cu frunza deasă acoperind totul ca niște draperii. Uguitul unui porumbel, apoi fâlfâit de aripi. În apropiere, zumzetul estompat al unui oraș – trafic, bâzâit de aer condiționat, voci.

Maccabee o înhață pe Cheia Cerului și o scoate prin deschizătură. Apoi iese și el. Sunt în mijlocul unui cimitir vast dintr-o epocă apusă, cu morminte somptuoase de piatră – cavouri victoriene boltite în care probabil sunt înmormântate familii întregi, obeliscuri de șapte metri înălțime și pedestaluri de bazalt de mii de kilograme. Multe sunt acoperite cu mușchi și licheni, și toate sunt pătate de intemperii. Vegetația a umplut toate colțurile și peticele disponibile – ierburi, palmieri, buruieni, arbori de esență tare, banieni⁶ ale căror rădăcini aeriene coboară din loc în loc spre pământ. E unul dintre cele mai impresionante morminte din câte a văzut Maccabee.

Cheia Cerului pășește pe potecă, cu brațele lipite de coapse, mișcându-și picioarele ca un robot. Fetița e în transă, dar reușește să spună:

— Vine cineva. E aproape.

Maccabee scoate globul cu mâna dreaptă și cuțitul cu stânga. Degetul cel mic îi rămâne drept. La fel ca atunci când Alice Ulapala l-a atacat în ascunzătoarea lui din Berlin, singurul avertisment al globului este că se aprinde, fără să-i dea vreo informație despre cine vine sau din ce direcție.

Maccabee știe că, pentru prima oară în viața lui, va trebui să fugă. E prea rănit, prea neînarmat, prea dezorientat și prea vulnerabil cu Cheia Cerului alături ca să poată rămâne pe loc.

Își îndeasă globul în buzunar, o înhață pe fetiță și o pune la subsuoară ca pe un pachet. O ia la fugă pe o potecă de pământ prin cimitirul întunecat, până ajunge într-o zonă deschisă, fără copaci și cavouri impozante. În fața nabateanului se înalță un zid de piatră de trei metri, dincolo de care se văd clădiri simple de beton care mărginesc o stradă.

Unde naiba sunt? Nu seamănă deloc nici cu Peru, nici cu Bolivia. Și nici

---

⁶ Banian: smochin din India, cu numeroase rădăcini adventive aeriene verticale (n.tr.).

măcar cu America de Sud!

Se apropie de zidul înalt, se uită în stânga, apoi în dreapta. Zidul are suficiente muchii cât să poată fi escaladat, dar nu și dacă trebuie să care Cheia Cerului. Se întoarce și pornește spre stânga, mergând cu pași iuți pe lângă zid. Globul din buzunarul lui s-a mai liniștit un pic, deci poate că cine vine spre ei le-a pierdut urma.

Cheia Cerului cântărește cam 15 kilograme. O ține la subsuoară culcată, cu capul în față și cu picioarele bălăngănindu-i-se în spate. E ca și când ar căra o păpușă cât un copilăș.

Când ajunge la colțul zidului, Maccabee dă peste niște unelte de gropar: o lopată înfiptă într-o grămadă de nisip, un târnăcop, cu colac de funie rezistentă. Pune jos Cheia Cerului și taie o bucată de funie lungă de patru metri. Și-o trece în jurul mijlocului și pe după umeri, apoi și-o pune în spate pe Cheia Cerului, îi trece funia o dată pe sub fund și de două ori peste spate. Își lipește fetița de spate, apoi leagă capetele funiei în dreptul X-ului pe care aceasta îl face pe pieptul lui. Cheia Cerului stă bine în acest rucsac improvizat, iar Maccabee își poate folosi acum ambele mâini. Simte pe ceafă respirația precipitată a fetiței, care încă e în transă, probabil din pricina șocului de a fi fost luată de lângă mama ei și pentru că a venit în contact cu Cheia Pământului.

Nabateanul vrea să escaladeze zidul și să coboare în strada acestui oraș necunoscut, însă suprafața acestuia e prea netedă aici – nu are de ce să se agațe. E pe punctul să se întoarcă în locul unde putea să se cațare pe zid, însă îi vine brusc o idee care îl țintuiește locului. Funia! Târnăcopul!

Leagă funia de coada de lemn și aruncă târnăcopul peste zid, ca pe un cârlig. Trage cu putere de funie. Ține. Își sprijină picioarele de zid și începe urcușul.

Dar în aceeași clipă, globul din buzunar vibrează ca un mic cutremur, iar Cheia Cerului iese din transa ca de zombi, își înfinge mâna în părul lui și trage cu putere. Maccabee își pierde echilibrul și alunecă jumătate de metru într-o parte. Aerul trosnește în jurul lui. O bucată de zid explodează lângă fața lui, apoi se aude o împușcătură de pistol.

— El e aici, spune Cheia Cerului.

Nabateanul se adăpostește în spatele unei pietre funerare, în timp ce alte trei gloanțe trec la foarte mică distanță de ei. Maccabee lovește lopata cu piciorul, făcând-o să sară în sus, și o înhață din aer. Se răsuțește spre dreapta, dar Cheia Cerului îl trage iarăși de păr și spune:

— În cealaltă direcție.

Asta înseamnă să traverseze linia focului, dar Maccabee are încredere în ea. Nu-i ia mult să-și dea seama că, cel mai probabil, Jucătorul de sex

masculin care îi atacă e shangul, An Liu. Marcus și Baits au murit, Jago e cu Sarah, iar Hilal probabil e convalescent în Etiopia.

Și dacă e Liu, probabil că are niște bombe la el.

Asta înseamnă că Maccabee trebuie să *FUGĂ!*

Ia o lopată de nisip și o aruncă în aer, creând o perdea praf, și o ia la fugă prin spatele ei. Se aude un clinchet estompat, iar nabateanul se ascunde după un trunchi gros de copac, acoperind capul fetei cu mâinile, și *bum!* Explozia se produce chiar în locul unde se aflau ei cu o secundă înainte, scuturând frunzele copacilor și proiectând o ploaie de pietricele și lemn. A fost o explozie de mică intensitate, dar i-ar fi rănit dacă nu s-ar fi mutat de acolo.

— Întoarce-te chiar aici, spune calm Cheia Cerului.

Nu vede nimic din locul unde se află și îl doare tot corpul de la încercările prin care a trecut, însă fetița i-a salvat viața, așa că o ascultă.

— Stânga. Mergi înainte. Stânga. Stânga. Dreapta. Stânga, stânga, stânga.

Maccabee urmează fiecare instrucțiune, deși pare că se învârt în cerc. Se lasă pe vine, șerpuiește, pivotează și sare. Scapă la limită de alte câteva gloanțe și de încă o mică explozie. Fetița transformă cimitirul într-un labirint întortocheat, și strategia funcționează. Cheia Cerului știe cumva unde se află An. Maccabee își dă seama că această fetiță – cel puțin în acest moment – este cu mult superioară misteriosului glob pe care l-a folosit până acum ca să localizeze Jucătorii.

În cele din urmă, ocolesc un bloc mare de piatră neagră și dau peste o deschizătură arcuită în zid, suficient de mare cât să treacă o mașină. Deschizătura e mărginită de două construcții mici, văruite în roz. La celălalt capăt al ei, se vede o poartă de fier forjat. Dincolo de poartă e o stradă lată, pe care trec mașini, iar de cealaltă parte a străzii, lângă trotuar, e parcată o motocicletă de ultimă generație.

Ieșirea. E la 10 metri în linie dreaptă. Dar această distanță de 10 metri este complet expusă.

— E prea departe, spune Maccabee, iar globul din buzunar vibrează atât de puternic, încât pare că e gata să sară. O să ne omoare.

Cheia Cerului îi scarpină gâtul:

— Aici.

— Văd ieșirea, dar e prea departe!

Nu au la dispoziție mai mult de câteva secunde. Fetița îl scarpină mai tare, înfigându-și unghiile în pielea lui.

— Aici! Îi șoptește ea în ureche.

Și Maccabee înțelege. Are ceva în gât: *un dispozitiv de urmărire*. Pe care An și cine știe câți alți Jucători l-au folosit ca să-i dea de urmă!

Maccabee își scoate cuțitul și, cu multă îndemânare, își extirpă o bucată de piele de pe gât. Are grijă să nu taie vreo venă importantă sau să-și spintece vreun mușchi sau tendon. Nu-l doare foarte tare, dar curge mult sânge.

— Țsta e, spune fetița.

Nabateanul coboară cuțitul, se uită la bucata de piele și da, îl vede. O mică bilă neagră. Face pielea ghem și o aruncă. Proiectilul însângerat face un arc pe deasupra unei pietre funerare și dispare. Maccabee se pregătește s-o ia la fugă, însă fetița își adâncește o unghie în rana lui cea mai proaspătă și șoptește:

— Așteaptă.

Nabateanul își înăbușă un strigăt de durere și face ce i-a spus. O secundă. Două. Trei.

— Acum! Drept înainte.

Aruncă lopata și aleargă cu toată viteza spre ieșire. Nu se aude nicio împușcătură. Au așteptat ca An să muște momeala dispozitivului de urmărire aruncat în cimitir, și se pare că a mușcat.

Ieșirea se apropie tot mai mult. Vor scăpa cu bine. Pe trotuarul din dreptul ieșirii trece o femeie îmbrăcată cu un sari portocaliu. Apoi pe stradă apare un autobuz, iar Maccabee vede pe el o reclamă la țigări. Textul e în hindi.

India. Suntem în India.

Vor scăpa cu bine. Globul din buzunarul lui a luat-o razna, întinde mâna să-l țină, dar globul sare din buzunar, iar Maccabee frânează.

— Lasă-l! spune fetița.

Nabateanul se întoarce după globul care sare pe pământ ca o vietate, împrăștiind o puternică lumină galbenă.

— Nu! strigă fetița.

Maccabee vede ceva cu coada ochiului. Pe potecă e An Liu, cu un pistol în mână. Încă nu i-a văzut, se uită de jur împrejur, iar nabateanul e gata să pună mâna pe glob, dar... prea târziu. An Liu îl zărește pe Maccabee, care se aruncă într-o parte, iar globul strălucește atât de puternic, încât învăluie în lumină zidul, poteca și pe An. Shangul trage de câteva ori, dar, fiind orbit de glob, toate gloanțele trec pe lângă Maccabee.

— Lasă-l! Eu îl controlez! Pleacă! îl imploră fetița pe nabatean.

Și Maccabee i se supune încă o dată. O ia la fugă spre stradă. Se oprește lângă motocicletă, rupe capacul dispozitivului de aprindere și pornește motorul într-o clipă, atingând firele între ele. Sare în șa, accelerează și o ia din loc imediat. Acum, lumina globului învăluie totul pe o rază de 20 de metri, iar lumea de pe stradă țipă, arată cu degetul, o ia la fugă.

— Eu îl controlez, repetă Cheia Cerului cu glas scăzut, cu capul sprijinit pe umărul lui Maccabee. Eu îl controlez.

Corpul fetei e moale. Și ea e frântă de oboseală.

Când ajung la următoarea intersecție, lumina globului e înlocuită de un suier strident, care apoi se stinge și – PUFFF! – toată strada e cuprinsă de o sferă uriaș de fum. Maccabee pune un picior pe asfalt și virează brusc, făcând roata din spate să derapeze. În urma lor, aerul e brăzdat de o ploaie de proiectile: așchii de copac, bucăți de beton și fragmente de mașini.

Cheia Cerului leșină, orașul indian e cuprins de haos și, deocamdată, An Liu nu mai e pe urmele lor.

Pentru prima oară în viața lui, Maccabee a fugit de o luptă. Și a mers. Cu ajutorul acestei fetei remarcabile și poate posedate, a mers.

N-am să las pe nimeni să-ți facă rău, își spune în sinea lui.

Și e foarte serios.

An Liu

CIMITIRUL DE PE STRADA SOUTH PARK, CALCUTTA, INDIA

An îngenunchează. Clatină din cap, încercând să-l limpezească.

Cât pe ce să pun mâna pe ei.

TREMURĂ.

Cât pe ce.

CLIFEȘTE.

A fost o explozie puternică.

E drept că, în ultima clipă, An a aruncat o grenadă în globul de lumină, dar explozia a fost de la altceva. Probabil că nabateanul a pus acolo acel dispozitiv strălucitor și l-a detonat ca să obțină timp și să scape. A reușit. Nabateanul a dispărut.

Cu primele două chei.

A dispărut.

CLIFEȘTE.

Se uită sub tricou la colierul din rămășițele lui Chiyoko. La fel ca totul în jur, e acoperit cu praf fin. Și-l scoate de la gât. Îl scutură ușor, îl șterge cu degetele, suflă în el. Când e suficient de curat, și-l pune la loc.

Se scutură de praf, își ia SIG-ul de jos și îi schimbă încărcătorul. Se aud sirene în depărtare.

Tremurătremură.

Lumea știe de Jocul Final, iar Abaddonul se apropie, însă legile încă n-au dispărut cu totul. Nu încă.

O ia la fugă spre ieșire. Nabateanul a dispărut, la fel și motocicleta lui An.

Shangul scuiță, și saliva îi e îngroșată de cenușă neagră.

Nabateanul a dispărut.

Aisling Kopp, Greg Jordan, Griffin Marrs, Pop Kopp, Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Shari Chopra

SPRE SUD, DE-A LUNGUL RÂULUI TEESTA, ÎN APROPIERE DE MANGAN, SIKKIM, INDIA

Aisling se uită peste umăr. Pe bancheta din spate a Jeepului stă Shari Chopra. E inconștientă și are înfipt în dosul palmei acul unei perfuzii cu regulator fixate deasupra geamului. Perfuzia îi administrează o mică doză de BZD⁷, suficientă s-o mențină teafără și adormită câtă vreme va fi nevoie. Până vor ajunge în Thailanda, unde îi duce Jordan și unde îi așteaptă Stella Vycory.

Jeepul se hurducă pe drumul înconjurat de munți. Aisling se gândește la Shari. După ce s-a încheiat confruntarea cu Sarah și Jago, Aisling s-a dus după Marrs în cea mai adâncă încăpere din fortăreața harappică și a văzut-o pe mama cu păr ca pana corbului a Cheii Cerului – vie și oarecum teafără.

Aisling are o dilemă care nu-i dă pace. Pe de o parte, Aisling bănuiește că Shari este una dintre Jucătoarele oneste, care nu merita să moară stupid, ucisă de un Jucător psihopat. Îi pare bine că Baitsakhan și Maccabee n-au omorât-o. Dar pe de altă parte, din punctul de vedere al lui Shari, Aisling probabil *este o* Jucătoare psihopată. Dacă n-ar fi fost Aisling, familia lui Shari încă ar fi fost în viață. Desigur, fiica ei tot ar fi fost luată de nabatean, dar toți harappicii refugiați în munți ar fi trăit și acum dacă n-ar fi fost pestrița echipă a morții condusă de Aisling.

Aisling încearcă să iasă din dilemă dând vina pentru ce s-a întâmplat pe Jocul Final – nu ea a făcut din fiica lui Shari una dintre nenorocitele alea de chei, ci Jocul Final. Aisling a făcut ce credea că trebuie să facă pentru a opri Jocul Final, iar Shari a făcut ce ar fi făcut orice mamă.

Toate astea o fac pe Aisling să-și dorească și mai mult să oprească Jocul Final și să-i pedepsească pe Creatori, mai ales pe kepler 22b.

În adâncul ei, celta știe că, atunci când se va trezi, Shari nu va fi foarte iertătoare. Harappica nu-și va dori decât răzbunare, iar Aisling știe că

---

⁷ Prescurtare pentru benzodiazepină, medicament folosit pentru tratarea anxietății și insomniei (n.tr.).

răzbunarea este o boală neiertătoare care funcționează cu totul în afara domeniului logicii. Desigur, Aisling ar putea să încerce s-o îmbuneze pe Chopra, s-o implore să fie rațională, să insiste că Jocul Final i-a omorât rudele, dar Aisling știe că ar fi o porcărie. *Ea* i-a omorât, împreună cu Jordan, Pop și restul echipei. Iar acum, Chopra e inconștientă pe bancheta din spatele ei.

Jordan e la volan, iar Aisling stă înghesuită între el și Marrs pe bancheta din față. De fiecare dată când schimbă viteza, Jordan întinde mâna până între picioarele celei. Și de fiecare dată se scuză cu jumătate de gură, până când Aisling îi cere să tacă. Jordan se supune. Sarah stă la mijlocul banchetei din spate, între Shari și Jago, cu trunchiul sprijinit incomod în poala olmecului și cu brațul rănit – pe care Aisling i l-a bandajat – sprijinit într-o fașă. Jago e treaz și tăcut. Are o mână pe creștetul lui Sarah, cu degetele în părul ei. A spus foarte puține până acum, dar de fiecare dată când a vorbit, a fost calm și prietenos.

Cu Pop lucrurile stau cu totul altfel.

Stă în partea din spate a Jeepului, printre echipamentele pe care nu le-au putut lăsa în urmă – mai ales arme și o stație de comunicații prin satelit pe care Marrs o folosește ca să se conecteze la internet. Pop n-a scos o vorbă de când au încheiat această alianță. N-a întrebat nimic despre Cheia Cerului și nici n-a vorbit cu Sarah sau Jago. N-a spus că este de acord să se întâlnească cu Stella, nici că ar fi împotrivă.

Pentru Aisling, tăcerea lui e la fel ca un strigăt din rărunchi. Știe că Pop detestă planul lor, pentru că e împotriva tuturor credințelor lui. Nu asta ar trebui să fie Jocul Final.

Aisling nu e sigură cum o să se descurce cu Pop, dar știe că, atunci când va veni momentul, va fi treaba ei să se ocupe de el.

Ceilalți nu par la fel de preocupați. Mai ales Jordan și Marrs.

De când a urcat în Jeep, Marrs a tot stat pe internet, navigând pe site-uri de știri, forumuri guvernamentale criptate și pagini dubioase de pe *deep web* pline de zvonuri și bârfe, ca să-și facă o idee despre ultimele evenimente internaționale. Și comentează ironic cu Jordan toate veștile pe care le află.

— După anunțul keplerului, agențiile spațiale s-au dat peste cap ca să afle unde o să cadă Abaddonul. La momentul ăsta, NASA zice că o să cadă în Atlanticul de Nord, explică Marrs cu vocea lui nazală și monotonă. La sud de Halifax. O să măture un teritoriu vast. *Foarte* vast.

— La dracu'! spune Jordan. Și Washingtonul ce face?

— Se mută. Cu câțel și purcel. Se pare că în Colorado.

— NORAD?⁸

— Bineînțeles. Aurul a atins cote astronomice, iar New York-ul a decretat legea marțială, dar pare destul de liniștit. În schimb, Bostonul pare să se ducă de răpă. Un fotbalist de la New England Patriots s-a sinucis după ce și-a omorât nevasta și copiii. Și câinele.

— Ai informații despre ceilalți Jucători? întreabă Jordan.

— Am un indiciu că shangul ar fi în Calcutta, dar e destul de ambiguu și sunt varză la bengali. Despre nabatean, nimic deocamdată. Ah, și se pare că cineva a început să distrugă monumente.

— Pe lângă Stonehenge? întreabă Jordan surprins.

— Mda. Azi-dimineață, în timp ce noi coboram de la fortăreață, un grup neguvernamental anonim, cel puțin pentru ai noștri, a aruncat în aer zigratul de la Chogha Zambil. Era cel sumerian.

— Stellei n-o să-i placă.

— Așa-i, încuviințează Marrs.

Jordan depășește un camion lent, intrând pe contrasens, pentru că drumurile din India au de obicei doar două benzi. Un scuter gălăgios se dă la o parte și trece pe lângă ei.

— Despre ce naiba vorbiți acolo? întreabă Jago.

Aisling dă din cap:

— Chiar, despre *ce* tot vorbiți?

— Seminția ta are un monument mai sacru decât oricare altul, nu-i așa, Aisling? întreabă Jordan.

— Jordan, știi bine că monumentul era Stonehenge-ul, îi răspunde celta, adăugând în sinea ei: *Dobitocule!*

— Dar voi, Tlaloc? continuă Jordan.

— Și noi. E în Mexic, în Peninsula Yucatan.

— La Venta, spune Marrs.

Jago e un pic surprins și se gândește că poate indivizii ăștia chiar știu despre Jocul Final mai multe decât își închipuia.

— *Sî*. Așa îi spunem.

— Și prietena ta? întreabă Jordan.

— N-am de unde să știu, răspunde Jago.

Dar minte. Știe exact unde se află cel mai important monument al cahokienilor. Se cheamă Movila Călugărilor și se află în sudul Illinois-ului, nu departe de St. Louis, statul Missouri. Știe asta, pentru că acolo a avut loc Revolta Cahokiană din 1613. Revolta despre care i-a povestit oracolul olmec, Aucapoma Huyana. Revolta din pricina căreia cahokienii au fost înfierăți ca

---

⁸ Comandamentul Nord-American de Apărare Aeriană (n.tr.).

nedemni să câştige Jocul Final, motivul pentru care Aucapoma l-a implorat pe Jago să rupă alianța cu Sarah Alopay. Ba, mai mult decât atât, cahokienii erau atât de periculoși, încât Aucapoma i-a ordonat lui Jago s-o *ucidă* pe Sarah, ca să le arate Creatorilor că nu fusese otrăvit de Jucătoarea cahokiană.

Acum e prea târziu.

Oricât de mult și-ar dori, Jago n-are de gând să vorbească despre toate astea. Ar dezvălui prea mult, ar... *complica* prea mult lucrurile. Așa că face pe ignorantul, iar ei îl cred.

— Și seminția ei are un monument, spune Marrs. Se numește Movila Călugărilor. Acuma e o mare atracție turistică, la fel ca Stonehenge, dar mai puțin cunoscută.

— N-am auzit niciodată de ea, spune Jago.

— Eu, da, intervine Aisling. A fost centrul unui enorm oraș amerindian.

— Pe vremuri, era cel mai mare oraș din ambele Americi, cu mult înainte ca europenii, cu excepția vikingilor, să fi aflat de Lumea Nouă, le explică Jordan.

— Așa, spune Jago, dar de ce sunt locurile astea așa de importante pentru încheierea Jocului Final?

— Bună întrebare, comentează Aisling, îndreptând arătătorul către Jago.

— Am s-o las pe Stella să vă prezinte detaliile, spune Jordan, virând printr-o serie de curbe ca un acordeon, dar suntem siguri că Cheia Soarelui e ascunsă în unul dintre ele.

Jago se apleacă în față, cât pe ce să dea jos de pe coapsă capul lui Sarah:

— Serios?

— Serios, spune Marrs. Și, dacă sunt distruse toate înainte s-o găsească Jucătorul cu primele două chei, atunci...

— Nimeni n-o să mai poată câștiga, spune Aisling.

— Exact, confirmă Jordan.

— Și cine e această Stella? întreabă Aisling.

— O să aflați în curând, spune Jordan.

Jago se lasă pe banchetă, așezându-și cu grijă pe coapsă capul lui Sarah.

— Oricine ar fi, mi-ai stârnit interesul, domnule Jordan. Abia aștept s-o cunosc.

— Vă promit că sentimentul e reciproc. Și ea așteaptă să vă cunoască – *pe toți* – de foarte multă vreme.

Sarah Alopay. Jago Tlaloc

SPRE SUD, DE-A LUNGUL RÂULUI TEESTA, ÎN APROPIERE DE MANGAN, SIKKIM, INDIA

Sarah nu doarme. N-a dormit deloc. Își dă seamă că, deși a fost prietenos cu ceilalți și chiar își dorește s-o cunoască pe această Stella Vycory, Jago nu e deloc convins de acest plan. Nici pe departe.

Sarah stă cu capul sprijinit de coapsa lui Jago, cu palma sub păr. Îi transmite mesaje în codul Morse, lovindu-i pielea cu degetele, iar el îi răspunde în același cod, strângându-i creștetul capului atât de ușor, încât mișcările nu pot fi văzute de către cei din mașină. Conversația lor a început demult și a fost un pic tensionată, învârtindu-se în jurul unei întrebări pe care Sarah o pune chiar acum pentru a șaptea oară: *Să avem încredere în oamenii ăștia?*

Iar Jago îi răspunde: *Deocamdată, trebuie să avem. Dacă ce spune Jordan e adevărat, atunci poate că există un alt mod de-a opri Jocul Final. Deja Abaddon lovește Pământul și lumea se schimbă, s-ar putea să avem un mijloc de-a împiedica un Jucător să câștige. Și chiar dacă Jordan n-are dreptate, pare că oamenii ăștia vor același lucru ca și noi. Și pot să ne ajute, Sarah. Și noi îi putem ajuta pe ei.*

Ne pot ajuta să rămânem împreună.

Da, ne pot ajuta să rămânem împreună.

Atunci facem echipă cu ei.

Da.

Bine, îi lovește ea pielea cu degetele. Dar mi-aș dori...

Ce?

Mi-aș dori să fim singuri, Feo. Mi-aș dori să fim doar noi doi.

E prima oară când i-o spune pe ziua asta.

Iar Jago îi răspunde: *Și eu, Sarah. Și eu.*

Hilal ibn Isa al-Salt

AYUTTHAYA, THAILANDA

Și Hilal se îndreaptă spre Stella Vycory, dar este mult, mult mai aproape.

Iese din Gara Provincială Phra Nakhon, croindu-și drum cu greu prin puhoiul de lume. De la aeroportul din Bangkok, unde a vorbit ultima oară cu Stella, s-a dus direct la gara centrală. A urcat în primul tren spre Ayutthaya, iar acum se îndreaptă pe jos spre Stella, care e la doar patru kilometri distanță.

Pornește spre sud, traversând un pluton de gherete cu mâncare, dinspre care se împrăștie mirosuri puternice de prăjeală, arome dulci și sărate: caldari, ciuperci, porc, ceapă, usturoi, zahăr, busuioc, lămâie, alune. Hilal aleargă, și rucsacul mare îi saltă pe umeri. În el sunt cele două macete, un rând de schimburi, o trusă de prim ajutor pentru rănilor lui, dispozitivul luat din Chivot (care a încetat să funcționeze după anunțul keplerului) și cartea incomprehensibilă luată din suita lui Wayland Vycory de la hotelul din Las Vegas.

Câteva intersecții mai încolo, un grup mare de credincioși blochează strada și îl obligă pe Hilal să facă un ocol prin complexul Wat Pichai Songkram. Sunt călugări peste tot. Rași în cap, cu robe șofranii și ocupați. Credincioși cu pălării de pai conice țin umbrele de soare pentru oamenii sfinți, cerând îndurare și aducând rugăminți lui Buddha. Hilal face la fel în sinea lui, trecând pe lângă statueta aurită acoperită cu gălbenele și lotuși și înconjurată de altare cu tămâie. Caută o ieșire din complex, ca să-și poată continua drumul și să ajungă la Stella cât mai repede cu putință.

După un minut, ajunge pe malul râului Pa Sak. Cotește spre sud și își reia alergarea. Bărți cu motor brăzdează apa tulbure și bancuri de somni uriași ies la suprafață ca să înhațe pâinea aruncată de copii. E plăcut să vezi tineri făcând lucruri obișnuite, să fii martor la inocența lor.

E plăcut și să simți soarele.

Hilal se teme că în curând, din pricina iernii pe care o vor produce norii de praf după impactul Abaddonului, lumina soarelui va deveni un lux.

Îi e foarte teamă de asta.

Își înclină fața mutilată spre steaua noastră, în timp ce picioarele îl poartă

spre Stella.

Soarele. Forța vitală a Pământului. Fotonii care ricoșează din pielea lui și din tot ce-l înconjoară au părăsit suprafața soarelui cu opt minute și douăzeci de secunde în urmă. Opt minute și douăzeci de secunde! Au traversat spațiul vid și au intrat în atmosferă, venind cu viteză direct spre acest loc – aici, pe Pământ, pe continentul numit Asia, în țara numită Thailanda, în orașul numit Ayutthaya, pe pielea bărbatului și Jucătorului numit Hilal ibn Isa al-Salt. Un mare accident cosmic care li se întâmplă iar și iar tuturor lucrurilor pe care le atinge lumina soarelui. Iar și iar, și iar.

Stella.

Hilal iuțește pasul.

Stella. Numele ei înseamnă „stea”. E o stea, la fel ca soarele.

Fie ca Stella să ne dea lumină, își spune Hilal în sinea lui.

Cotește spre est, pe bulevardul Rojana. Aleargă în ritm de jogging pe lângă magazine auto și saloane cosmetice, pe lângă firme de turism și magazine alimentare, trecând prin fața câtorva polițiști thailandezi care se uită la el cu un aer suspicios, dar nu fac nimic. Lasă în urmă o stupa cu două etaje care se înalță chiar în mijlocul bulevardului cu șase benzi și dă de un grup de adolescenți cu scutere tunate, care fumează țigări fără filtru, fluieră după fete și râd. Când îi vede, Hilal se oprește din alergat și își continuă drumul în pas alert. Patru dintre ei poartă măști improvizate înfățișând o față pe care toată lumea a văzut-o și toată lumea a reținut-o, o față care a contrariat pe toată lumea, iar pe mulți chiar i-a îngrozit.

Fața palidă a lui Kepler 22b.

După ce s-au prăbușit cei doisprezece meteoriți care au anunțat începerea Jocului Final, au apărut grupuri de puști cărora li s-a spus „meteoriștii”, iar acum au apărut „kepleriștii”.

Când se apropie Hilal, puștii amuțesc. Îi văd fața plină de cicatrici și ochii decolorați, capul fără păr și urechea lipsă. Doi dintre ei își coboară măștile pe față, ca și când ar vrea să se ascundă.

Hilal nu încetinește ritmul.

— *Krap*, spune el, coborând bărbia și ridicând mâna.

Dar nu-i răspunde niciunul.

Apoi axumitul o ia din nou la fugă. Încă un kilometru, și ajunge la hotelul Classic Kameo, o clădire din sticlă și blocuri de beton, foarte modernă și îngrijită. Hilal își închipuie că oaspeții sunt turiști bogați și oameni de afaceri asiatici.

Acolo o va găsi pe Stella.

Intră în hotel și aerul condiționat îl lovește în față. Își încrucișează mâinile la piept, ca să nu i se facă frig. Foaier elegant, fotolii mari, birou de primire,

recepționeră, lift, hol, cameră.

Numărul e 702. Când să ciocăne, e copleșit de emoție. O va revedea. Stella. Femeia care l-a învins în luptă, care l-a ajutat, care a spus că Wayland Vycory era tatăl ei. Hilal a avut încredere în ea în Las Vegas și încă are încredere în ea, dar acum, că urmează să afle ce se va întâmpla mai departe în Jocul Final, face o pauză.

Respiră.

Ciocăne.

Aude zgomot estompat de pași de cealaltă parte a ușii. Lumea se mai învârte un pic. Ușa se deschide. Femeia zâmbește.

— Hilal, îl întâmpină Stella. Intră. Ce mă bucur să te revăd!

An Liu

DEPOZIT SECRET SHANG, ALEE FĂRĂ NUME DIN APROPIERE DE
STRADA AHIRIPUKUR, BALLYGUNGE, CALCUTTA, INDIA

An se întoarce pe jos de la cimitir la depozitul secret. Merge cu pas iute, furios și cu ochii inflamați, fără să ia în seamă lumea din jur.

Îi avusese în mână. Pe nabatean și Cheia Cerului, precum și Cheia Pământului. I-a avut în bătaia pistolului, dar gloanțele și-au ratat ținta. Nabateanul și fetița au jucat *mai bine* ca el.

Și au scăpat.

Au dispărut.

— Au dispărut, Chiyoko, au dispărut! Cum i-am putut lăsa să scape? se muștră – *CLİPEȘTEtremurăCLİPEȘTE* – se muștră el, mergând cu pas apăsător pe străzile aglomerate.

Când ajunge, în cele din urmă, la intrarea secundară a ascunzătorii lui, e o furtună de emoții. Intră, încuie ușa cu zăvorul și introduce codul sistemului de securitate. Se duce cu pași mari spre baie, dezbrăcându-se din mers și aruncându-și hainele pe jos. Și continuă să turuie:

— I-am avut – *CLİPEȘTECLİPEȘTE* – i-am avut în mână! Aș fi putut să-i omor – *tremurăCLİPEȘTE* – omor – *tremurătremurătremură* – omor – *CLİPEȘTE* – pe amândoi. *TREMURĂtremură*. Aș fi putut – *TREMURĂ*, *tremură* – aș fi putut – *TREMURĂ*, *tremură* – aș fi putut să-i bag o grenadă în gură nabateanului și să mă dau în spate să văd cum arde! *CLİPEȘTE*. Nu – *CLİPEȘTE* – nu – *CLİPEȘTE* – nu – *CLİPEȘTE* – nu trebuie să existe niciun câștigător – *tremurătremurătremură* – nu trebuie să existe niciun câștigător – *CLİPEȘTECLİPEȘTECLİPEȘTECLİPEȘTEtremurăCLİPEȘTECLİPEȘTE* – nu trebuie să existe *niciun* câștigător!

A ajuns în baie și e gol. Mai are doar colierul din rămășițele lui Chiyoko. Îl apucă cu ambele mâini, dar îi tremură prea tare. Chiyoko nu-l poate calma acum, nu poate, și An îi dă drumul, pentru că tremură atât de tare, încât se teme că o să-l rupă, că o să-i facă *rău*, și își ridică un braț și își adâncește dinții în carne, rozându-și pielea. Îl doare și îl înțeapă, iar când simte gust de sânge se oprește din tremurat. Deschide robinetul de apă caldă și mâinile i se liniștesc. Și-o dă jos pe Chiyoko de la gât și o pune cu grijă pe marginea

chiuvetei, apoi dă draperia la o parte și intră în cabina de duș. Apa fierbinte îi înroșește pielea, iar An se crispează și își ține respirația din pricina șocului termic.

Apoi se liniștește. Brațele îi pulsează. Își bagă capul ras sub jetul fierbinte. Apa îi frige pielea.

— Lumea ar fi primit ce merită, spune An.

În clipa aceea, se aude un mic sunet în mintea lui și An înțelege că e Chiyoko și că încearcă să vorbească cu el, dar n-o poate auzi. An se străduiește și se concentrează, dar n-o poate auzi.

— Ce merită. Și numai din cauza mea.

Se simte mai bine. Se spală, se șterge, curăță colierul, se îmbracă, mănâncă, apoi se duce într-o cameră de comandă și ia loc. Verifică dispozitivul de urmărire al olmecului, apoi pornește câteva monitoare deodată și urmărește știrile.

Știrile. Știrile. Știrile. Sunt minunate, uimitoare și îmbucurătoare.

BBC, CNN International-International-International-International, Al Jazeera, Fox News, TASS, France 24, CCTV. Valul de spaimă crește. Legea marțială decretată în toate țările occidentale. Forțele polițienești se diminuează, întrucât ofițerii se duc să stea alături de familiile lor. Batalioane întregi sunt repositionate la distanță de siguranță unele de altele. Centrele de depozitare a armamentului nuclear sunt închise. Fabricile chimice declanșează procedurile de oprire a activității. Spațiile aeriene municipale sunt înșesate cu elicoptere și drone. Astronauții și cosmonauții de pe Stația Spațială Internațională declanșează procedurile de urgență și se pregătesc să întrerupă legătura cu Centrul de Comandă pentru o perioadă prelungită. Distrugerea Stonehenge-ului și a ziguratului de la Chogha Zanbil – cel dintâi esențial pentru celții La Tène, iar cel de-al doilea, pentru seminția sumeriană. Nimeni nu știe cine le-a distrus sau, dacă se știe, nimeni nu vrea să spună. Urmează să fie distruse și alte monumente? Oare cele care aparțin olmecilor, cahokienilor, nabateenilor, harappicilor, seminției shang și tuturor celorlalte vor fi și ele distruse în curând? Oare keplerul le distruge? Sau un consorțiu al armatelor internaționale? Sau poate un grup încă necunoscut? An nu știe. Urmărește douăsprezece știri despre extraterestrul numit kepler 22b. Interviuuri cu oameni care îl urăsc sau îl venerază, care vor să se împrietenească cu el sau să-l omoare. Oameni care vor să i se supună. Oameni care vor să-l supună. Dar mai ales oameni care vor să fugă de el, deși nu au *unde* să fugă.

Dar nu le spune asta liderilor lumii. Nu le spune bogătașilor.

An urmărește știri despre președinți și prim-miniștri, oameni de știință și profesori, parlamentari și miliardari care dau fuga în adăposturi,

îngropându-se în buncăre, încercând să dispară. Restul lumii jefuiește sau își lipește fâșii de scotch pe geamuri sau încearcă să se îndepărteze de țărmul mării, dar fără mult succes. Împușcături și autostrăzi blocate pe coasta de est a Americii. Mulțimi strânse în biserici, moschei, temple și sinagogi înălțând rugăciuni către zeii lor. Vaticanul, Domul Stâncii și Zidul Plângerii sunt luate cu asalt de atâția credincioși, încât mulți sunt culcați la pământ și striviți.

Pe la trei dimineață, An adoarme în fața dansului haotic de pe monitoare.

Se trezește 2,4 ore mai târziu. Ecranele sunt încă pline de spaimă, confuzie și întrebări. Când va lovi Abaddon? Cât de mare e, din ce e făcut și câtă lume va muri?

Și câteva răspunsuri.

Abaddon e un meteorit dens din nichel și fier care va lovi planeta în curând, la marginea provinciei Noua Scoție, la 300 de kilometri de Halifax. Asteroidul are o formă sferică și un diametru de aproape trei kilometri. Va face o gaură în atmosferă și cerul se va aprinde, estompând lumina soarelui. În momentul impactului, Abaddon va distruge totul în jurul său, deasupra și dedesubtul lui pe o rază de sute de mile. Coliziunea va provoca un cutremur enorm, ale cărui unde se vor resimți în toată lumea, chiar și pe cealaltă parte a globului. După cutremur, va veni unda de șoc aeriană, care va distruge tot pe o rază de sute și sute de mile. Și, în cele din urmă, deși nu mai puțin distrugătoare, vor veni tsunamiurile, care vor lovi toate orașele din Atlanticul de Nord, de la San Juan la Washington și de la Lisabona la Dakar.

În orele și zilele care vor urma, efectele secundare ale Abaddonului vor face ravagii pe întreaga planetă. Aceste efecte sunt mai greu de prevăzut. Pot include erupții ale unor vulcani inactivi de multă vreme, treziți la viață de cutremur. Insula Hawaii ar putea să se fractureze și o porțiune uriașă din ea ar aluneca în Pacific, pricinuind tsunamiuri uriașe în Cercul de Foc al Pacificului. Ar putea să cadă ploi acide peste tot, dar mai ales pe o rază de câteva mii de mile în jurul punctului de impact, otrăvind marea și toată apa potabilă din apropiere. Iar în jurul craterului s-ar putea stârni furtuni puternice și uragane care vor mătura totul în calea lor.

An trece de la un post la altul. Vor fi furtuni, inundații, alunecări de teren, cenușă, frică, lipsuri, suferință, moarte. Vor fi incendii spontane și ierni de impact.⁹ Internetul s-ar întrerupe în multe zone ale globului. Transportul cu avionul ar fi sistat pentru o bună bucată de timp. Și multe alte urmări

---

⁹ Iarna de impact este efectul climatic pe care l-ar produce ciocnirea unui asteroid cu planeta noastră; razele solare ar fi blocate pe o perioadă de câteva luni din pricina fumului și prafului ridicate în atmosferă de coliziune (n.tr.).

catastrofice. Și da, curând, foarte curând, vor muri multe ființe vii.

În jurul orei șase dimineață, se difuzează primele imagini ale asteroidului. Zărit pe cer deasupra Pacificului de Sud. Un punct întunecat traversând discul soarelui. Pe CNN International e difuzată în buclă, ca un GIF, o înregistrare cu niște pescari în bărci de lemn, care se uită pe cer cu binocleri acoperite cu folie reflectorizantă. Sunt înconjurați de apă albastră, nisipuri albe și copaci verzi, iar cerul e cristalin, și deodată ei arată cu degetul și strigă.

Așa află lumea că totul e adevărat.

Așa află An că nu e un vis.

E mai bine decât într-un vis.

Dar o să simtă lipsa internetului. Acut.

Își ia privirea de la știri, sare de pe scaun și se pune în mișcare. Trebuie să o ia din loc, să plece din acel oraș înainte să fie cuprins de haos. Asteroidul va lovi în cu totul altă parte a globului, dar An vrea ca, în momentul impactului, să fie undeva la țară, nu în Calcutta sau în alt oraș.

Ia micul dejun în grabă – chiftele de pește și cola caldă –, apoi se duce în garaj și încarcă în jeepul blindat, un Land Rover Defender, stația de emisie-recepție, canistre cu benzină, arme și bombe, *katana* lui Nobuyuki Takeda și prețioasa cutie în care se află vesta de care speră să nu aibă nevoie. Vesta sinucigașă de 20 de kilograme – ultima lui soluție.

La 9:13 e gata de plecare.

Dar acum, că stă în Defender și se uită la monitoarele care îi arată ce se întâmplă afară, e puțin îngrijorat.

An nu se aștepta la asta.

E complet surprins.

Străduța de afară e blocată de sute de oameni. Toți bărbați. Toți înghesuți pe strada îngustă pe unde ar trebui să iasă Defender-ul. Unii stau jos sau sprijiniți de pereți, alții umblă de colo-colo. Probabil că cineva l-a urmărit de la cimitir, apoi și-a chemat prietenii, care la rândul lor și-au chemat prietenii, iar aceștia, *la rândul lor*, și-au chemat prietenii. Cu toții au băte, țevi și macete, iar câțiva au venit cu puști semiautomate. Unii au câini în lesă. Mulți sunt costelivi și sunt îmbrăcați doar cu pantalonii largi de bumbac pe care îi vezi peste tot în India. Unii au pancarte. Cele mai multe sunt în bengali sau hindi, și pe acestea An nu le înțelege, dar unele sunt în engleză: TE VEDEM! PĂMÂNTUL E AL NOSTRU! FĂRĂ JOCUL FINAL! FĂRĂ JUCĂTORI! FĂRĂ KEPLER 22B!

Destul de mulți sunt pătați cu sânge pe față și pe brațe. Sânge de la puii, caprele sau câinii sacrificați în templele din zonă.

An înțelege. Oamenii aceștia știu cine e el – shangul, An Liu, Jucător în

Jocul Final – și vor să-l facă să sufere. Îi vor viața. Îi vor sângele.

Înțelege perfect.

CLİPEȘTEtremurăCLİPEȘTE.

An tastează ceva pe un laptop montat în mijlocul mașinii. Apasă *enter*. La fel ca toate ascunzătorile shang, și aceasta este concepută în așa fel încât să poată exploda – e o bombă radioactivă care va contamina această zonă a Calcuttei. Dar bomba va exploda numai când sistemul ei va detecta că An și vehiculul lui se află la o distanță sigură.

Închide laptopul.

— Ești pregătită, Chiyoko?

Și aude un mic sunet în adâncul minții.

— Chi – *CLİPEȘTE* – Chi – *TREMURĂ* – Chiyoko?

Sunetul se aude un pic mai tare, ca un zumzet îndepărtat.

— Ești pregătită?

TREMURĂTREMURĂTREMURĂ.

Și apoi... *Da*, spune ea cu glasul pe care nu l-a avut niciodată.

Vocea ei nu-l surprinde pe An. Este calmă, dar fermă. Este ea. Este ea într-o formă succintă, perfectă, desăvârșită.

O așteaptă de mult.

— Ești mereu pregătită și te iubesc pentru asta, spune An.

Apoi apasă pe un buton și ușile garajului se crapă.

— Te iubesc, repetă el.

Și o spune și ea, în același timp cu An, vocea lui împletindu-se cu a ei.

Zâmbește.

Chiyoko și An. Shangul și Jucătoarea Mu.

Sunt una.

Mulțimea de afară se agită.

Cei care stăteau pe jos se ridică în picioare.

Apasă din nou pe buton și ușile se deschid larg. Se aude o rafală de kalașnikov. Gloanțele ricoșează din parbrizul blindat al Defender-ului.

CLİPEȘTEtremură.

Răsuște cheia în contact. Motorul pornește. Apasă pe accelerație și motorul mugește. Bărbații strigă și gesticulează, își agită brațele, bețele și pancartele caraghioase, ca și când lui An i-ar păsa de ce au ei de zis.

Acesta nu e un protest, ci un război.

Iar el va lupta împreună cu iubita lui.

Sarah Alopay. Jago Tlaloc

AVION GULFSTREAM G650, AEROPORTUL BOGDOGRA, SILIGURI, BENGALUL DE VEST, INDIA

Sarah și Jago stau tolăniți pe scaunele foarte confortabile din foarte confortabilul avion privat al lui Jordan și încearcă să-și dea seama ce-i de făcut. Le-a luat mult timp să coboare din Himalaya, iar acuma sunt blocați pe pistă, așteptând permisiunea de a decola.

Așteptarea e chinuitoare.

Aisling și Jordan sunt în carlingă, făcând verificările de dinainte de decolare. Marrs e afară și stă de vorbă cu personalul aeroportului. Pop stă singur pe un scaun de lângă peretele despărțitor al cabinei, uitându-se pe fereastră, cu încheieturile noduroase ale degetelor albe de încordare. Shari stă inconstientă pe un scaun din spatele avionului, cu centura de siguranță pusă și cu perfuzia atârnată de compartimentul de deasupra capului ei. Pieptul i se ridică și coboară în ritm constant.

Sarah o invidiază pe Shari. Dacă ar fi inconstientă, ar scăpa de ura, vinovăția, îndoielile și furia care se învâlmășesc înăuntrul ei. Dacă ar fi inconstientă, sufletul și mintea i s-ar liniști.

Se sprijină de Jago și îi șoptește:

— Mi-aș dori să luptăm, Feo. Chiar acum. Mi-aș dori să fim în mișcare. Să *Jucăm*.

— Știu, răspunde el. Și eu.

Acțiune sau uitare, își spune în sinea ei. *Sunt singurele opțiuni în clipa asta*.

Aisling iese din carlingă, întrerupând gândurile lui Sarah.

— Cât mai stăm aici? întreabă Jago.

Aisling se trănțește pe scaunul de lângă ei. Întinde mâna după *falcata*¹⁰, așezându-și-o pe coapse, apoi își plimbă degetele pe tăișul ei.

— Cel puțin o oră, răspunde ea. Poate mai puțin, dacă Marrs reușește să mituiască un controlor de trafic. Dar deocamdată așteptăm.

Scoate o piatră din buzunar și începe să-și ascută sabia. Taie ca briciul,

---

¹⁰ Sabie ușor curbată, cu un singur tăiș (n.tr.).

deci nu trebuie ascuțită, dar Aisling simte nevoia să facă ceva.

Și ea e neliniștită, își spune Sarah, apoi se îndreaptă de spate și întreabă:

— Te deranjează dacă Jago și cu mine punem stăpânire pe toaletă o vreme?

Jago chicotește.

— Serios? ridică Aisling din sprâncene. Acuma?

Jago își afișează zâmbetul strălucitor și mângâie genunchiul lui Sarah:

— *Sí*. Prezentul e singurul care contează, *sabes*?¹¹

Sarah îl înghiontește cu cotul:

— Nu-l lua în seamă. Jago a luat o vopsea de păr din Peru. De acum înainte, o să am părul ca pana corbului. De când și-a publicat Liu înregistrarea, putem fi recunoscuți cu toții, așa că nu vreau să risc.

Jago își trece o mână prin părul platinat și spune:

— Sunt sigur că nu te-ai prins, Aisling, dar asta nu-i culoarea mea naturală.

Aisling clatină din cap și își înclină sabia în poală, uitându-se la o creștătură minusculă.

— Mergeți liniștiți.

Sarah și Jago se îndreaptă spre partea din spate a avionului. Toaleta e foarte elegantă. E suficient spațiu între closet și chiuvetă, care nu e un bol mititel înghesuit în colț, ci are dimensiunile unei chiuvete normale. În plus, toaleta e prevăzută cu prosoape adevărate, iar hârtia igienică e groasă și catifelată.

Jago închide ușa în urma lui. O ajută pe Sarah să-și scoată cămașa, mișcându-i cu grijă brațul rănit. Cahokiana se apleacă deasupra chiuvetei, iar olmecul îi spală părul cu săpunul lichid de pe policioară, folosindu-se de un pahar de plastic.

— Rozmarin, spune Sarah. Și lămâie. Miroase frumos.

— Îhî, răspunde Jago, masându-i scalpul și clătind săpunul.

Își plimbă degetele pe ceafa ei, apoi coboară pe spate, până la sutienul ei sport.

— Dă-mi un prosop, spune ea.

Jago se supune, iar Sarah și-l înfășoară în jurul capului și se îndreaptă de spate. Acum sunt față în față. Sutienul ei atinge tricoul lui Jago și Sarah simte fiori pe spate.

— Poți să-mi ștergi părul? întreabă ea zâmbind.

— *Sí*, răspunde Jago.

Dar în clipa următoare se apleacă spre ea și o sărută. Sarah îi cuprinde

---

¹¹ În spaniolă, în original: *stii?* (n.tr.).

capul cu mâinile ei puternice și îl trage mai aproape.

Și se sărută.

Și se sărută.

Se opresc.

Ea se așază pe capacul closetului. El îi șterge părul. Ea și-l piaptăună, descâlcind firele încurcate, în timp ce el pregătește vopseaua. După ce Sarah termină cu pieptănatul, Jago îi desparte părul în şuvițe și îi leagă un prosop în jurul umerilor. Își pune mănuși de latex și se apucă de treabă, înaintând metodic dinspre ceafă spre creștet.

— Ce bine e, Feo!

— Știi, spune el, lovindu-și afectuos piciorul de al ei, iar Sarah îl lovește și ea ușor. Mă bucur că suntem în viață, șoptește el.

— Și eu. Deși era cât pe ce să murim.

Jago se oprește și o lasă să vorbească.

— În fortăreața harappică, Baitsakhan ne-a avut viețile în mână, spune ea. Tu erai inconstient, iar eu mă prefăceam leșinată. Avea și ocazia, și motivul, și pistolul. Nu i-ar fi luat decât o secundă. *Poc, poc.*

Mâinile lui Jago își reiau lucru:

— Și de ce nu ne-a omorât?

— Cine știe? Din aroganță? Era vreaște din cauza teleportării? Cui îi pasă?

Sistemele hidraulice și servomecanismele avionului scot zgomote premergătoare zborului.

— Tocmai am aflat că nu mai durează mult, *amigos*, spune Jordan prin stație.

Sarah se uită la Jago, la cicatricea lui urâtă, la ochii lui severi:

— Știi ce ar trebui să facem, Feo? glumește ea. Cu prima ocazie, să furăm un avion și să fugim cu el. Apoi să facem copii și să-i învățăm să lupte, să supraviețuiască și să iubească.

— Sună nemaipomenit.

— Așa o să și fie.

Chicotesc amândoi, dându-și seama că e un plan imposibil.

Tac amândoi o vreme.

— Dacă vrem să facem asta într-o bună zi (și eu vreau), atunci chiar trebuie să oprim Jocul Final, spune Jago serios.

— Da, trebuie.

— Și crezi că oamenii ăștia o să ne arate cum?

Sarah ridică din umeri:

— Așa sper.

Apoi, cu glas foarte scăzut, ca și când s-ar teme ca nu cumva să fie ascultați, adaugă:

— O crezi pe Aisling? Ai încredere în oamenii ei?

E rândul lui Jago să ridice din umeri:

— N-au încercat să ne omoare.

— Nu. Și cred că nici noi n-am încercat să-i omorâm, deci în privința asta suntem chit.

— Adevărat, spune Jago, scoțându-i niște clame din păr și punându-le cu grijă pe chiuveță. Gata, am terminat.

Îi înfășoară un alt prosop în jurul capului, apoi deschide ușa și aruncă o privire afară:

— Sarah, trebuie să-ți spun ceva.

Sarah se încruntă, îl ia de mână, iar el o conduce la cele mai apropiate scaune libere. Aisling e în partea din față, stând în tăcere alături de Pop. Shari e în scaunul de peste culoar, cu storul hubloului din dreptul ei coborât și luminat de lumina zorilor.

Sarah își împreunează degetele cu ale lui Jago:

— Despre ce-i vorba, Feo?

— Nu ți-am putut spune mai devreme. Ar fi fost prea mult. E despre Aucapoma Huyana, înțeleaptă seminției mele. Mi-a zis că... mi-a zis că trebuie să fii omorâtă.

Sarah îi dă drumul la mână:

— *Ce?*

Aisling se întoarce și le aruncă o privire, iar Sarah și Jago coboară vocea.

— Și mi-a zis că eu sunt cel care trebuie s-o fac.

Sarah își încleștează dureros pumnul:

— De ce ar fi spus una ca asta?

Jago se uită în ochii ei fără să clipească, fără să dea niciun semn de neonestitate. Vrea ca Sarah să știe. Are nevoie ca ea să știe.

— E ceva legat de seminția ta. Din ce mi-a explicat ea, Creatorii nu le vor permite niciodată cahokienilor să câștige, nici nu vor permite ca seminția mea să câștige câtă vreme mă asociez cu tine sau Joc împreună cu tine.

Sarah se crispează:

— E o aiureală.

— Mi-a zis că seminția ta a făcut ceva extraordinar. Mi-a zis că în secolul al șaptesprezecelea cahokienii s-au *luptat* cu Creatorii!

Sarah clatină din cap:

— Cum adică?

— Aucapoma Huyana mi-a zis că, în 1613, înainte ca ultimul grup de Creatori să părăsească Pământul, le-au cerut cahokienilor să respecte o veche înțelegere. Ca un ultim și impresionant sacrificiu, seminția voastră trebuia să le ofere Creatorilor o mie de tineri, probabil ca să-i ia pe navele

lor.

— Și?

— Și seminția ta a *refuzat*. Din câte mi-a povestit Aucapoma, cahokienii deja înțeleseseră că și Creatorii sunt muritori și că păreau niște zei doar pentru că dețineau mai multă cunoaștere și tehnologie decât oamenii. Mi-a zis că seminția ta a luptat împotriva Lor, folosind o armă veche a Creatorilor, și că, în cele din urmă, câmpul de luptă a fost congelat de pe navele care orbitau în jurul planetei, omorând pe toată lumea, inclusiv Creatorii soldați.

— O armă a Creatorilor?

— Da. Și mi-a spus că seminția ta a primit o pedeapsă *suplimentară*. Ați fost făcuți să uitați revolta voastră și mare parte din trecutul vostru îndepărtat, inclusiv numele seminției voastre. Se pare că v-ați luat numele de „cahokieni” după bătălia asta. Înainte, aveți alt nume.

Marrs urcă în avion și închide ușa în urma lui. Își sprijină mâinile de peretele despărțitor și se apleacă în față:

— Puneți-vă centurile. Decolăm în cinci minute.

Sarah își trage centura în poală.

— Nu știu despre ce vorbești, spune ea un pic mai tare, ca să acopere hurelul motoarelor. Cahokienii au o mulțime de documente mult mai vechi de 1613. Le-am văzut cu ochii mei. Avem multe scrieri și o cunoaștere bogată, Jago. O *istorie* îndelungată. Și n-am auzit nimic de genul ăsta...

Jago ridică o mână:

— Doar ți-am povestit ce mi-a zis. Îmi stătea pe suflet. Evident, n-am să te omor, Sarah. Și evident, nu mă interesează ce gândesc sau ce vor Creatorii. Eu te vreau pe tine și vreau să rămân în viață. Și, dacă se poate, vreau să-mi salvez familia, chiar dacă nu-s întregi la cap. Vreau să lupt, să lupt din răspuțeri pentru ce e drept.

Avionul o ia din loc, iar el ridică din umeri:

— Cine știe, poate că nu se aștepta să te omor. Poate că voia să mă îndoiesc de tine, să mă îndoiesc de *noi*, ca să te las în vila părinților mei. Ca să se ocupe *ei* de tine.

— Suntem gata de decolare, anunță Jordan prin stație, după care avionul virează și se oprește. Rog stewardesele să facă ultimele verificări. Luați loc și completați o integrămă.

Aisling se întoarce și îi aruncă o privire lui Sarah, zâmbind de gluma nereușită a lui Jordan. Sarah îi răspunde cu un zâmbet, având grijă ca expresia ei să nu trădeze cât de serioasă e conversația pe care o are cu Jago.

— Nu m-ai lăsat să termin, spune Sarah, bucuroasă că motoarele încep brusc să bâzâie, în timp ce avionul accelerează pe pistă. N-am auzit nimic de luptă, dar am auzit de armă. Bineînțeles, n-am văzut-o niciodată cu ochii

mei. Și niciun Jucător cahokian n-a mai văzut-o după, fii atent, 1614. Dar știu unde e ascunsă.

— Unde?

— Un pic mai la sud de Movila Călugărilor, monumentul de care vorbea Marrs mai înainte.

— Și pe care cineva, nu se știe de ce, ar putea încerca să-l distrugă. Sarah clatină din cap cu un aer hotărât. Avionul străpunge un mic nor, iar când ajunge deasupra lui, razele soarelui străpung hublourile.

— Poate, Feo. Dar nu și dacă ajungem noi primii acolo.

An Liu

DEPOZIT SECRET SHANG, STRĂDUȚĂ FĂRĂ NUME DIN APROPIERE DE STRADA AHIRIPUKUR, BALLYGUNGE, CALCUTTA, INDIA

Defender-ul lui An Liu iese în stradă să întâlnească mulțimea. Mitraliera lui – o Beretta ARX 160, cu șină Picatinny pentru lunetă – trage printr-o fantă specială de sub parbriz. Reculul se aude puternic în mașină, și lui An îi place. Gloanțele brăzdează mulțimea. Cartușele goale îi cad în poală. Cei loviți se aruncă la pământ și se rostogolesc pe o parte, dar mulțimea tot nu se împrăștie. Se văd mici explozii de sânge și norișori de praf, iar corpurile cad și picioarele o iau la fugă.

An trece în viteza a doua și ia piciorul de pe ambreiaj. Defender-ul o ia din loc și urmează o nouă rafală. An speră că mulțimea se va rări suficient cât să poată ajunge în strada Ahiripukur.

Și, pentru o clipă, exact asta se întâmplă. Dar apoi oamenii urlă și se întorc toți odată, ca un banc de pești, năpustindu-se spre Defender. Aruncă cu pietre și țevi, iar soldații cu puști trag în neștire. Proiectilele ricoșează din mașina blindată fără s-o avarieze serios, dar situația s-a complicat.

Mulțimea îi blochează drumul.

An va trebui să-i calce ca pe niște câini.

Ceea ce nu-l deranjează.

An trage mitraliera în mașină și fanta de sub parbriz se închide imediat. Apoi deschide un panou de pe bord, dând la iveală o consolă. Două butoane cu capac de protecție și un mâner de pistol cu trăgaci. Deschide capacele de protecție. Apasă pe butonul din stânga. Se face roșu. Pune mâna pe mânerul de pistol, îl lasă în jos și apasă pe trăgaci. Din botul mașinii se ridică un arc alb, proiectilul înălțându-se ca un curcubeu pe deasupra mulțimii, parcurgând 30, 40, 50 de metri înainte să cadă și să explodeze în celălalt capăt al străduței. Aerul se colorează în portocaliu și negru, pe măsură ce grenada își face efectul.

An e încântat.

Apasă pe ambreiaj, trece în viteza a treia și demarează în trombă.

Botul mașinii se izbește de oameni. Zgomotul e dezgustător, încântător, neobișnuit. Strigătele sfidătoare se transformă în țipete de durere și de

groază, dar bărbații continuă să năvălească spre el. Defender-ul trece peste un cadavru. Fețele se izbesc de geamuri, carnea turtindu-se pe sticlă ca un mozaic de pete roz, maro și albe. Doi bărbați înhață mânerele portierelor și încearcă în van să le deschidă. Mașina încetinește un pic. An trece în viteză a doua. Oamenii lovesc mașina, trag de muchiile ei și se cațără pe ea. Mașina se leagănă de la stânga la dreapta, în timp ce An răsuțește de volan, strivind bărbați între mașină și ziduri, împrăștiindu-le sângele pe capotă și pe parbriz. Câțiva inși cu măști de kepler sunt prinși sub roțile din spate. Defender-ul e o bestie cu tracțiune integrală. An izbucnește într-un scurt hohot de râs. Pornește ștergătoarele. Proastă idee – sângele se împrăștie pe tot parbrizul, blocându-i vederea. Mașina înaintează și mai încet acum, bărbații lovind în ea ca într-o tobă – dar e inutil. E prea grea ca s-o poată răsturna, nu pot intra în ea și nici nu-i pot străpunge blindajul. An e sigur că o să scape de pe străduța aceea.

Dar în clipa următoare, un bărbat uriaș îi sare pe capotă dintr-o clădire scundă. Individul se întoarce cu fața înainte și se așază pe plafon, cu picioarele depărtate. An se uită prin cele două arce de sânge împrăștiate pe parbriz și vede că aproape a ajuns în locul unde a explodat grenada. O mașină arsă, câteva cadavre, o vacă muribundă. O femeie îmbrăcată ciudat – păr scurt, cu un băț legat de spate – traversează strada. Un câine vagabond lăptos trece șchiopătând de la stânga la dreapta. Grenada a curățat calea și, dacă An va ajunge acolo, va putea să accelereze și să scape, iar apoi, când va ajunge la trei kilometri distanță – *bum!* Bomba va exploda și va distruge mulțimea, ascunzătoarea și toată această bucată sordidă din Calcutta.

Dar apoi, *BUF!* An se zgâlțâie. Vlăjganul așezat pe plafonul mașinii a izbit parbrizul cu un baros. Geamul rezistă. Cei din jur strigă și chiuie, iar – *clipeștetremurătremurăclipește* – lui An îi stă inima în loc pentru o clipă când vede că, în fața lui, trei indivizi saltă o bară groasă de metal și o fixează în șuruburi de-a curmezișul străduței. Au pus-o la un metru deasupra pământului și Defender-ul nu va avea cum să treacă peste ea.

An ajunge la cinci metri de baricadă și oprește.

TREMURĂTREMURĂTREMURĂclipeșteTREMURĂ.

— Nu se poate să se termine așa, Chiyoko, nu-i așa?

Se întoarce în stânga și în dreapta și se uită în portbagaj în căutare de idei. Echipamente, arme, *katana*. Vesta.

Ar fi o risipă dacă ar folosi-o acum.

Strada.

Baricada.

— Trebuie să încercăm măcar.

BUF! Barosul lovește din nou și mașina se zguduie.

Și iarăși: *BUF!* Un mic păianjen pe parbriz. O fisură în blindaj.

An bagă în marșarier și accelerează. Vlăjganul de pe plafon cade în patru labe pe capotă și scapă barosul din mână. Mulțimea din spate se prăbușește sub roțile Defender-ului. Alte trupuri zdrobite. Alte jeturi de sânge. Vlăjganul se uită peste umăr, fixându-l pe An cu privirea. Furie, amenințare, prostie. An calcă frâna, iar vlăjganul alunecă pe capotă, oprindu-se în parbriz, cu picioarele sub el. An înhață mitraliera, o bagă înapoi în fanta cu clapetă și trage în coapsa și fesele vlăjganului, care se prăbușește pe o parte, în agonie. An trece în viteză întâi și demarează, iar vlăjganul cade de pe capotă.

Ambreiaj, a doua, accelerație, ambreiaj, a treia, accelerație. Ajunge imediat la 55 km/h, lumea sărind din calea mașinii și trăgând cu pușca în geamul din spate al Defender-ului. An apucă volanul cu ambele – *clipeșteclipeșteclipește* –, cu ambele mâini și se uită ținută la baricadă. Oare o să reziste? Oare o să se îndoie? Oare o să treacă de ea?

An mijește ochii, pregătindu-se de impact. Dar în clipa următoare... Ce-o fi ăla? Un cap care se rostogolește prin aer? Orice ar fi, aterizează sub baricadă, urmat de încă un glob ca un cap, iar apoi, în secunda de dinainte de impact, baricada se desface, iar bara Defender-ului o izbește și o proiectează pe strada din față. An calcă frâna. Mașina derapează și se oprește. Strada din față e suficient de liberă cât să scape. Dar înainte să plece, aruncă o privire spre străduța din spate, plină cu oamenii în viață, muribunzi și cadavre. Ce a rămas din gloată se năpustește spre el.

Și mai vine cineva spre el. Femeia cu păr scurt. E zveltă, rapidă și puternică. Are în mână un băț – ba nu, o *sabie*.

Fața ei.

Seamănă cu a lui Chiyoko, dar e cu 20 sau 30 de ani mai în vârstă.

*TREMURĂTREMURĂTREMURĂTREMURĂTREMURĂclipește
clipeșteclipeșteclipeștetremurăclipeșteTREMURĂTREMURĂ
TREMURĂTREMURĂTREMURĂclipeșteclipeșteclipeșteclipește
TREMURĂclipeșteTREMURĂTREMURĂTREMURĂTREMURĂ
TREMURĂclipeșteclipeșteclipeștetremurăclipește.*

BUF! BUF! BUF!

— Pleacă! Pleacă! Pleacă! îi strigă femeia în mandarină.

S-a urcat pe treapta de lângă portiera lui An, lovind plafonul cu palma.

— Pleacă! O să ne omoare!

— Cine ești?

— Nori Ko. Sunt Mu. Am cunoscut-o pe Chiyoko. Pot să te ajut. Dar acum *trebuie să plecăm!*

Inima lui An se umple de bucurie și se simte liber și ușor și se întreabă câți oameni a omorât astăzi și câți vor mai muri când va exploda bomba și –

ChiyokoChiyokoChiyokoNoriKoNoriKoChiyoko – se simte liber și ușor și inima i se umple de bucurie.

Demarează. Jumătate de kilometru mai încolo se oprește. O lasă să urce în mașină.

— Fii atentă, spune An, iar ea nu zice nimic.

An pornește din nou și, după o scurtă vreme, cerul din spatele lor se aprinde, iar ei sunt liberi.

Maccabee Adlai, Micuța Alice Chopra

DRUMUL NAȚIONAL SH 2, JUNGLA JOYPUR, BENGALUL DE VEST, INDIA

Maccabee își trece lama briciului peste capul ras. Îl clătește într-un bol de cupru pe jumătate plin cu apă amestecată cu săpun și fire scurte de păr. Lângă bol e o foarfecă acoperită de o grămăjoară de păr gros. Se uită la imaginea lui reflectată într-o oglindă întunecată, sprijinită de perete. Nu s-a mai ras niciodată în cap și îi place senzația. Netezimea și strălucirea pielii. În plus, adăugată la vânătași, la nasul rupt și fizicul lui, chelia îl face să arate ca un adevărat bătauș.

Ceea ce și este, desigur.

— Ce părere ai, Cheie a Cerului?

Fetița stă lângă Maccabee. Se sprijină de el. Căldura corpului ei e liniștitoare, iar Maccabee se întreabă dacă și pe ea o liniștește căldura lui.

Probabil că nu.

Fetița stă cu genunchii la piept și cu brațele în jurul picioarelor. Nu-i răspunde la întrebare. Maccabee o mângâie pe păr. E des și catifelat – părul unei fete bine îngrijite.

Dacă vrea s-o păstreze în viață până la sfârșit, și Maccabee va trebui să aibă mare grijă de ea.

Îi întinde un bol cu orez și linte, cu o grămăjoară de *dal tadka*¹² deasupra:

— Uite, mai mănâncă ceva.

Fetița ia bolul și începe să mănânce direct cu mâna. Are un apetit puternic și, deocamdată, insațiabil.

Se află într-o baracă abandonată de pe marginea drumului, la 130 kilometri nord-vest de Calcutta. Soarele a răsărit de mult, iar peisajul din jur e luxuriant. Baraca e înconjurată de junglă, dar spre nord, la mai puțin de un kilometru, se întind câmpuri de iută și cartofi. Pe stradă trec sporadic mașini și autobuze, dar în rest nu se vede nici urmă de om.

Ceea ce e bine. În zori, Maccabee și Cheia Cerului au fost într-un supermarket din vestul Calcuttei să cumpere provizii. Orez, săpun, lumânări, baterii, prosoape, o mică trusă de cusut, un mic arzător pe butan și un litru

---

¹² Un fel de tocană indiană, preparată din linte, legume și condimente (n.tr.).

de combustibil. Șervețele umede, scutece absorbante în care să doarmă Cheia Cerului, o pătură și trei rânduri de haine pentru fetiță. Și a avut noroc să găsească și unul dintre acele rucsacuri de pânză cu care poți să cari copilul în spate. De la o farmacie a cumpărat ibuprofen, amoxicilină, ciprofloxacina, zolpidem, o mică trusă de prim ajutor și o sticlă suplimentară de iod. Când s-au întors la hotel, a pus toate acestea într-o raniță nouă și în portbagajele laterale ale Suzuki-ului furat – din fericire, într-unul dintre ele a găsit un SIG 226 și două încărcătoare.

Același tip de armă cu care a tras An Liu în cimitir.

Așa și-a dat seama că norocul a făcut să fure tocmai motocicletă shangului.

A verificat siguranța pistolului și l-a băgat în betelia pantalonilor.

Toată dimineața a avut de-a face cu vânzători și, în bună parte, au fost drăguți cu el. Dar a trebuit să plătească o mică avere pentru fiecare lucru – prețurile au luat-o razna din cauza Abaddonului, chiar și aici, pe cealaltă parte a globului față de punctul de impact, unde efectele asteroidului vor fi mai puțin puternice. Iar faptul că nu era indian făcea ca totul să fie și mai scump. Însă partea bună a fost că niciun vânzător nu și-a dat seama că e jucător.

Dar apoi s-au oprit la un mic restaurant să mănânce niște *dosa*¹³ și, în timp ce stăteau la o masă de plastic, proprietarul a dat mai tare televizorul de pe tejghea, ca să asculte știrile. A început să discute în bengali cu unul dintre angajați, comentând fără îndoială nebunia care a cuprins întreaga lume, în timp ce pe ecran se perindau cadre din înregistrarea lui An Liu. Iar la un moment dat a apărut și fața lui Maccabee, lîmpeze ca lumina zilei.

La început, nu și-a făcut griji. Era plin de vînatăi de la bătaile din ultima vreme și s-a gândit că proprietarul nu era suficient de atent cât să facă legătura. Dar s-a dovedit că era foarte atent. S-a întors imediat spre Maccabee și Cheia Cerului, a arătat cu degetul și a început să strige. Maccabee s-a ridicat în picioare, cu gura plină de cartofi cu curry, și a luat-o în brațe pe fetiță. Proprietarul a ieșit de după tejghea cu un cuțit lung de bucătărie. Maccabee s-a dat în spate, a înghițit dîmîcatul, și-a ridicat cămașa, dezvelind mânerul pistolului, și a zis:

— N-are rost să se rănească cineva, prietene.

Uluit, bărbatul a amuțit câteva clipe, iar Maccabee și Cheia Cerului au ieșit din restaurant. A reînceput să țipe când au ajuns în stradă, iar lumea s-a întors să se holbeze la ei. Însă Maccabee a avut suficient timp să ajungă la

---

¹³ *Dosa* este un fel de clătita indiană făcută din aluat fermentat, presărată cu legume și condimente (n.tr.).

motocicletă, să pună fetița în rucsacul de pânză și să plece de acolo.

Au mers toată dimineața, oprind o singură dată, ca să cumpere niște orez și linte de la o tarabă. Apoi Maccabee a văzut această baracă printre copaci și a oprit din nou, pentru că fetița s-a tot agitat ultimii 10 kilometri, iar el avea vezica plină. A ascuns motocicleta în tufișuri și, cu SIG-ul în mână, s-a strecurat până la baraca din tablă ondulată. Nu era nimeni înăuntru. Dar a găsit câteva boluri, o oglindă, câteva saltele și o masă scundă. Maccabee s-a gândit că era un loc în care dormeau muncitorii itineranți, dar părea să nu mai fi fost folosită de ceva vreme.

Au intrat în baracă și Maccabee i-a dat fetiței niște orez fiert și linte, pe care le cumpăraseră în pungi de plastic. Apoi și-a făcut de lucru cu foarfeca și briciul. Iar acum e ras în cap. Nu e deghizarea perfectă, dar nu mai arată deloc ca în înregistrarea shangului.

E bine.

— Mda, îmi place, spune Maccabee despre noua lui înfățișare.

Cheia Cerului mestecă în continuare și îi răspunde doar cu un mormăit. Unul dintre primele sunete pe care le-a scos în dimineața asta. Maccabee se întoarce și se așază în fața fetiței. Pe ferestre intră o briză caldă. Frunzele foșnesc și un copac trosnește.

Atât de mică, își spune în sinea lui.

Prea mică.

Bagă mâna în bolul cu orez și linte, ia o mână la fel ca indienii și o duce la gură. E surprinzător de bună pentru niște mâncare cumpărată de la o tarabă de pe marginea drumului.

Cheia Cerului are fața murdară și înroșită de vânt. Maccabee întinde mâna și îi șterge obrazul cu degetul mare. Fetița rămâne nemișcată, cu ochii ațintiți în față, spre pieptul lui Maccabee.

— O să fur o mașină în curând. Ești prea vizibilă când mergem cu motocicleta.

Fetița mestecă. Se uită la el. Înghite.

— Bine, răspunde ea, vorbind pentru prima oară după ziua de ieri.

— Vasăzică te-ai hotărât să vorbești? spune el, pe un ton blând.

— Nu-mi place motocicleta.

— Atunci o să ne descotorosim de ea.

— Bine, repetă ea, luând încă o gură de mâncare.

— Dar problema e: unde mergem după ce facem rost de o mașină?

Cheia Cerului nu spune nimic.

— Mă gândesc că poate ar trebui să așteptăm prăbușirea meteoritului înainte să mergem mai departe, adaugă Maccabee, mai mult pentru el decât pentru fetiță. Însă unde am putea fi în siguranță? Și unde am putea găsi

Cheia Soarelui?

— O să fim în siguranță, unchiule, îl liniștește ea.

Maccabee se încruntă.

Cheia Cerului mai ia o mână de mâncare și o îndeasă în gură.

Ciudată fetiță, se gândește în sinea lui.

— Spune-mi, te rog, Maccabee. Sau Mac.

— Bine, unchiule, răspunde ea, ca și când ar încuviința o altă cerere a nabateanului.

Dar Maccabee n-o ia în seamă și o întreabă:

— De unde știi că o să fim în siguranță?

Fetița înghite mâncarea înainte să răspundă:

— Creatorii n-or să mă distrugă nici pe mine, nici Cheia Pământului. Așa a zis mama. Lucrul rău se va întâmpla departe de aici. Departe de mine și de cine e cu mine. Noi trebuie să ne temem doar de ceilalți. Cum a fost omul de ieri. Și pe asta o știu tot de la mama.

— De la mama ta, repetă el lent.

— Da. Mulțumesc că l-ai omorât pe omul cel rău, unchiule, zice ea, mai încet decât de obicei. Mulțumesc.

Foarte ciudată fetiță, își spune în sinea lui, simțind o undă de vinovăție. Baitsakhan era extrem de rău, dar asta nu înseamnă că el ar fi un sfânt. Nici pe departe. La urma urmelor, era cât pe ce s-o omoare și pe Shari Chopra.

Dar n-a omorât-o. Iar fetița nu trebuie să știe nimic despre asta.

— Cu... plăcere, spune el.

Se întreabă dacă întotdeauna a vorbit ca o fetiță mai matură. Oare a devenit așa după ce a atins Cheia Pământului sau era la fel și înainte?

N-are de unde ști că era la fel și înainte.

Că Micuța Alice a fost întotdeauna precoce, întotdeauna specială.

— Bine, spune Maccabee, să presupunem că suntem la adăpost de meteorit. Dar tot nu știu încotro să mergem. Și cum câștigăm? Unde *este* Cheia Soarelui?

Fetița mestecă și înghite. Apoi își întinde un braț și arată înspre est, dar cu câteva grade mai spre sud:

— Știi, unchiule.

Maccabee se încruntă:

— *Știi?*

— Doi, doi, punct, doi, trei, patru. Șase, opt, punct, nouă, șase, doi.

Maccabee își ia smartphone-ul, deschide Google Maps și introduce coordonatele. Pe ecran apare un indicator deasupra unei întinderi de apă, la mică distanță de coasta vestică a Indiei, în dreptul portului Dwarka. Îi arată telefonul fetiței.

— Aici? Aici o să găsim Cheia Soarelui?

Fata încuviințează din cap.

— Nu-i deloc departe! exclamă el, simțind cum îi izvorăște bucuria în inimă și i se revarsă în glas.

— Da, unchiule. Acolo e Cheia Soarelui.

— Ești sigură?

— Da.

Caută în telefon și zâmbetul i se lărgeste. 2.434 kilometri. 36 sau 37 de ore de condus. Ar putea ajunge și mai repede dacă ar reuși să fure un avion de undeva.

Poate să câștige Jocul Final, poate să asigure supraviețuirea seminției nabateene după cataclism, poate să vadă cum va arăta noul Pământ și să trăiască până la adânci bătrâneți. Și *poate* va reuși să salveze această fetiță și să îndeplinească promisiunea pe care i-a făcut-o mamei ei.

Poate că va reuși să câștige și va îndrepta niște greșeli.

Sare în picioare, cu gând să iasă din baracă, să facă cu mâna primei mașini decente care va apărea pe drum și s-o fure. Abia se mai poate stăpâni:

— Nemaipomenit, Cheie a Cerului!

— Știu, unchiule, spune fetița, luând încă o gură de mâncare. Mi se zice Micuța Alice.

— Aș putea să câștig, Alice! *Nabateenii ar putea să câștige!*

Fetița mestecă și înghite:

— Știu.

An Liu, Nori Ko

BENZINĂRIE HP, REFUGIUL BABA LOKENATH DE PE DRUMUL NAȚIONAL SH 2, JUNGLA JOYPUR, BENGALUL DE VEST, INDIA

Inima lui An e plină de bucurie.

După explozie, Nori Ko s-a mutat pe bancheta din spate și i-a spus în mandarină:

— Ia-o spre vest.

Și An a luat-o într-acolo.

S-a uitat la șoseaua care se strecura sub mașină și continua să se desfășoare în fața lor, s-a uitat la ea în oglindă, s-a uitat la șosea, s-a uitat la ea. La șosea și la ea. La șosea și la ea. Dar n-a spus nimic. N-a avut nevoie de cuvinte. N-a spus nimic mai bine de trei ore.

Și nici ea nu l-a deranjat cu vreun cuvânt.

La fel ar fi făcut și Chiyoko.

ChiyokoChiyokoNoriKoChiyoko.

Acum au oprit ca să facă plinul. El e afară din mașină. Ea e în mașină, cu capul sprijinit de geam. An stă în căldura sufocantă, cu pistolul unei pompe în mână. Strada se întinde spre nord. Cu câțiva kilometri în urmă, au intrat într-o junglă declarată rezervație naturală, iar benzinăria e înconjurată de copaci care fac aerul cu câteva grade mai rece decât în mijlocul câmpurilor de iută și porumb. În spatele benzinăriei se vede o clădire joasă de beton și un taur alb tolănit sub un arbore de pâine. În afară de supraveghetorul din cabina cu aer condiționat, nu mai e nimeni în jur.

An închide capacul rezervorului și plătește, apoi urcă în mașină și demarează.

— Vest? întreabă el.

— Vest.

Intră înapoi pe șosea, luând-o spre Bishnupur. Drumul e mărginit de junglă. An nu vede nicio clădire, niciun indicator, niciun om, ci doar șoseaua și, preț de o clipă, o baracă de tablă ponosită în spatele copacilor. Nu-i dă nicio importanță.

După un sfert de oră, An spune:

— Sunt pregătit – *clipește* – sunt pregătit – *clipește* – sunt pregătit să

vorlesc. *TREMURĂ*. Trebuie să vorbim.

— Așa e, răspunde Nori Ko, apoi dă la o parte pușca de pe scaunul pasagerului și se mută lângă el. Vrei să-mi pui niște întrebări.

An dă din cap în semn că da.

— De ce ai venit după mine?

— Pentru că și eu am iubit-o pe Chiyoko.

I se face pielea de găină auzindu-i numele rostit de altcineva. Chiar și de cineva apropiat ei și care seamănă atât de mult cu ea. Își amintește de interogatorul britanic de pe distrugătorul *Neînfricatul*, care îl pronunța insistent, manevrându-l ca pe un cuțit, înfigându-i-l în ureche și răsucindu-l. An e gata să-i ceară lui Nori Ko să nu rostească numele lui Chiyoko, însă știe că nu are niciun drept. Oricine ar fi Nori Ko, cu siguranță a fost importantă pentru Chiyoko. Iar asta contează.

— Chiyoko, spune ea, cu glas scăzut.

Într-adevăr, contează, dar...

Numele ei e al meu acum, își spune în gând. *Chiyoko. Chiyoko Takeda. Numele meu.*

Nori Ko întinde mâna spre colierul care atârnă la gâtul lui An, întrerupându-i gândurile.

TREMURĂ.

Se îndepărtează de ea.

— Stai, spune ea. Vreau s-o ating. La fel ca tine.

CLIPESȚETREMURĂCLIPESȚE.

Nori Ko atinge colierul și, după o clipă, își pune mâna înapoi în poală, frecându-și între ele buricele degetelor, pe care au rămas particule din Chiyoko.

— O *iubesc*, îi explică Nori Ko. După ce s-a întâmplat, nu puteam să stau deoparte. De-aia te-am căutat.

— După ce s-a întâmplat?

— Sunt Mu. Un membru de vază al consiliului de antrenament. Știu multe despre Jocul Final.

Face o pauză, apoi spune calm:

— Am văzut o înregistrare a discuției tale cu Nobuyuki. Am văzut cum l-ai omorât.

TREMURĂTREMURĂ.

— Da, shangule, am văzut. A fost găsită cutia neagră care a supraviețuit incendiului din Naha. În ea erau înregistrările camerelor de supraveghere. Am auzit ce ai spus tu și ce a spus el. Mi s-a părut că Nobuyuki a fost nedrept cu tine. Nu ți-ar fi permis niciodată să Joci pentru seminția Mu, dar nu mi s-a părut corect din partea lui să te testeze așa cum a făcut-o.

— Merita ce a pățit, spune An.

— Nu, nu merita.

TREMURĂ.

— Nu trebuia să-i respecti cererea de a-i înapoia rămășițele lui Chiyoko. Nu trebuia să-l respecti pe Nobuyuki așa cu ai respectat-o pe Chiyoko. Dar, din respect față de ea, ar fi trebuit să-l cruți. Nu de dragul lui, ci de dragul ei. Omorându-l, ai dezonorat-o pe Chiyoko. Și te-ai dezonorat pe tine. Nu i-ai pătat în niciun fel onoarea lui Nobuyuki Takeda.

CLIPESȚECLIPESȚE.

Vocea ei e rece.

TREMURĂCLIPESȚEclipsește.

— Vorbești la fel ca el, spune An în cele din urmă.

— *Pot* să vorbesc ca el. Dar nu sunt el.

An strânge volanul în mâini. Încheieturile degetelor i se albesc. Apasă un pic mai tare pe accelerație.

Vocea ei e rece.

Vorbele ei sunt tăioase.

— L-am iubit și pe Nobuyuki, spune ea. Dar nu-ți face griji, nu mă interesează onoarea, așa cum îl interesa pe el. N-am venit să te pedepsesc pentru moartea lui.

Gândul că femeia aceea ar putea să-l pedepsească aproape că îl face să râdă.

— Te-am ales, continuă ea, tocmai pentru că am văzut de ce ești în stare.

Moarte, își spune în sinea lui. *Vrea moarte.*

— Ce ai fost pentru ea? întreabă An.

— I-am fost antrenoare. Karate, acrobație, lupta cu săbii și cuțite, eschivă, camuflaj. A fost eleva mea cea mai bună. N-am cunoscut pe nimeni mai rapid și mai nemilos decât ea. Era...

— N-ar fi trebuit să moară.

— Nu. N-ar fi trebuit.

Tăcere. Un kilometru. Doi.

— Tu o iubești, spune An. Eu o iubesc. Dar asta nu explică de ce ești aici.

— Pentru că vreau același lucru ca și tine.

— Anume?

An e bucuros că poartă colierul lui Chiyoko. Îi dă putere. Îi permite să vorbească fără prea multe bâlbâieli și ticuri.

Atât de bucuros.

Ea e ca tine, iubire, îi șoptește Chiyoko.

— Ce vrei tu e limpede ca lumina zilei, An Liu, spune Nori Ko. Iubirea înmulțită cu moartea, cu *crima*, de fapt, are un singur rezultat.

Pauză.

— Răzbunare, spune An.

— Răzbunare, încuviințează Nori Ko.

O nouă pauză. Cerul e senin. Defender-ul depășește un camion multicolor încărcat cu fier-beton.

Nu minte, iubitul, șoptește Chiyoko. Furia ei o face puternică.

Știu, spune An. La fel e și la mine. Dar Chiyoko nu răspunde nimic.

— Cum m-ai găsit? întreabă An.

— Te urmăresc de la Naha. Am vrut să te abordez imediat ce ai ajuns în Calcutta, dar Jocul Final ne-a luat prin surprindere, nu-i așa?

— Așa-i. Lucrurile s-au întâmplat repede. Foarte repede. Am fost atât de aproape.

— De Adlai?

Am fost la un pas să-l omorâm pe nabatean, iubire, îi amintește Chiyoko.

An dă din cap.

— Da, noi am fost *foarte* aproape, le spune el lui Chiyoko și Nori Ko.

Nori Ko ignoră pluralul lui An și spune:

— Am încercat să vin la cimitir, dar am ajuns prea târziu ca să te mai pot ajuta. Și, crede-mă, te-aș fi ajutat.

An își amintește ce le-a făcut oamenilor strânși pe străduța din Ballygunge:

— Te cred.

— Bine.

Și iarăși se lasă tăcerea între ei. Trec pe lângă un grup de femei în haine colorate, un stol de porumbei luându-și zborul din vârfurile copacilor, o echipă de muncitori asfaltând găuri pe cealaltă bandă. Cealaltă parte a globului se pregătește de apocalipsă, dar în India viața merge mai departe.

— Ce ai în minte când te gândești la răzbunare, An?

— Sânge. Cenușă. Lucruri nimice.

Nori Ko clatină din cap:

— Nu. Vreau să știu la *cine* te gândești.

Răspunsul lui vine imediat:

— La cahokiană. Și la olmec. Erau acolo când a murit. Dacă n-ar fi fost, ar fi fost și acum în viață.

După o scurtă tăcere, Nori Ko spune:

— Atunci și eu le doresc moartea, An Liu.

TREMURĂtremurăTREMURĂtremurăTREMURĂtremură.

— Dar spune-mi, An Liu, mai vrei să moară și altcineva?

Mașina se zdruncină într-o spărtură a asfaltului. Tac amândoi câteva clipe. An se uită la bord. Defender-ul gonește cu 123 km/h. Motorul huruie

cu 2.900 de rotații pe minut. Afară sunt 37 de grade Celsius.

— Da, răspunde el.

— Keplerul, spune Nori Ko.

An aprobă dând din cap:

— El. *Chestia* aia.

Nori Ko încuviințează cu un mârâit:

— Și eu vreau să moară. Și o să am grijă să ți se îndeplinească dorința.

Dorința amândurora.

— Nu ești ca Chiyoko.

— Sunt mai în vârstă ca ea. Și vârsta te schimbă, iar cei care știu de Jocul Final îmbătrânesc chiar mai repede din anumite puncte de vedere, adaugă ea, apoi își flutură o mână ca și când ar vrea să alunge o muscă sau o amintire neplăcută. Și eu am avut idealuri cândva, dacă la asta te referi.

CLIPESȚE tremură clipește.

— Da, la asta.

— Am învățat multe despre Jocul Final de-a lungul anilor, An. De la mulți oameni, și nu toți erau Mu. Și nu toți își *doreau* Jocul Final așa cum și-l doresc Jucătorii. Cu cât aflu mai multe, cu atât aveau mai mult de suferit idealurile mele.

Pauză.

— Și mi s-au năruit cu totul când a fost omorâtă Chiyoko.

Îl doare să-i audă din nou numele. *Ar trebui să nu-l mai rostească, se gândește el.*

Nu-i nimic, îi șoptește Chiyoko. O să te ajute. Nu fi aspru cu ea. O să te ajute. O să ne ajute.

An clatină din cap – nu e un tic, ci doar o încercare de a-i alunga vocea, care îi răsună în creier.

În retrovizor apare o mașină care merge foarte repede.

— Și ia zi, încotro mergem, Nori Ko?

— Ai urmărit știrile?

— Da.

— Și ai văzut că cineva distruge monumente din Antichitate, construite de oameni și Creatori?

— Da. Știi cine?

— Am o bănuială, dar asta n-are nicio importanță. Important e să ne ducem la cel mai apropiat monument, care se întâmplă să fie cel al seminției harappice, din vestul Indiei. E destul de probabil ca nabateanul să se ducă acolo cu primele două chei. Acolo își închipuie că o să câștige.

— Unde mai exact?

— La templul scufundat de lângă Dwarka, în statul Gujarati.

An calcă frâna, ținându-se bine de volan, iar Nori Ko se sprijină cu mâinile de bord, în timp ce roțile scârțâie pe asfalt, oprind mașina brusc.

Mașina care venea cu viteză din spate îi depășește. Un sedan mic de ultimă generație. Șoferul e chel și grăbit. Niciun alt pasager. Șoferul nu seamăna deloc cu Maccabee și nu mai era nimeni în mașină, așa că An nu-i dă nicio atenție. Oricum, în India, toți conduc ca niște maniaci ai vitezei.

— De ce se duce Adlai acolo? Întreabă el nerăbdător. Pentru Cheia Soarelui?

— Da.

— E acolo?

— Nu-s sigură.

— Dar crezi că e într-unul dintre monumentele astea care sunt distruse?

— Da. Deși nu știu în care.

An face o pauză. Mijește ochii. Mașina care i-a depășit dispare după curba din față.

— Deci Cheia Soarelui ar putea fi și la monumentul Mu? Sau la cel cahokian? Sau la cel olmec? Sau la monumentul... shang?

— Da, ar putea fi.

An trece în viteza întâi, răsuțește volanul, întoarce pe loc și pornește în direcția din care au venit, cu viteză foarte, foarte, foarte mare.

— Ce faci? Întreabă Nori Ko.

ClipeșteTREMURĂTREMURĂclipeșteCLİPEȘTECLİPEȘTETREMURĂtremurăCLİPEȘTE.

Nori Ko pune o mână pe brațul lui, dar An i-o dă la o parte.

China, spune Chiyoko.

Da, răspunde el.

— Poate că nabateanul e deja aproape de Dwarka! protestează Nori Ko.

— Știu. Iar dacă are noroc și găsește acolo Cheia Soarelui, o să câștige, iar noi o să ajungem prea târziu, spune An printre dinți. N-o să mai putem face nimic. Trebuie să punem mâna pe chei ca să ajungem față-n față cu keplerul. Dacă nabateanul câștigă, n-o să mai avem șansa să-l omorâm pe Creator. *Dar...*

Și Nori Ko înțelege:

— Piramida împăratului Zhao.

— Da. Începem cu monumentul shang. Dacă Cheia Soarelui nu e la Dwarka – și sunt șanse destul de mari să nu fie acolo –, atunci Adlai o să se ducă la cel mai apropiat monument. La *al meu*.

— China, spune Nori Ko, pe un ton care dă de înțeles că e de acord, că încuviințează.

— Da. Mergem acasă, spune el, gândindu-se la toate lucrurile care nu-i

plăceau acolo, la toată durerea și suferința pe care le îndurase de-a lungul antrenamentelor. În țara mea infernală.

Shari Chopra

DUBĂ MERCEDES SPRINTER, AYUTTHAYA, THAILANDA

Shari Chopra nu e la ea acasă, deși e lucrul pe care și l-ar dori cel mai mult. La ea acasă, să simtă miros de mâncare gătită, să se uite la fetița ei alergând prin grădină, să-l țină de mână pe soțul ei.

Dar soțul ei a murit.

Shari nu e acasă, dar e trează, și nimeni din jurul ei nu-și dă seama.

Ochii ei rămân închiși, dar încetul cu încetul simțurile îi revin la viață și îi spun multe lucruri. E legată și se află în partea din spate a unui vehicul, probabil o dubă.

S-a trezit în urmă cu vreo 15 minute. A numărat pe îndelete în minte, în parte ca să rămână calmă și concentrată, în parte ca să nu strige după fiica ei, în parte ca să se dezmeticească și să-și dea seama unde se află. Nu rostește numerele în minte, ci și le imaginează. Unele sunt făcute din frunze verzi, unele sunt simple linii – precum cele făcute de un stilou pe foaie –, unele sunt făcute din bețe, altele din sânge.

Shari are grijă ca niciuna dintre aceste imagini să nu-i amintească de Micuța Alice. Nicio pană de păun, nicio *pakora*¹⁴, nicio jucărie, niciun număr mângălit cu creionul de o mână de copil. Bineînțeles că Micuța Alice e în mintea ei. Mereu este. Dar în clipa asta, ca să nu se dea de gol, Shari a împins-o pe Micuța Alice la marginea conștiinței. Pentru că, dacă ar aduce-o în centrul ei, ar fi prea dureros și prea periculos.

Numără.

984.

985.

987.

Nu. Am sărit unul.

986.

Încă e amețită.

Aude vocile celor din jur. Îi aude pe Aisling Kopp, Jago Tlaloc și Sarah Alopay. Își amintește vocile lor de la Convocare. Își amintește accentele lor.

---

¹⁴ În hindi, în original: „chifteluță” (n.tr.).

Își amintește vocea tăioasă a lui Jago, inocența răgușită din glasul lui Sarah, vocea nazală și optimistă a lui Aisling.

Aisling Kopp. Celta. Jucătoarea care i-a omorât pe harappici.

Jucătoarea pe care Shari o va omorî într-o bună zi. Cât mai curând.

Dușmanii mei.

988.

989.

990.

Dușmanii mei sunt atât de aproape.

Sunt și voci pe care nu le recunoaște. Doi bărbați. De vârstă mijlocie. Și un al treilea bărbat, care stă în spatele ei și nu vorbește, dar căruia Shari îi aude limpede respirația. Are un hârâit în fundul gâtului.

Poate că doarme. Poate că e furios. Poate că și el e prizonier.

Vehiculul se oprește. Coboară toată lumea, mai puțin bărbatul tăcut. Aerul care pătrunde în mașină e fierbinte și umed. Nu mai sunt în munți. Shari aude vocile discutând afară: „*Ăsta e locul?*”, „*Și ea unde e?*”, „*Ești sigur că prietena ta o să ne ajute?*”, „*E în stare să oprească Jocul Final?*”

Da, da, da, da, răspunde unul dintre bărbații necunoscuți.

Se îndepărtează, și Shari nu-i mai aude.

Shari se gândește să deschidă ochii, să treacă la acțiune, să se răzbune.

Dar rămâne nemișcată. E legată și încă nu poate avea încredere în corpul ei, în reflexele și puterea lui. Nu știe unde se află, nici de ce acești trei Jucători sunt împreună, în loc să încerce să se omoare unul pe altul. Oare au încheiat un armistițiu? Au ajuns la o înțelegere, la fel cum a făcut ea cu Alice Ulapala? Oare lucrează împreună? Nu știe.

Rămâne nemișcată. Trebuie să fie sigură că, dacă răzbunarea e fortifiantul de care are nevoie, va putea s-o obțină.

Ceilalți se întorc și urcă înapoi în dubă. Motorul pornește din nou.

Nimeni nu spune nimic. Shari simte tensiunea dintre ei.

A auzit bine, a zis cineva că vor să oprească Jocul Final?

Da. Unul dintre ei.

Oare e posibil?

Vrea să-și satisfacă setea de răzbunare, dar vrea și să afle ce pun la cale acești oameni.

Rămâne nemișcată.

Rămâne nemișcată.

Cel mai mult își dorește să rămână în viață, iar dacă ar acționa acum, n-ar putea fi sigură de asta.

Trebuie să trăiască, dacă există șanse ca Micuța Alice să fie în siguranță.

Duba demarează, virează scurt, trece peste o ridicătură în asfalt și pare că

pătrunde într-o încăpere. Terenul se înclină cinci sau șase grade. Merg câteva minute, făcând mai multe viraje, ca și când s-ar afla pe rampa unui garaj etajat. Apoi terenul redevine drept și se opresc.

Continuă să numere.

1.009.

1.010.

1.011.

Portierele se deschid. Lumea coboară. „Nu uitați de harappică”, spune unul dintre străini. Jago Tlaloc o ridică cu icnet de pe scaun și o sprijină pe umăr. Shari simte un junghi în coastă. Îi vine să strige, dar se abține.

Primește durerea.

Îi arată că e în viață.

Că simțurile i se trezesc.

După zgomot, își dă seama că intră într-o încăpere cu pereți tencuiți. Miroase a pâine și a mâncare proaspătă, iute, uleioasă, sărată, condimentată cu piper și alte mirodenii. Simte crampe în stomac. Speră să nu-i ghiorțăie.

Continuă să numere.

Se străduiește să taie legătura dintre pânțele și creierul ei treaz.

Numără.

Jago o pune pe un scaun. Shari își lasă corpul moale, iar olmecul o așază în capul oaselor. Brida de plastic cu care e legată – nu foarte strâns – la mâini i s-a adâncit în carne. La picioare nu e legată.

La nevoie, poate să fugă.

Numără.

Unii încep să mănânce. Cei trei Jucători par să nu înțeleagă de ce se află acolo. Vorbesc puțin și precipitat, vădit încordați. Așteaptă pe cineva. Cineva de care Shari n-a auzit niciodată. O anume Stella Vycory.

Numără.

1.050, făcut din pene albe.

1.051, făcut din picături de apă suspendate în aer.

Te rog să fii în viață, își spune Shari. *Dă, Doamne, ca fetița mea să fie în viață.*

1.052, făcut din sânge și oase.

Aisling Kopp, Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Shari Chopra, Hilal ibn Isa al-Salt, Stella Vyctory, Pop Kopp, Greg Jordan, Griffin Marrs

BUNCĂR DE SUB HOTELUL CLASSIC KAMEO, AYUTTHAYA, THAILANDA

Se află într-o sală de conferințe puternic luminată, la 103 picioare în subteran. Peretele dinspre nord și cel dinspre sud sunt făcuți din beton, iar cel estic și cel vestic din panouri de sticlă groasă, prevăzute cu câte o pereche de uși glisante foarte sofisticate. Acum, ambele perechi sunt închise.

Dincolo de peretele de sticlă dinspre vest se vede un garaj în care sunt parcate un sedan Mercedes de ultimă generație și duba Sprinter cu care au venit ei aici de la aeroportul din nord-estul orașului. Duba le-a fost pusă la dispoziție de Stella Vyctory și e plină cu arme, provizii și un frigider cu cola, și cu toții îi sunt foarte recunoscători pentru ea. Mai ales pentru cola.

În spatele mașinilor e o rampă abruptă care duce la suprafață. Cealaltă ieșire din buncăr e o scară din spatele unei uși de metal aflate în spatele peretelui de sticlă dinspre est. Pe scara aceea, le explică Jordan, va coborî Stella din hotelul de deasupra.

Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

O așteaptă în jurul unei mese mari de tec plină cu mâncare, deși doar Jordan și Marrs se sinchiesc să mănânce. Ceilalți sunt evident nerăbdători. Jago a scos încărcătorul din noul său Glock 20 și se joacă cu manșonul lui. Sarah și Aisling, care și-au luat și ele pistoale noi din dubă, stau nemișcate. Sarah dă ușor din piciorul stâng, iar Aisling se uită la Shari. Shari, despre care toată lumea crede că e inconștientă, își ține ochii închiși, străduindu-se să-și păstreze calmul.

Și, în cele din urmă, ușa se deschide și apare Stella. E o caucaziană de 20 și ceva, poate chiar 30 și ceva de ani, e înaltă și brunetă, musculoasă și sigură pe sine. Intră în sala de conferințe însoțită de un bărbat cu pielea măslinie și cu fața desfigurată de arsuri, care merge cu mâinile împreunate în față. E îmbrăcat cu haine largi de bumbac și ține în mână un rucsac mare. Stella e îmbrăcată cu blugi negri și un tricou cu anchior gri, iar în picioare are pantofi sport negri. Nu are nicio bijuterie și nicio armă la vedere. Nici bărbatul de lângă ea nu pare înarmat.

Jordan se ridică s-o salute pe Stella, luând-o de umeri și îmbrățișând-o

cordial.

— Ce mă bucur să te revăd! spune el. Îmi pare rău că a trebuit să ne despărțim o vreme.

Stella nu se arată la fel de entuziasmată.

— Și eu mă bucur să te revăd, Greg, răspunde ea, apoi îl dă ușor la o parte și le spune celor din sală: Sunt *foarte* încântată că sunteți aici. Toată viața am așteptat să văd o cameră plină cu Jucători în Jocul Final.

Ușurarea, bucuria și recunoștința din glasul ei sunt autentice și molipsitoare.

O *primă impresie bună*, își spune Sarah în sinea ei.

Aisling și Jago gândesc același lucru.

Shari se întreabă: *Unde sunt? Cine e străina asta? Îmi este și ea dușmană?*

Stella li se adresează pe rând:

— Aisling... Sarah... Jago... Vă mulțumesc că ați ales să aveți încredere în Greg. Știi că nu v-a fost ușor. Oricât de îngrozitor ar suna, îmi pare rău că n-ați putut s-o omorâți pe fetița care este Cheia Cerului. Și îmi pare rău că nu l-ați putut împiedica pe nabatean să plece cu ea.

Micuța Alice e în viață!

Micuța Alice e în viață!

Micuța Alice e în viață!

Lui Shari îi vine să strige de bucurie și ușurare, dar, mulțumită antrenamentelor, reușește să-și controleze corpul, nepermițându-i să se miște nici măcar cu un centimetru. Pieptul nu i se ridică, degetele nu-i zvâcnesc, pleoapele nu-i tresar.

Micuța Alice e în viață, își spune ea.

Și în clipa următoare îi încolțește în minte un gând îngrozitor: *Oare e posibil ca răpitorii mei și acești străini să fie și... prietenii mei? Oameni care, la fel ca mine, știu că focul Final e amoral? Că e nedrept?* Stomacul i se strânge gândindu-se la asta, iar Shari trebuie să apeleze la toată concentrarea ei ca să nu-și vomite în poală.

— Iar dumneata trebuie să fii domnul Kopp, spune Stella, întrerupând gândurile lui Shari.

Pop, care stă la celălalt capăt al mesei, întors cu umărul spre Stella, mormăie nemulțumit.

Deci el e bărbatul tăcut, se gândește Shari. *Un membru din seminția lui Aisling. Probabil a fost cu ea în munți.*

Și el va trebui să moară pentru ce s-a întâmplat cu seminția mea.

— E și Shari Chopra cu noi, spune Stella. Mă bucur s-o văd!

De unde ne știe numele tuturor?

Stella continuă:

— Dar chiar trebuie să fie ținută înconș...

Dar e întreruptă de Aisling și Sarah care pufnesc la unison:

— Tu cine *naiba* ești?

Cele două Jucătoare se uită una la alta și aproape că-și zâmbesc. *Chiar, cine ești?* se gândește Shari.

Stella face o mică plecăciune:

— Ei bine, după cum v-a spus Greg, numele meu e Stella Victory. Și sunt foarte interesată de Jocul Final.

— De ce? întreabă Jago. Nu ești Jucătoare.

— Din ce seminție faci parte? adaugă Aisling.

— Și de unde știi *totul* despre Jocul Final? vrea să știe Sarah.

Stella îi domolește, lovind ușor aerul cu palma:

— Promit că o să vă spun tot pe măsură ce o să ne cunoaștem mai bine. Dar acum nu prea avem timp, așa că o să vă spun doar că știu de Jocul Final de la tatăl meu adoptiv. Nu făcea parte din nicio seminție, dar...

— Tatăl tău? se miră Sarah.

— Și el de ce nu e aici? întreabă Jago.

— Am încredere în Jordan, intervine și Aisling, dar de unde știu că pot avea încredere în tine?

— Vă rog, spune Stella. Chiar *puteți* să aveți încredere în mine. Ba chiar *trebuie*, dacă vrem să oprim Jocul Final. Pot să vă spun cum.

— Profețiile nu spun nimic despre intervenția unor non-Jucători, răspunde Sarah. Cu atât mai puțin ca să oprească Jocul Final.

Stella clatină din cap:

— Nu. Nu spun nimic. Dar profețiile sunt false. Iar regulile...

— Regulile Jocului s-au schimbat, spune Jago pe un ton grav.

— Așa e, Jago Tlaloc, răspunde Stella.

— Mai exact, nu există reguli, le amintește Aisling. Asta a zis kepler 22b. Dacă vrem să oprim Jocul Final, cred că trebuie să acceptăm în sfârșit chestia asta.

— Îți înțeleg preocuparea, Sarah, spune Stella. Dacă aș fi în locul oricăruia dintre voi, nici eu n-aș avea încredere la început. Și după ce o să vă spun despre tatăl meu, aș avea și mai puțină încredere.

Jago se apleacă în față:

— Ce anume?

— Tatăl meu știa multe lucruri despre Creatori. Mai mult decât oricare dintre seminții, mai mult decât toate semințiile *laolaltă*. Știa atât de multe pentru că... ei bine, pentru că era unul dintre *Ei*.

*Ce?*își spune Shari în sinea ei.

Pe fețele Jucătorilor se citește îndoiala.

— E adevărat, spune Jordan calm.

Pop mormăie din nou, fără să ascundă că nu-i place nici de Jordan, nici de Stella, nici de ceea ce au ei de spus.

— Deci, spune Sarah în cele din urmă, și tu ești Creatoare?

Și, în caz că răspunsul e da, Jago strecoară încercătorul înapoi în Glock și se pregătește să tragă.

Stella își păstrează calmul, uitându-se țintă lui Sarah:

— Categorie, nu. Tot ce vreau e să opresc Jocul Final.

Bărbatul cu arsuri înfiorătoare face un pas în față:

— Vă rog, frații mei Jucători. Ascultați. Doamna Victory e sinceră. Am toată încrederea în ea. Vă implor să faceți și voi la fel!

Sarah își duce o mână la gură.

— *Axumitul?* spune Jago uluit.

— Ce... ce s-a întâmplat? întrebă Aisling.

Shari ar vrea să deschidă ochii, să vadă ce e așa de înfiorător în înfățișarea lui Hilal ibn Isa al-Salt. Vrea să vadă Jucătorul care a dezvăluit identitatea și locul unde se află fiica ei, omul care a pricinuit decimarea seminției harappice.

Vrea să-l vadă și vrea să-l omoare.

Hilal răspunde:

— Am fost atacat de nabatean și de donghu după Convocare. Din nefericire, amândoi au supraviețuit.

— Unul dintre ei e mort, spune Sarah în șoaptă. Baitsakhan. Jago și cu mine i-am văzut cadavrul.

Auzind numele donghului, lui Shari i se face pielea de găină pe ceafă și pe antebrate. Dar speră să nu observe nimeni.

— Mă bucur că a murit, răspunde Hilal. Dar mi-e și rușine să spun că fetița a scăpat cu viață.

— N-am putut s-o fac, spune Sarah după o clipă. Era atât de mică. Atât de vulnerabilă. A fost peste puterile mele.

— Nici eu n-am putut, adaugă Jago cu glas scăzut.

Hilal oftează:

— Nici eu nu cred că aș fi putut.

Sunt prieteni, își dă seama Shari. Sunt nu doar dușmanii mei, ci și prietenii mei. La fel și Hilal și Aisling. Sau dacă nu-mi sunt prieteni, măcar sunt ființe umane, la fel ca mine. Ca noi toți. Și iarăși îi vine să vomite, dar se stăpânește.

Hilal se uită la Stella:

— Pot să continui?

Stella încuviințează din cap, făcându-i semn cu mâna să spună ce are de

spus.

— Dacă vă amintiți, în China v-am cerut să luăm o pauză înainte să începem să Jucăm. V-am cerut să punem laolaltă cunoștințele noastre despre Jocul Final și să lucrăm împreună. Acum vă cer să facem același lucru. Tot ce am aflat de când am început să Joc m-a condus la concluzia că Jocul Final este o activitate malefică, pentru care noi și înaintașii noștri am fost păcăliți să ne antrenăm și pe care suntem păcăliți să o ducem la capăt. Aceasta este șansa noastră să îndreptăm lucrurile, nu doar în numele nostru, ci și în numele semințiilor noastre. Nu știu care sunt motivațiile keplerului și nici doamna Vycory nu le știe, dar, dacă putem opri Jocul Final, va fi bine pentru întreaga lume. Eu, unul, nu vreau să-l mai văd vreodată pe Creator – poate doar ca să-i văd masca funerară.

Își dreg glasul și continuă:

— Dacă nu se întâmplă vreun miracol, peste câteva ore Abaddon va lovi în cealaltă parte a globului. Va omorî cine știe câte milioane de oameni și va transforma planeta într-un loc neprimitor pentru foarte multă vreme. Dar, chiar și așa, *putem* trăi în ea – împreună. Însă mai întâi trebuie să lăsăm deoparte prejudecățile, ura și miopia pe care ni le-au impus tradițiile noastre diferite și să ripostăm – *împreună*.

Urmează o pauză lungă. Becurile filează. Stella se încruntă o clipă, dar în cele din urmă hotărăște că nu-i un motiv de îngrijorare.

— Ce vreți de la noi? întreabă Jago în cele din urmă.

Stella își sprijină ferm mâinile pe masă și se apleacă în față:

— Trebuie să găsim Cheia Soarelui înainte să dea de ea nabateanul sau shangul. După cum v-a spus și Greg, știu că Cheia Soarelui e ascunsă într-unul dintre cele douăsprezece monumente străvechi împrăștiate pe glob. Și știți că două dintre ele deja au fost distruse.

— Știi cine a făcut asta? întreabă Aisling.

Stella dă din cap în semn că da:

— O frăție la fel de veche ca semințiile – poate chiar mai veche. Și membrii ei luptă împotriva noastră. Din fericire, frăția asta luptă și împotriva Creatorilor, altminteri situația ar fi fost foarte nasoală. Din nefericire, pe lângă că distrug monumentele cele mai sacre ale semințiilor voastre, încearcă să mă distrugă și *pe mine*. Iar dacă acceptați ajutorul meu, o să încerce să vă distrugă și pe voi.

— Dar *cine* sunt? întreabă Jago.

— Asta e simplu. Sunt oameni loiali lui...

Se aude un șuiet, urmat de un zgomot ca de mușcătură, iar Stella Vycory icnește și își duce mâinile la gât. Hilal se apropie imediat de ea și o apucă de braț, încercând s-o sprijine, dar Stellei i se taie respirația și i se umflă venele

de la tâmpile; capilarele din jurul nasului i se întunecă, iar ochii i se umflă și i se umezesc. Pe chipul ei nu se citește spaima sau furia, ci mai degrabă dezamăgirea și tristețea.

— Pop! strigă Aisling, întorcându-se spre bunicul ei.

Stellei i se înmoaie genunchii. Hilal îi sprijină toată greutatea, iar ceilalți se ridică în picioare. Pop scuipă dintre buze un tub de metal, care cade zângănind pe masă. Se ridică și el, cu o mână încleștată, iar pe cealaltă o duce spre pistolul de la sold.

— Blasfemie! spune el printre dinți, îndepărtându-se cu spatele, în timp ce Aisling se apropie repede de el.

Celta are în mână *falcata* băgată în teacă și îl lovește cu ea pe Pop, îndepărtându-i mâna de pe armă și azvârlindu-i arma de la centură în același timp. Becurile filează din nou și în sală se face întuneric aproape o secundă, care pare o eternitate. Când se reaprind, Sarah și Jago se uită în jur, încercând să-și dea seama ce s-a întâmplat, așezându-se spate în spate ca să se apere unul pe altul înaintea să ajute pe altcineva. Hilal stă aplecat deasupra Stellei, sprijinindu-i capul în poală. Jordan stă de cealaltă parte a Stellei, ținând-o de braț și înjurând. Stella a făcut spume la gură și a început să se înverzească la față. Shari riscă și deschide pe jumătate un ochi ca să vadă scena din jur. Nimeni nu observă.

Marrs are pistolul îndreptat spre Pop. Apasă pe trăgaci, în timp ce Pop se năpustește spre Aisling. Glonțul își ratează ținta.

— Trădătoare! strigă Pop, ridicându-și brațele și încercând s-o lovească cu capul pe Aisling.

Celta e șocată de acest atac, dar, mulțumită reflexelor dobândite în timpul antrenamentelor, se eschivează rapid, înșfacă una dintre încheieturile bătrânului și face o piruetă în jurul lui, răsucindu-i brațul la spate. Pop cade în genunchi și, cu mâna liberă, își scoate cuțitul lung prins pe coapsă. Dar Aisling îi calcă mâna, strivindu-i-o de podea. Cuțitul scapă din mâna bătrânului, iar Aisling îl lovește cu piciorul, trimitându-l în celălalt capăt al sălii.

Aisling nu observă că se oprește la picioarele lui Shari Chopra.

— Pop, ce Dumnezeu! exclamă Aisling.

Marrs țintește cu grijă. Îl are pe bătrân în bătaia pistolului, dar ca să-l atingă pe Pop, glonțul ar trebui să treacă prin coapsa lui Aisling. Și totuși, nu ezită. Apasă pe trăgaci.

Însă nu-l vede pe Jordan alunecând în jurul mesei, cu o expresie sălbatică în ochi. Îl izbește în plin pe Marrs cu puțin înaintea să se audă a doua împușcătură, iar glonțul ricoșează din podea chiar lângă piciorul lui Aisling, înfigându-se în partea de jos a mesei.

— Ce naiba, Marrs! strigă Jordan. Nu așa!

Marrs protestează, dar Jordan e mult mai puternic și mai bine pregătit pentru astfel de situații, așa că reușește să-l controleze pe prietenul și colegul lui.

În același timp, se aude vocea lui Aisling:

— Să mă ajute cineva!

Jordan aruncă o geantă de pe masă:

— E un tranchilizant înăuntru, Jago. L-am adus pentru Shari. Folosește-l!

Jago îi aruncă o privire lui Sarah.

— Du-te, îi șoptește ea.

Olmecul sare pe masă și o parcurge în fugă, înhățând geanta din mers.

Ajunge lângă Aisling în câteva secunde. Celta îl apasă pe bătrân cu genunchiul în spate, făcându-i vertebrele să trosnească. Aisling ridică privirea să strige din nou după ajutor, dar Jago e deja acolo, cu o seringă în mână. Înfinge acul în gâtul lui Pop, apasă pistonul și bătrânul se relaxează.

— Pop, ce Dumnezeu! repetă Aisling cu glas scăzut. De ce dracu' ai făcut asta?

Bătrânul își pierde cunoștința.

Aisling se ridică în picioare și se uită în jur. Hilal stă într-un genunchi, cu Stella Vyctory sprijinită pe coapsă. Măinile Stellei atârnă inerte, iar picioarele îi sunt încrucișate sub șolduri într-un unghi incomod. În mijlocul gâtului ei se vede coada strălucitoare e unei mici săgeți. Gura și gâtul îi sunt acoperite cu saliva și mucusul care i se preling din gură și din nas. Pieptul ei se ridică și coboară spasmodic, iar între buzele tumefiate i se umflă câteva baloane de salivă. Apoi toate încetează.

Stella Vyctory a murit.

Becurile filează încă o dată, iar din tunelul care duce la suprafață se aude o bufnitură ca o explozie și lumina se stinge de tot.

Întuneric, tăcere deplină și nesiguranță.

Se aude vocea lui Hilal, acum aspră și plină de amărăciune:

— E prea târziu. Ne-au găsit *împreună*.

Shari Chopra, Hilal ibn Isa al-Salt, Aisling Kopp, Sarah Alopay,
Jago Tlaloc, Pop Kopp, Greg Jordan, Griffin Marrs

BUNCĂR DE SUB HOTELUL CLASSIC KAMEO, AYUTTHAYA, THAILANDA

Shari nu ezită. Nu se poate gândi la cine vine după ei prin tunel. Pentru că ea *nu* e unul dintre ei. Ea e harappica, iar fiica ei a fost răpită. Și, ca s-o găsească, Shari trebuie să fie liberă.

Se dă jos de pe scaun și bâjbâie în jur pe podea. În cele din urmă, dă cu degetele de el. Cuțitul lui Pop Kopp. Îl ridică cu grijă, îl răsuțește și îl strecoară între încheieturile ei legate. Apoi trage cuțitul în sus, tăind brida de plastic.

Brida cade pe jos, iar Shari își pune cuțitul în dinți ca un pirat și se ghemuiește pe podea, așteptând momentul potrivit s-o ia la fugă.

Întunericul e străpuns de fasciculul alb al unei lanterne. E în mâna lui Sarah. Fasciculul mătură încăperea, și cahokiana întreabă:

— Cine vine, Hilal?

— Oamenii care distrug monumentele. Oamenii care vor... *voiau* s-o omoare pe Stella, îi explică Hilal, lanterna lui Sarah luminând din lateral atât fața lui, cât și pe cea a Stellei Vyctory, care e cât se poate de moartă.

În timp ce ei discută, Shari profită de lumina schimbătoare din jur ca să se orienteze. Aisling stă aplecată deasupra bunicului ei, aproape de ușile glisante care dau spre mașini. Shari va avea nevoie de una dintre cele două mașini ca să scape. Ușile se deschid și Jago se duce în garaj. Shari își plimbă privirea pe podea, căutând pistolul lui Pop – și da, iată-l, o ridicătură întunecată lângă ușile glisante.

Jago se întoarce în sală:

— Vin niște oameni pe rampă. Se străduiesc să fie silențioși, dar i-am auzit.

Sarah își înhață pistolul și se apropie de Jago:

— Vin și eu. O să păzim gura tunelului. Nu lăsăm pe nimeni să ajungă viu aici.

— Bine, spune Jordan printre dinți. Mergeți!

Sarah iese din cameră, trecând pe lângă Aisling.

Marrs șterge fața Stellei cu tivul tricoului:

— De ce naiba a omorât-o bunică-tu?

Aisling aprinde o lanternă și îl vede pe Marrs ștergând pe rând ochii, gura și nasul Stellei.

— N-a fost înțelept din partea mea, spune ea. Ar fi trebuit să-l las pe Pop în dubă.

— Și eu aș vrea să știu, intervine Jordan. Stella e... *era*...

Se întrerupe. Durerea și confuzia lor e întreruptă de două împușcături dinspre tunel.

— Nu e momentul potrivit pentru asta, prieteni, spune Hilal.

Jordan se ridică în picioare:

— Nu, nu este.

Aisling lasă deoparte ce a făcut Pop și încearcă să se concentreze:

— Trebuie să ieșim de aici. Pe scări!

Jordan face semn cu mâna spre duba din garaj:

— Dar toate armele alea? Toate proviziile?

— Mai avem, spune Hilal, apoi desface fermoarul rucsacului și scoate din el o macetă pe care e gravat cuvântul IUBIRE. Stella mi-a făcut instructajul aseară, după ce am ajuns. Mai are un depozit secret în Thailanda, dar la câteva ore de aici.

— Ți-a zis și *cine* sunt oamenii ăștia, Hilal? întreabă Aisling, îndepărtându-se câțiva pași de bunicul ei inconștient.

Shari simte că a venit momentul. Se apropie de mașini. Se aprinde încă o lanternă – e a lui Marrs.

— Sunt oameni loiali tatălui ei adoptiv, spune Hilal. Loiali lui Wayland Vycory.

— Tipul cu hotelurile? întreabă Aisling surprinsă.

— Da, el, răspunde Hilal.

Aisling nu înțelege. Toată lumea a auzit de Wayland Vycory – cel puțin toată lumea din America. E unul dintre cei mai bogați și mai de succes oameni din Las Vegas. Afacerile lui sunt cazinourile, cluburile de striptease, restaurantele de cinci stele și terenurile de golf, nu Jocul Final.

— De ce naiba s-ar amesteca un hotelier miliardar în Jocul...

Dar e întreruptă de o nouă explozie puternică – de data asta mult, mult mai aproape. Întregul buncăr se umple de lumină, iar panourile de sticlă de pe latura estică a sălii se curbează din pricina undei de șoc, dar nu se sparg.

Jordan se apropie de o mică tastatură de lângă ușile glisante dinspre est și introduce un cod. Dincolo de peretele de sticlă e un nor de fum alb. Dintr-odată, norul e spintecat de scânteile gălbui ale unor puști semiautomate, mânuite de oameni ascunși în spatele perdelei de fum. Gloanțele ricoșează din peretele de sticlă chiar în dreptul pieptului și feței lui Jordan, care

tresare și apasă *enter*. Ușile se închid. Acum sunt la adăpost. Cel puțin pentru câteva clipe.

Aisling se îndepărtează de Pop și vine lângă Jordan, Marrs și Hilal.

Aceasta e șansa lui Shari. Și nu stă pe gânduri. E în mijlocul acțiunii, dar cei din jur au alte griji. Se târăște pe podea până la pistol, și-l bagă în betelie, apoi îl apucă pe Pop de subsuori și îl trage spre mașini. Acționează repede și silențios, ajungând la Mercedes în mai puțin de 20 de secunde. Are suficientă lumină de la lanternele celor din sală. Deschide cu grijă portiera pasagerului, urcă în Mercedes și îl trage pe Pop înăuntru. Sare peste consola dintre scaune, așezându-l pe Pop pe scaunul pasagerului, apoi închide portiera, o încuie, se așază la volan și își pune centura.

Coboară mâna sub volan și da, cheile sunt în contact.

Duba e în stânga ei, iar Sarah și Jago în celălalt capăt al garajului. Ceilalți sunt în dreapta ei, în sala de conferințe. În fața Mercedesului e un zid de beton. Singura cale de ieșire e tunelul prin care au venit.

Se uită la el peste umăr. Pe rampă se văd niște lumini. Un bărbat apare de după colț, cu pușca ridicată, iar Jago și Sarah trag în el. Bărbatul se prăbușește, rostogolindu-se pe rampă.

Atacatorii se apropie.

Shari nu se poate gândi la situația nasoală în care se află.

Trebuie să acționeze.

Inspiră adânc. Are de gând s-o ia prin tunel. O să treacă cu mașina peste oricine îi va ieși în cale și probabil că se va trage mult în ea. Speră că Mercedesul e blindat. Așa ar fi normal, dar nu va ști sigur decât în clipa când va trage cineva în mașină. Strânge volanul cu o mână, iar pe cealaltă o ține pe cheie. Trage aer în piept, pregătindu-se să o răsucescă în contact.

Așteaptă momentul potrivit.

Între timp, Aisling, Hilal și Jordan stau umăr la umăr, iar din norul care ascunde scara ies patru bărbați înalți și atletici, îmbrăcați în uniforme de luptă, cu fețele acoperite de căști și ochelari. Cei patru se așază în dispozitiv, la doar câțiva metri de Aisling, Jordan și Hilal, în spatele ușilor din sticlă antiglonț. Deschid niște saci cu explozibili și detonatoare și se pun pe treabă.

Unul dintre cei patru își ridică ochelarii, iar Jordan îi pune raza lanternei pe față. Bărbatul clipește. Are pielea palidă și ochii mai depărtați decât ar fi normal. Stă cu gura deschisă, iar Hilal vede limpede că nu are limbă.

Un mut. La fel ca gărzile din Las Vegas ale lui Wayland.

— Netinimi¹⁵, spune Hilal cu glas scăzut.

---

¹⁵ Netinimii erau slujitori ai Templului din Ierusalim, recrutați din orașul canaanean Gibeon (n.tr.).

— Căcat! Înjură Jordan.

Hilal își răsucesce maceta:

— Nu-s chiar atât de puternici. Am omorât doi în Las Vegas. Dar când se deschid ușile, nu trebuie să ezităm nicio clipă. Trebuie să atacăm imediat.

Aisling habar n-are despre ce vorbesc, dar nu e momentul să-i întrebe.

— Putem să-i învingem, spune ea.

— *Siguro* să-i învingem, spune Hilal.

— Poate că n-o să fie nevoie, intervine Jordan, apoi se întoarce spre Marrs, care și-a ridicat-o pe Stella pe umăr. Du-o la dubă, Marrs. Vezi dacă mai avem vreo cale de ieșire de aici. Stella sigur nu s-ar fi băgat într-o fundătură.

Marrs se duce în fugă la dubă. E atât de șocat că duce pe umăr cadavrul Stellei Vyctory și e atât de întuneric, încât nu observă că Shari și Pop au dispărut. Ocolește Mercedesul, fără să vadă că la volanul mașinii e Shari, care se uită țintă la el, așteptând momentul potrivit ca să demareze.

Marrs deschide ușa glisantă a dubei și așază cu grijă cadavrul Stellei pe bancheta din spate. Apoi urcă în față și deschide un laptop montat pe bord. Apasă furios pe tastatură, încercând să acceseze sistemul de securitate al buncărului, să vadă dacă îi va divulga vreunul dintre secretele lui. În sala de conferințe, Aisling, Hilal și Jordan se uită la unul dintre atacatori desenând pe ușa o stea cu un spray cu explozibil C4 pulverizabil. Un altul stă cu pușca îndreptată spre ei, trecând țeava pe rând spre capetele lor, cu zâmbetul pe față.

Jordan îi arată durduliul său deget mijlociu, apoi spune:

— Sunt sigur că putem să-i învingem pe indivizii ăștia, dar cred că ar fi bine să urcăm în dubă. E protecția noastră cea mai bună. Rezistă la gloanțe și la bombe și e plină cu arme, le explică el, apoi face jumătate de pas spre garaj. Haideți!

Raza lanternei lui trece de la fața lui Aisling la a lui Hilal. Aisling pare gata să-l urmeze, dar Hilal e mai puțin sigur. Din cauza rănilor, e greu să-i descifrezi expresia.

— Ai dreptate, zice Hilal în cele din urmă, punându-și rucsacul pe umăr.

Încă nu le-a spus ce mai are în rucsac, anume cartea Creatorilor luată din hotelul lui Wayland Vyctory. Nu le-a spus cât de importantă s-ar putea să fie și că este esențial ca netinimii lui Wayland să nu reintre sub niciun chip în posesia ei.

Hilal îi întinde o mână lui Aisling:

— Ar trebui să luptăm cu oamenii ăștia așa cum vrem noi, nu cum vor ei. Haide, Aisling Kopp.

Dar celta nu are nevoie de mâna lui sau de a altcuiva. O dă la o parte și o

ia înainte, alergând spre garaj, dar la celălalt capăt al mesei:

— Ajutați-mă să-l ridic pe Pop. Dar... Ce naiba...?

Hilal merge mai departe spre dubă, iar Jordan se lovește de ea:

— Ce s-a întâmplat?

Aisling face semn cu mâna spre podea.

— Unde naiba e? Marrs! strigă ea. L-ai luat tu pe Pop?

— Nu! răspunde Marrs din dubă.

— Ce dracu'? se miră Aisling, plimbând raza lanternei pe podea. Era inconștient.

Apoi își amintește.

Shari.

Raza lanternei se mută spre scaunul în care stătea Shari.

Dar scaunul e gol.

Jordan o înhață de braț și o trage spre dubă:

— Haide, Aisling! N-avem timp!

Dar celta nu-l ia în seamă. Se uită cu lanterna peste tot. Vede brida tăiată. Și că pistolul lui Pop a dispărut. Iar pe podea e o dâră care duce către mașini.

Ridică lanterna și o îndreaptă pre Mercedes – un cerc de lumină albă pe parbrizul întunecat. De cealaltă parte a parbrizului îl vede pe Pop așezat pe scaunul pasagerului. Iar alături de el, cu mâna pe volan și cu privirea ucigașă atintită asupra lui, stă Shari Chopra.

— *Nu!* strigă Aisling, smulgându-se din strânsoarea lui Jordan.

E gata s-o ia la fugă spre mașină ca să-l salveze pe Pop, dar chiar în clipa aceea, Aisling și Jordan sunt luați pe sus și izbiți dureros de laterala Mercedesului. Atacatorii au aruncat în aer ușile glisante din celălalt capăt al sălii de conferințe. Explozia a fost asurzitoare, iar unda de șoc, foarte puternică. Cele două vehicule se zgâlțâie, iar Shari se ține bine de volan cu o mână, în timp ce cu cealaltă coboară parasolarul. Ceva îi cade în poală. Shari își scutură capul sperând să-i dispară țiuitul din urechi, apoi bagă mâna între picioare și ridică o mică telecomandă cu două butoane. Unul verde, unul roșu.

Unda de șoc îi culcă la pământ pe Sarah și Jago, dar se află cel mai departe de locul exploziei, așa că nu au atât de mult de suferit. Se aruncă în dubă, în timp ce Marrs pornește motorul, pregătindu-se pentru un drum dificil înapoi prin tunel și pentru cine știe câți inamici.

— Haide, Aisling! strigă Hilal.

Jago se ridică cu greu în picioare, cu un țiuit puternic în urechi, înhățându-l de braț pe Aisling. Dinspre tunel se aud rafale de mitralieră. Shari pornește motorul Mercedesului. Marrs turează motorul dubei. Aisling îl urmează pe Jordan cu inima îndoită – și-ar dori foarte mult să-l ia pe Pop de lângă Shari.

Jordan și Aisling înaintează printre dubă și Mercedes, iar acum celta e la mai puțin de un picior de Shari, despărțindu-le doar ușa închisă a sedanului. Aisling pune mâna pe mânerul portierei și trage de el, dar degeaba.

E încuiată.

Shari se uită disprețuitor la Aisling, clătinând din cap.

— E al meu, citește celta pe buzele harappicei.

Se aud alte împușcături, de data asta din celălalt flanc, dinspre indivizii care au aruncat în aer peretele de sticlă. Gloanțele ricoșează din mașinile blindate, şuierând pe lângă Aisling. Jordan o smucește și o bagă în dubă, apoi portiera se închide și celta e în siguranță.

Toată lumea gâfâie.

— N-am găsit nimic, spune Marrs. Suntem prinși la mijloc.

Ploaia de gloanțe ricoșează din cele două vehicule ca o muzică frenetică. Aisling se uită ținută la Shari. Marrs se uită la Jordan. Jordan se uită la picioarele Stellei, care atârnă de pe bancheta din spate, încă șocat de moartea ei. Sarah și Jago se uită unul la altul, ținându-se de mână. Iar Hilal spune:

— Și acum?

Shari își amintește de telecomanda care i-a căzut în poală. O ia din nou în mână. Butonul verde. Butonul roșu.

Apasă pe butonul roșu.

În clipa următoare, zidul de beton din fața vehiculelor dispare imediat în podea, dând la iveală un drum subteran suficient de lat cât să încapă două mașini.

Shari nu ezită nici de data asta. Apasă pe accelerație și demarează cu scârțâit de roți, faza lungă a Mercedesului iluminând un tunel drept și lung.

— Ia-o din loc! strigă Jordan.

Marrs calcă și el accelerația și, derapând un pic, intră în tunelul întunecat, în vreme ce stopurile mașinii mult mai rapide a lui Shari se îndepărtează de ei cu repeziciune.

Shari e atât de bucuroasă, încât nu știe ce altceva să facă decât să conducă atât de repede cât poate. Știe că ceilalți sunt în urma ei, dar ce dacă? Mercedesul poate ajunge la 280 km/h. Chiar dacă au scăpat și ei, n-au cum s-o prindă din urmă.

Apoi, ca să vadă ce se întâmplă, apasă pe butonul verde al telecomenzii.

Distanța e prea mare ca să poată vedea, însă ușa care s-a deschis în mod atât de norocos pentru ei se închide la loc, blocându-i în buncăr pe atacatorii lor.

Iar în clipa următoare buncărul, tunelul secret și pământul se zdruncină, se zdruncină și iar se zdruncină. Au scăpat de indivizii din buncăr.

Au murit.

Toți – Shari, Aisling, Jordan, Marrs, Hilal, Sarah și Jago – sunt uluiți. Au scăpat din ambuscadă. Au reușit să iasă din buncăr și nu mai sunt urmăriți.

Am să te găsesc, meri jaan¹⁶, promite Shari în sinea ei.

Iar Aisling înjură în gând: *La dracu', la dracu', la dracu'!*

Te rog să nu-l omori.

La dracu'. LA DRACU'!

---

¹⁶ În hindi, în original: „viața mea” (n.tr.).

Shari Chopra, Pop Kopp

TUNEL SUBTERAN, AYUTTHAYA, THAILANDA

Shari conduce ca o apucată, cu un ochi la stradă și cu celălalt la bătrânul inconștient care saltă pe scaunul pasagerului. Conduce cu o mână pe volan și cu cealaltă pe cuțitul luat din sala de conferințe.

— Știu ce ai făcut, îi spune lui Pop, gândindu-se la toți harappicii la uciderea cărora a dat o mână de ajutor.

Toți erau oameni atât de frumoși, de onești și loiali.

Paru, Ana, Pravheet, Peetee, Varj, Ghar, Brundini, Boort și Helena.

Shari își amintește valul de ură care a cuprins-o când a murit Helena. Când celta i-a spus, pe drept cuvânt, că erau deja amândouă în iad.

Da, chiar suntem în iad.

Se uită la bătrân:

— Știu ce ai făcut.

Drumul cotește spre stânga, iar Shari virează cu multă îndemânare.

— Ar trebui să te omor chiar acum.

Îi duce cuțitul la gât.

Urmează o curbă largă și farurile dubei dispar după peretele tunelului.

Shari îi lipește cuțitul de gât. Pielea moale și ridată a bătrânului face un pliu peste lama cuțitului.

Ridurile lui îi amintesc de Jovinderpihainu.

Shari se întreabă dacă l-au omorât și pe Jov. Poate că nu. E posibil să fi supraviețuit cineva în fortăreața harappică, oameni care s-au ascuns și au așteptat. Poate că Jov s-a ascuns. Cei 94 de ani ai săi dovedeau cu prisosință că era un supraviețuitor.

Tu ce-ai face în locul meu, Jov? se întreabă ea.

Drumul redevine drept și, câteva clipe mai târziu, în spatele Mercedesului reapar farurile dubei.

Shari se uită la bord. A mers 0,9 kilometri. Mașina zumzăie elegant cu 126 km/h.

Jov i-ar cruța viața, își spune ea. Primul lui impuls n-ar fi să se răzbune, mai ales dacă l-ar putea folosi pe bătrân ca să obțină un avantaj strategic. Trebuie să gândesc strategic dacă vreau s-o găsesc pe Micuța Alice.

Retrage lent cuțitul de la gâtul bătrânului și îl înfige în bord de ciudă, de furie și de durere – mai ales de durere.

Nu pot să te omor.

În lumina farurilor, se vede o schimbare a drumului.

O bifurcație.

Shari calcă frâna. Mașina se oprește.

Pune din nou mâna pe mânerul cuțitului, a cărei lamă e înfiptă vreo patru centimetri în bordul de plastic căptușit cu piele.

— Ar trebui să te omor chiar acum, spune ea încă o dată.

Duba se apropie. Nu vrea să-i vadă pe ceilalți. Alege direcția și calcă iarăși accelerația. O ia pe tunelul din stânga. Când ajunge la bifurcație, duba o ia tot spre stânga.

Nu pot să te omor.

Trebuie să-mi stăpânesc ura. Trebuie să mă străduiesc s-o depășesc.

Nu pot să-l omor.

Nu încă.

Nu pot.

Maccabee Adlai, Micuța Alice Chopra

*STRADĂ FĂRĂ NUME DE LÂNGĂ TEMPLUL SHREE DWARKADHISH,
GUJARAT, INDIA*

Maccabee o duce în spate pe Micuța Alice, în rucsacul de pânză. Lumea din jur strigă, ridică mâinile și turuie în vreo șase limbi, un amestec de gujarati, hindi, engleză, urdu și punjabi¹⁷. Maccabee și Micuța Alice sunt purtați de mulțime pe o străduță mărginită de clădiri de beton. În dreapta lor e un templu hindus vechi de 2.000 de ani, a cărui principală trăsătură e un con sculptat în piatră, impozant și ros de intemperii. Un steag multicolor flutură în bătaia vântului dinspre Oceanul Indian, al cărui țărnm e la o zvârlitură de băț spre vest.

Mulțimea cotește și străduța dă spre un *ghat*, o alee de ciment cu trepte care coboară până la fluviul Gomti. Fluviul e în reflux, dând la iveală nisipul și nămolul amestecate cu deșeuri, suprafața întunecată a apei începând câțiva metri mai încolo. Malul opus este și el amenajat, dar are un aspect mai industrial, pe panta lui stâncoasă fiind împrăștiati câțiva oameni.

Dar pe țărnmul unde se află Maccabee, aleea este îngustă și aglomerată. Toată lumea e întoarsă cu fața spre sud-vest, spre locul unde se termină fluviul și începe Oceanul Indian. Mulți vorbesc la telefoane sau le țin ridicate ca să facă poze sau înregistrări.

Maccabee își croiește drum până la trepte. Se oprește lângă un bărbat aproape la fel de înalt ca el, îmbrăcat cu un costum european cu o croială impecabilă. Pentru o clipă, Maccabee îl invidiază pentru hainele sale elegante. Îi e dor de senzația unui costum, de strânsoarea unei cămăși perfecte în jurul umerilor și a brațelor, de atingerea bumbacului și a lânii fine pe piele.

Îi e dor de ordinea și limpezimea lumii de dinainte de Jocul Final.

Cămașa bărbatului are pete de transpirație.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Maccabee.

---

¹⁷ Gujarati e limba vorbită în statul Gujarat, urdu e una dintre cele două variante literare ale hindustanei (cealaltă fiind hindi), iar punjabi e o limbă indo-europeană vorbită în India și Pakistan (n.tr.).

Bărbatul, care pare om de afaceri, îl măsoară din cap până-n picioare. Strâmbă din nas văzând capul ras al lui Maccabee, nasul lui spart și ochii învinețiți, dar mai ales fetița indiană care aruncă o privire peste umărul lui.

— A avut loc o explozie puternică nu departe de coastă, răspunde el. Unii cred că e un mic meteorit care a venit împreună cu Abaddon, dar care a aterizat pe această parte a globului, îi explică el, vorbind foarte îngrijit, apoi face semn cu mâna: Vezi stolul de acolo?

Un stol de păsări scufundătoare dă târcoale unui loc aflat la mai puțin de un kilometru distanță.

— Da.

— Acolo s-a întâmplat. Se pare că păsările adună peștii morți.

Maccabee se uită la păsări.

— Acolo e templul subacvatic, spune Micuța Alice. Doi, doi, punct, doi, trei, patru. Șase, opt, punct, nouă, șase, doi.

Omul de afaceri se uită la Micuța Alice.

— Ce-a zis? Întreabă el, apoi se apropie de ea: Câți ani ai, *pakora*? Doi? Trei?

Micuța Alice clatină din cap furioasă:

— Nu *pakora*. Doar mama îmi spune așa.

Maccabee o îndepărtează de străin, dar el insistă:

— Și *unde* e mama ta? E fetița ta, băiete?

Micuța Alice repetă:

— Doi, doi, punct, doi, trei, patru. Șase, opt, punct, nouă, șase, doi.

— Vă mulțumesc pentru lămuriri, spune Maccabee, îndepărtându-se.

Bărbatul întinde mâna după Maccabee și întreabă din nou câți ani are Micuța Alice, dar mulțimea se strânge în jurul lui și nu se mai ține după ei.

Puțin mai departe, Maccabee se oprește lângă un bărbat scund și uscățiv care stă pe umerii unuia vânjos. Costelivul ține o lunetă uzată la ochi. Maccabee întinde mâna și îl întreabă:

— Mi-l dai să mă uit și eu?

Dar costelivul strigă la Maccabee într-o limbă pe care n-o înțelege.

— Prietene, am *nevoie* să mă uit și eu, repetă Maccabee în engleză, pe un ton apăsător. Ți-l dau înapoi.

Uscățivul protestează din nou, dar îi întinde luneta și își face mâinile streășină deasupra ochilor să-i protejeze de soare. Bărbatul vânjos se uită țintă la profilul nabateanului.

Maccabee duce luneta la ochi cu ambele mâini, iar Micuța Alice repetă:

— Doi, doi, punct, doi, trei, patru. Șase, opt, punct, nouă, șase, doi.

— Liniște, scumpa mea. Încerc să văd dacă ne-a luat-o vreun Jucător înainte, îi explică Maccabee cu glas scăzut.

Nu crede că e posibil, dar poate că An Liu – sau alt Jucător – știe că aici se află Cheia Cerului. Poate că cineva a reușit să ajungă cu puțin înaintea lui.

Se uită pe cer și vede păsările scufundătoare. Pescărușii, cormoranii și corbii de mare albi alcătuiesc un stol ca o singură vietate zburătoare. Maccabee mută telescopul spre suprafața apei, care unduiește în vânt, dar în rest pare absolut normală. Mulțimea exclamă și strigă, iar Micuța Alice lovește ușor luneta:

— Uite, unchiule!

Maccabee coboară luneta și vede un obiect mare și negru ridicându-se deasupra păsărilor. Își dă seama imediat că e o dronă medie cu patru rotoare. Se înalță la 30 sau 40 de metri, apoi se oprește, înclinându-se în bătaia vântului ca să rămână pe lucru. Se uită din nou prin lunetă și apucă să vadă drona înainte s-o ia din loc, apropiindu-se de țarm.

Costelivul dă din mâini, cerând luneta înapoi, iar vânosul care îl ține pe umeri îi dă un ghint lui Maccabee.

Micuța Alice spune din nou:

— Doi, doi, punct, doi, trei, patru. Șase, opt, punct, nouă, șase, doi.

Toată lumea se uită după dronă. În afară de Maccabee, care se uită din nou la suprafața oceanului.

Apoi pământul se zdruncină puternic.

Mulțimea din jur se lasă deodată pe vine. Mai puțin Maccabee. El doar tresare ușor și întoarce capul. Micuța Alice nici măcar nu tresare.

— Doi, doi, punct, doi, trei, patru! Șase, opt, punct, nouă, șase, doi!

Sub apă s-a produs o explozie cu mult mai puternică decât cea de dinainte. O coloană groasă de apă se înalță spre cer, ajungând într-o clipă la 50, 75, 100 de metri. Multe dintre păsări sunt înghițite de apă, iar restul sunt proiectate în jur. Apoi se ridică din ocean un halo de apă, care înconjoară baza coloanei și, aproape imediat după aceea, din spumă apar niște rămășițe negre. Priveliștea îi amintește lui Maccabee de un foc de artificii grandios, însă e mult mai impresionantă, pentru că nu este un spectacol de lumini, ci o explozie care dislocă totul în jur. În câteva secunde, mulțimea e împrăștiată cu o ploaie de rămășițe, dintre care unele cât pumnul. Maccabee își desface imediat rucsacul și o ia pe Micuța Alice în brațe, protejând-o cu corpul lui. Mulțimea intră în panică. Picioare și mâini îl împing pe Maccabee, dar el rămâne neclintit ca o stâncă. Bombardamentul nu durează mult, iar când se termină, o întreabă pe fetiță:

— Ai pățit ceva?

— Doi, doi, punct, doi, trei, patru. Șase, opt, punct, nouă, șase, doi, spune Micuța Alice

— Mda, deci n-ai pățit nimic.

Mulțimea se împrăștie imediat, iar câțiva oameni rămân întinși pe jos, gemând însângerați.

Micuța Alice face semn cu mâna. Maccabee o vede. Drona a pornit înapoi spre apă. A venit spre țărm ca să se ferească de proiectile, iar acum se întoarce la locul exploziei. Maccabee o sprijină pe Micuța Alice cu mâna stângă și cu dreapta duce luneta la ochi.

— Strânge date, spune el cuprins de frenezie. Micuță Alice... crezi că Cheia Soarelui... a dispărut?

Dar înainte ca fetița să-i poată răspunde, proprietarul telescopului apare lângă Maccabee, îl trage de cămașă și întinde mâna.

— Nu acum, prietene, clatină din cap Maccabee. Îl păstrez.

Tovarășul vânjos al costelivului vine și el lângă nabatean, afișând un zâmbet știrb. Maccabee știe acel zâmbet. Tipului îi place să se bată.

Și lui Maccabee îi place, dar indivizii ăștia doi nu merită efortul, își bagă telescopul în buzunar și scoate SIG-ul, îndreptându-l spre fața costelivului:

— Ți-am zis că îl păstrez. Șterge-o. Acum!

Cei doi se dau în spate.

— *Acha, acha, acha*¹⁸, spun ei, apoi se îndepărtează, dispărând pe străzile din Dwarka.

Maccabee pune pistolul la loc și duce iarăși luneta la ochi. Drona a ajuns la locul exploziei. Un minut sau două, se plimbă de colo-colo, urcând, coborând și urcând din nou. După ce își termină treaba, pornește înapoi spre oraș, tot în direcția fluviului.

— Drona aia e pilotată de cineva din preajmă.

Se uită de jur împrejur la acoperișurile clădirilor și la treptele pe care au coborât, dar nu vede pe nimeni suspect.

— Spune-mi că Cheia Soarelui n-a dispărut, Micuță Alice.

— A dispărut locul unde se afla, spune fetița lent.

— *Ce?* întreabă el. Vrei să spui că...?

— Trebuie să plecăm de aici, unchiule.

— Dar cum o să câștig dacă...

— Pleacă, unchiule! scâncește fetița, iar Maccabee e copleșit de senzația că ceva coboară spre el.

Se aruncă pe treptele *ghat-ului*, având grijă să nu aterizeze peste Micuța Alice, iar la mai puțin de un metru deasupra lor se desprinde din zid o bucată de ciment. Maccabee se întoarce pe spate, simțind muchiile treptelor adâncindu-i-se în spate, în timp ce detunătura îi răsună în urechi. Cu coada ochiului, vede drona coborând foarte mult, iar pe celălalt mal al fluviului

---

¹⁸ *Bine, bine!* (în limba hindi în original) (n.red.).

vede două lucruri pe care le recunoaște imediat. Antena înaltă a unei radiocomenzi și luneta unei puști scânteind în soare.

Maccabee estimează că sunt 120 de metri până la trăgătorul de pe celălalt mal. E foarte dificil să-l nimerească cu pistolul. Maccabee e întins pe spate, cu fetița pe piept. Țintește cu SIG-ul peste capul ei. O acoperă cu mâna stângă pe Micuța Alice, care în clipa asta e scutul ei uman, o situație în care nu poate rămâne mult timp. Apasă pe trăgaci de trei ori, ajustându-și tirul ca să compenseze reculul și vântul dinspre ocean. Strălucirea lunetei de pe celălalt mal dispare și o siluetă neagră se răstoarnă pe o parte. L-a nimerit. Individul cu radiocomanda dronei dă să se adăpostească, dar Maccabee mai trage de două ori, nimerindu-l în șold și în burtă. Insul cade și dispare în spatele digului de beton. Maccabee își plimbă pistolul la stânga și la dreapta, căutând și alți atacatori, dar nu mai găsește niciunul.

— Ai pățit ceva, scumpa mea?

Micuța Alice pleacă capul. Și-a acoperit urechile cu palmele. Tremură.

— Îmi pare rău, o consolează el. Ești rănită?

— Nu, unchiule.

— Cine naiba o fi tras în noi?

Maccabee a tot ascultat știrile în ultimele zile și a auzit de monumentele distruse.

— Mai întâi Stonehenge, apoi Chogha Zambil, acum Dwarka. Cine distruge monumentele astea? Nu keplerul. Și niciun Jucător. Nu-i așa?

— Uite, unchiule.

Și Micuța Alice face semn spre drona care planează la vreo 30 de metri deasupra lor.

Maccabee ridică mâna și țintește.

— Acoperă-ți din nou urechile, îi cere el fetiței.

Micuța Alice îi dă ascultare, iar el trage de două ori. Cartușele goale cad pe ciment. Maccabee a lovit două rotoare, iar drona pierde altitudine. Jumătate de minut mai târziu, se prăbușește pe aleea care duce la *ghat-ul* acum pustiu. Nabateanul o pune la loc pe fetiță în rucsacul de pânză și se apropie de drona care bâzâie ca o muscă pe o podea cu pardoseala de piatră. Maccabee strivește cu piciorul și celelalte două rotoare, apoi întoarce drona și vede camera video, senzorii și hard-disk-ul portabil montate pe șasiu. Scoate cablul din hard-disk, îl desface și îl bagă în buzunar.

— Poate că o să ne ofere niște răspunsuri, spune el, apoi întoarce capul spre ocean.

Apa încă freamătă de la explozia uriașă de mai înainte. Valurile intră în gura fluviului ca o maree rapidă.

— A dispărut, șoptește el. Nu-i așa?

Cum o să câștig?

— Da, templul a dispărut, unchiule... Dar Cheia Soarelui... Cheia Soarelui.

Tace câteva clipe. Pleoapele îi flutură de câteva ori ca și când tocmai ar fi aflat informații noi. Face semn spre nord-vest și spune:

— Trei, patru, punct trei, șase, doi, doi, șase. Unu, zero, opt, punct, șase, patru, zero, doi, șase, doi.

— Nu înțeleg, Alice, se încruntă Maccabee.

— Trei, patru, punct trei, șase, doi, doi, șase. Unu, zero, opt, punct, șase, patru, zero, doi, șase, doi.

— Vrei să spui că s-a mutat?

— Da, unchiule.

— Trei, patru, punct trei, șase, doi, doi, șase. Unu, zero, opt, punct, șase, patru, zero, doi, șase, doi.

— Asta e în... spune el, trecând în revistă sistemul de coordonate gravat în creierul său. Asta e în China, Alice. Lângă Xi'an.

— Trei, patru, punct trei, șase, doi, doi, șase. Unu, zero, opt, punct, șase, patru, zero, doi, șase, doi.

Maccabee încuviințează din cap:

— Xi'an. Ne întoarcem acolo unde a început totul.

An Liu, Nori Ko

VAMA NATHULA, GRANIȚA DINTRE INDIA ȘI CHINA, SIKKIM, INDIA

Nori Ko a mituit mai mulți soldați ca să ajungă la Nathula, una dintre cele trei vămi comerciale de la frontiera sino-indiană. E situată la o altitudine de 4.300 de metri și e foarte izolată. De partea indiană a graniței se află statul muntos Sikkim, iar de partea chineză, dincolo de munții Himalaya, se întinde podișul Tibet. Peisajul din jur e muntos și pustiu, iar versanții abrupti sunt acoperiți cu ierburi alpine. E trecut puțin de prânz, iar cerul e acoperit de nori joși. Aerul e rece și umed – foarte neobișnuit pentru mijlocul verii.

Legal, doar cetățenii indieni au voie atât de aproape de graniță, și numai dacă au un permis de la Armata Indiană. Dar formalitățile legale „s-au dus pe apa Abaddonului”, după cum bine a zis Nori Ko după ce a mituit ultimul soldat cu o nimica toată – zece dolari americani și un pix. Soldatul i-a asigurat că nu mai era nimeni la porți. Nu indieni, în orice caz.

Nori Ko și An Liu s-au oprit cu câteva serpentine înainte de punctul de trecere a frontierei. Vârfurile munților, ca niște colți, dispar în nori. Șirurile de stegulețe tibetane atârinate de stâlpi de plastic flutură în bătaia vântului. Nori Ko își aprinde o țigară Golden Bat. Coboară geamul de pe partea ei și își sprijină cotul de portieră.

— Locul ăsta e mult prea retras ca să-i pese cuiva de el, spune ea, uitându-se la clădirile administrative îngrijite, cu acoperiș roșu, care înconjoară trecătoarea.

An mângâie părul lui Chiyoko:

— Mi-ar plăcea să văd un loc unde oamenilor le *pasă*, spune el. Mi-ar plăcea să văd New York-ul. Trebuie să fie înfiorător. Trebuie să fie frumos.

Nori Ko scoate o coloană de fum. Vântul îl prinde și îl aruncă afară din mașină, îndepărtându-l de nasul și simțurile lui An. Iar An e recunoscător pentru asta. Nu suportă mirosul sau gustul țigărilor, și nici măcar să le vadă. Tatăl lui fuma. La fel și unchii lui.

Oamenii care i-au făcut rău.

Care i-au distrus viața.

Care i-au lipit țigările aprinse de piele.

Care l-au ars și i-au făcut cicatrici cu o sadică plăcere.

Dar Nori Ko nu e una dintre ei, așa că o lasă să fumeze.

— Crede-mă, An. N-ai vrea să fii la New York în clipa asta. Trebuie să fie iadul pe pământ.

— Dar vreau să văd iadul. Așa cum îl vede un zeu, un Creator.

— Așa cum îl vede un diavol.

— Da. Așa. Vreau să-i simt mirosul. Să-l aud. Să-l pipăi.

Pauză.

În mașină pătrunde o pală de aer dulce.

— Să mergem, schimbă Nori Ko subiectul, făcând semn cu țigara în față.

An demarează și, după câțiva metri, Nori Ko adaugă:

— Știi ce văd eu în tine, An Liu. O oportunitate. Dar uneori nu-s sigură că înțeleg ce a văzut Chiyoko în tine.

An întoarce brusc capul spre ea, gata să spună printre dinți: *Nu-i rosti numele! E numele meu acum!*

În schimb... tremurăCLIPESȚEtremurătremurăclipeștetremură
CLIPESȚECLIPESȚEclipeșteTREMURĂTREMURĂTREMURĂclipeșteCLIPESȚ
ETREMURĂclipește...

Nori Ko apucă volanul cu o mână și îi dă o palmă peste față cu cealaltă.

— An, revino-ți! strigă ea, cu țigara dansându-i între buze.

Și An își revine. Calcă frâna. Mașina se oprește din nou. Obrazul îi arde. Îi place senzația. Duce mâinile la colier, îl ridică în dreptul feței și își adâncește nasul în el. A rămas atât de puțin miros în el, încât e aproape inodor, însă își face treaba. Corpul i se liniștește. Inima îi bate cu putere în piept.

— Ea nu m-a văzut niciodată făcând așa, spune An. Eram un om întreg în preajma ei. Eram... mai bun.

Nori Ko trage adânc din țigară și aruncă chiștocul pe geam. E cât pe ce să spună: *Deci îi era milă de tine*, dar se abține.

În schimb, spune:

— Chiyoko evita relațiile cu oamenii, asta e o tendință a mușilor, dar nu se dădea niciodată înapoi când venea vorba de un proiect.

An strânge volanul mai tare. E tot ce poate face ca să nu se năpustească spre femeia asta. Ar putea s-o omoare, dar are nevoie de ea.

Deocamdată.

Din fericire, Chiyoko îi spune: *Îmi place vulnerabilitatea ta, An. Îmi place inima ta frântă. Îmi place tandrețea din adâncul sufletului tău, pe care mi-ai arătat-o în singura noapte pe care am petrecut-o împreună. Îmi place că, la fel ca mine, ești un Jucător, dar unul complet diferit de mine. Te iubesc pentru că n-ar trebui să te iubesc. Pentru că e imposibil.*

Lui An îi place vocea ei. De ce nu a început să vorbească cu el de când era – CLIPESȚE – în viață?

— N-a fost așa, spune An după câteva clipe.

Nu-și va împărtăși sentimentele cu Nori Ko. Sunt prea personale, prea intime.

— N-am fost un proiect pentru ea, Nori Ko. Mă iubește... M-a iubit. E tot ce ai nevoie să știi.

Nori Ko ia mâna de pe volan:

— Mda, iubirea chiar e misterioasă.

Face o pauză, apoi spune:

— Îmi pare rău. Sunt încordată. Înțeleg că tu vrei să vină sfârșitul lumii, dar, mă crezi sau nu, eu aș prefera să nu vină.

Își aprinde încă o țigară:

— Nu mai pot face nimic ca să opresc Abaddonul. Nu mai pot decât să mă asigur că nenorocitul ăla de Kepler o să moară.

— Da.

— Hai să tăcem amândoi o vreme și să ajungem în China.

— Da.

An demarează și, în timp ce coboară pe drumul șerpuitor, vocea lui Chiyoko îi tot răsună în minte: *China. Te întorci acasă. China. Te întorci acasă. China. Te întorci acasă.* Vocea ei e catifelată, caldă, unduitoare. Precum apa din pictura care atârnă în camera ei din Naha.

Te întorci acasă.

Strada se strecoară printre niște clădiri apoi ajunge între două ziduri înalte. E un drum tăiat în stâncă la propriu. Între cele două ziduri atârnă o poartă înaltă și albă ca o draperie. Deasupra porții e o placă pe care scrie cu alb în chineză și engleză: PUNCTUL VAMAL NATHULA PENTRU COMERȚUL FRONTALIER CHINA-INDIA.

Și de partea cealaltă a porții se vede un bărbat. Un soldat chinez solitar patrulează în pas militar între cele două ziduri. Are uniformă verde și chipiu militar de aceeași culoare, cu fâșie roșie, cozoroc negru și stea roșie deasupra. Scoate aburi din gură în aerul rece.

Pe umăr îi atârnă o pușcă cu încărcător manual. Ridică picioarele sus, se răsuște pe călcâie, pășește de la un zid la altul, ridică picioarele sus, se răsuște pe călcâie, face drumul înapoi. Și tot așa.

E limpede că vede Defender-ul, dar nu-l ia în seamă.

Continuă să patruleze.

— Mă ocup eu de el, spune An.

Deschide portiera, scoțând *katana* de sub scaunul pasagerului.

— N-o să ai nevoie de ea, îi răspunde Nori Ko. E doar un puști.

An face o pauză înainte să închidă ușa:

— Unii zic același lucru și despre mine.

Nori Ko se uită la el cu o expresie care pare să spună: *Ai dreptate*, dar nu mai zice nimic.

An pornește cu pași iuți și apăsăți spre poartă. Își încovoiază umerii și pleacă privirea. Ține sabia în mâna stângă. Își ridică gluga hanoracului gros peste capul ras, pe care deja i-au apărut țepi negri.

Se oprește în fața porții. Soldatul chiar e un puști de 15 sau 16 ani. Uniforma îi e suflecată la mâneci și la glezne, iar chipiul îi e prea mare.

Băiatul continuă să patruleze.

— Deschide poarta, soldat! îi poruncește An.

Soldatul trece la mai puțin de un metru în fața lui. Poarta – ușor de escaladat și cu zăbrele atât de spațiate, încât mai degrabă ar ghida decât ar bloca o sabie sau orice altă armă subțire – rămâne închisă. Iar soldatul rămâne tăcut.

Patrulează de la stânga la dreapta, ajunge lângă zid, se răsuțește pe călcâi și o ia înapoi.

An scoate *katana* din teacă și o strecoară printre zăbrele, blocând băiatului calea. Care se oprește. Are pielea palidă și obrajii rumeni de frig. După trăsăturile lui, An ghicește că e un etnic han¹⁹. Buza de sus are tuleie negre.

— Deschide poarta! repetă An. Nu e o rugămintă.

— Știu cine ești, spune soldatul într-o mandarină cu puternic accent din provincia Qinghai. Mi-a arătat tata. Ești shangul din Jocul Final.

— Cine e tatăl tău?

— Tata a murit.

— Și tatăl meu.

— Mi-a zis să vin la postul lui înainte să moară. Să vin să-i țin locul, să apăr țara de...

Băiatul ăsta nici măcar nu e militar adevărat. Doar se dă drept soldat. Un patriot nechibzuit.

— Deschide poarta! Ți-o spun pentru ultima oară.

Băiatul se întoarce spre poartă și ridică pușca, îndreptând-o spre pieptul shangului. An aude portiera Defender-ului deschizându-se, dar nu se uită în spate. Nori Ko cu siguranță are pistolul Beretta îndreptat spre soldat.

Dar pușca băiatului rămâne nemișcată.

— Ești calm, spune An. Impresionant.

Băiatul mută țeava dinspre An spre Nori Ko.

An retrage sabia de jumătate de metru și îi lipește vârful de abdomenul băiatului. Nu-l taie. Nu încă.

---

¹⁹ Han este cel mai mare grup etnic al Chinei (n.tr.).

— Păstrează pușca îndreptată spre ea. Dacă o întorci din nou spre mine, ești mort. Ca taică-tu.

Băiatul rămâne nemișcat.

— E japoneză. Știi ce ne-au făcut în război, nu? îi spune An, încercând să profite de furia lui naționalistă.

An nu vrea ca Nori Ko să moară, dar e curios să afle ce-ar putea să facă băiatul ăsta.

Dar soldatul nu face nimic. Pușca rămâne nemișcată.

— Ce se zice despre mine? întreabă An.

Băiatul tace.

An împinge sabia un centimetru și vârful ei străpunge cu ușurință primul strat al uniformei.

— Guvernul spune că trebuie să fii omorât pe loc, îi explică băiatul, dar generalii consideră că trebuie să fii capturat. Unii oameni spun că ești un monstru. Alții că o să salvezi întreaga Chină de iarna pe care o va aduce Abaddon.

— Dar *tu* ce crezi? *Tatăl*/tău ce credea?

Soldatul nu spune nimic.

— Răspunde. Sunt Jucător în Jocul Final și mă întorc acasă. Poți să mă ajuți sau poți să mori.

Băiatul clatină ușor din cap:

— Nu poți să te întorci acasă. Nimeni nu poate. Tata mi-a zis: „Granițele sunt închise. Nimeni nu are voie să vină sau să plece. Să stai de veghe la vamă”. Deci granița e închisă.

Ba nu e, își spune An și împinge brusc sabia spre el. Garda mânerului se izbește de poarta de metal. Băiatul se aplecă în față. Tremură și apasă pe trăgaci, dar glonțul lovește asfaltul și ricoșează inofensiv. Sabia a ieșit prin spatele băiatului și de pe lama ei picură sânge gros. An strecoară mâna prin poartă și ia o cutiuță de la centura băiatului. Apoi retrage sabia, iar băiatul cade în genunchi, cu sânge între buze.

— Granița e închisă, spune băiatul înainte să se prăbușească pe-o parte.

An apasă butonul de pe cutiuță, iar poarta se deschide scârțâind și zăngănind.

— Ba nu e.

An se întoarce la mașină cu pas iute și umerii încovoiați. Din *katana* se preling picături de sânge. Își șterge de palmă o latură a sabiei. Sângele e cald și liniștitor, ca o mănășă veche.

Nori Ko își exprimă surprinderea în japoneză. An nu înțelege ce a zis, dar nici nu-i trebuie și nici nu-i pasă.

China, spune Chiyoko. *Te întorci acasă*.

An zâmbește.

E bucuros că se întoarce acasă cu mâinile pătate de sânge.

**Shari Chopra, Aisling Kopp, Hilal ibn Isa al-Salt, Sarah Alopay,
Iago Tlaloc, Pop Kopp, Greg Jordan, Griffin Marrs**

ÎN DRUM SPRE O PISTĂ SECRETĂ, THAILANDA

Shari iese din tunel la șase kilometri nord de hotel. Tunelul se continuă cu o stradă asfaltată mărginită de câmpuri de iută. Conduce cu viteză câteva minute, pentru că tot ce-și dorește e să meargă și să tot meargă. Să se îndepărteze de urmăritorii ei. Să se apropie de fiica ei.

Dar *unde* e Micuța Alice?

Se uită la Pop, apoi la drum, apoi iarăși la Pop. *Nu l-am omorât pentru că așa a fost strategic. A fost o decizie strategică. Ce decizie strategică aș mai putea lua?*

E așa mare distanța între ea și dubă, încât nici n-o mai vede în retrovizor, dar Shari știe că o urmăresc în continuare.

Știe că cei din dubă s-ar putea să aibă informații despre Micuța Alice.

Oricât i-ar displăcea, știe că s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul lor.

Calcă frâna, oprind cu scârțâit de roți pe marginea drumului. Iese din mașină, se duce la portiera pasagerului și o deschide. Îl înhață pe Pop de guler și îl trage afară, lăsându-l să cadă grămadă pe pământ. Se duce în spatele mașinii, se așază pe portbagaj și așteaptă, amintindu-și odată la câteva secunde că a nu-l omorî pe Pop Kopp e decizia înțeleaptă.

Deși își dorește din tot sufletul să-i facă ceva nu tocmai înțelept.

Duba apare în depărtare. Nu e urmărită. Shari estimează că se află la câțiva kilometri vest de Ayutthaya, deasupra căruia se ridică o coloană de fum. Probabil că acolo era hotelul. Și oamenii care o vâneau pe Stella.

Duba se apropie.

Micuța Alice. Faci asta pentru ea.

Duba se apropie.

Se apropie.

A ajuns.

Shari sare de pe portbagaj când Sprinter-ul frânează cu scârțâit de roți în mijlocul străzii. Înainte ca duba să se oprească de tot, Aisling deschide portiera și coboară.

— Unde e? întreabă celta, oprindu-se la câțiva metri de Shari.

— E teafăr, răspunde Shari.

— Dar *unde* e? insistă Aisling, apropiindu-se de ea.

Shari face semn cu mâna spre partea din față a mașinii. Aisling se oprește o clipă, fixând-o cu privirea pe Shari, care îi susține privirea.

— Ți-am zis, e teafăr, repetă ea.

— Așa sper, spune Marrs din dubă. Că am de gând să-l omor pe nemernic.

Aisling îi aruncă o privire furioasă lui Marrs înainte să se ducă lângă Pop. E murdar de praf și are o zgârietură la gât, dar Shari a spus adevărul. Aisling îl sprijină pe Pop într-o poziție mai confortabilă și se întoarce încet spre harappică, privind-o circumspect.

— Ascultă-mă, Shari, spune ea, având de gând să-i explice de ce au trebuit să moară atât de mulți harappici.

— Nu, ascultă-mă *tu* pe mine. Am să-ți spun câteva lucruri.

Apoi face semn cu mâna spre dubă:

— Și ție, al-Salt. De fapt, vouă tuturor.

Ușile dubei se deschid și toată lumea coboară. Hilal se oprește lângă Aisling, cu capul sus, dar cu privirea abătută și spășită. Jordan și McCloskey vin în spatele lor, cu fețele roșii de furie că a murit Stella și de rușine că familia lui Shari a fost omorâtă. Simțind că povestea asta n-are mare legătură cu ei, Sarah și Jago stau mai deoparte.

— Întâi de toate, suntem urmăriți? întreabă Shari.

— Nu cred, spune Marrs.

— Tu ai detonat bomba din buncăr? întreabă Jago.

— Da, spune Shari. Am găsit o telecomandă în mașină. Am avut noroc.

— Cu *toți* am avut noroc, subliniază Aisling.

— Da, încuviințează Shari fără tragere de inimă. Dar nu despre asta vreau să vorbim. Ci despre ce am auzit în buncăr. Despre ce a spus Stella. Vreau să vorbim despre *voi*.

Își mușcă buza de jos și se uită la Aisling, mijind ochii:

— Vreau să vă omor. Pentru ce le-ați făcut rudelor mele. Și pentru ce ați vrut să-i faceți fiicei mele.

Aisling inspiră și dă să vorbească, dar Shari o întrerupe din nou:

— Nu. Nu spune nimic. Nu vreau să-ți mai aud vocea. E prea dureros. Același lucru e valabil și pentru tine, axumitule.

Hilal dă din cap în semn că înțelege. Aisling rămâne nemișcată.

— Știu că Jocul Final e amoral, spune Shari. Știu că Creatorii sunt amoral. Știu că trebuie oprit. Cred că am înțeles asta în clipa când mi-am dat seama cine... *ce* este fiica mea. Copilul meu, Micuța Alice. Ea e *singurul* motiv pentru care nu l-am omorât pe membrul seminției tale, Aisling. Singurul motiv pentru care n-am încercat să te omor pe loc.

— Pot să te întreb ceva? intervine Sarah.

— Da.

— Ce-ai zice dacă te-am ajuta? Dacă ți-am promite că te ajutăm să-ți găsești fiica? Ne-ai ajuta? Pentru că o să avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obține.

— Sarah vorbește și în numele meu, adaugă Jago. Îmi pare sincer rău că am avut de gând să-ți omorâm copilul. Dar ne-ai auzit. N-am putut s-o facem. N-am vrut să facem așa ceva.

— Cred că vorbesc și în numele lui Aisling și lui Hilal, continuă Sarah. Și pentru ei doi. Numele lor sunt Greg Jordan și Griffin Marrs.

Inteligent din partea ei că mi-a zis cum îi cheamă. Asta îi umanizează, se gândește Shari.

— Am să mă gândesc la asta, spune lent Shari. Dar Hilal, am o întrebare. Ai spus că Stella are încă o ascunzătoare cu provizii în... Suntem în Thailanda, nu?

— Da, în Thailanda, răspunde Hilal. Și da, are. La o pistă din nord. E la cel puțin trei ore de aici.

Shari își mușcă din nou buza:

— Bine. Să mergem. Mă țin după voi. Și o să mă gândesc la oferta voastră în timp ce conduc. Vi se pare acceptabil?

— Mie îmi sună bine, spune Sarah.

— Și mie, spune Hilal.

Ceilalți încuviințează din cap fără să spună nimic.

După o clipă, Shari spune:

— Dacă voi accepta oferta, voi avea două condiții. Prima: dacă va trebui să ne împărțim în două grupuri, n-am să merg cu Aisling sau cu oamenii ei. Mi-ați făcut prea mult rău. A doua: salvarea fiicei mele va deveni o prioritate. Nu va fi mai importantă decât oprirea Jocului Final, dar va fi mai importantă decât orice altceva, inclusiv viețile noastre. Micuța Alice e specială și, dacă lumea asta va supraviețui, cred că va avea nevoie de ea. Dacă vi se pare o aiureală, atunci acceptați condiția asta ca o răscumpărare pentru ce ați făcut. Măcar atâta îmi datorați.

Inspiră adânc și adaugă:

— Micuța Alice are trei ani. Toți copiii care supraviețuiesc Abaddonului vor moșteni lumea asta. Dar va fi lumea *ei*.

Ridică mâna spre cer:

— Nu a Creatorilor.

Își atinge pieptul cu palma:

— Nu a mea.

Face semn cu mâna spre ei:

— Nu a voastră.

Coboară mâna și încheie:

— Dacă accept să mă alătur vouă, vă cer să mă ajutați să-i ofer această lume.

Țârâit de greieri dinspre câmpul cafeniu. Zumzetul unui generator în depărtare. Miros de miriște arsă adus de vânt.

Încalcând ordinul lui Shari de a nu vorbi, Aisling spune:

— Jur că am să te ajut, Shari Chopra!

Dar vocea ei e atât de slabă și de sinceră, încât cu toții aud că de fapt spune: „Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău”.

Jago și Marrs jură și ei, cu voci la fel de umile, după care o ajută pe Aisling să-l care pe Pop până la dubă. Îl întind pe o banchetă, apoi urcă și ei.

Sarah și Jago îi promit și ei lui Shari că o vor ajuta, după care li se alătură celorlalți în Sprinter.

În cele din urmă, Hilal spune pe un ton solemn:

— Jur că va supraviețui. Jur pe viața mea!

Apoi urcă și el în dubă și închide ușa.

Sprinter-ul demarează, iar Shari îi urmează, singură în Mercedes.

Hilal a estimat greșit. Le ia *cinci* ore să ajungă până la pista Stellei. Virează spre vest – către Parcul Național Sai Yok –, apoi o iau spre nord, pe străzi înguste care traversează dealuri acoperite de junglă. În cele din urmă, ajung la un drum principal din provincia Tak și pornesc spre nord-nord-est, către Lampang, dar virează din nou către vest înainte să ajungă în centrul orașului, apoi ies din el și fac un ocol prin junglă.

În timp ce merg, Hilal le prezintă planul Stellei. Le spune că pe pistă sunt trei avioane private Bombardier Global 8.000, toate modificate pentru o autonomie de zbor sporită și aprovizionate cu suficiente alimente, arme și echipamente pentru trei săptămâni.

— Voia să formăm trei echipe care să plece în lume să caute Cheia Soarelui. Stella și cu mine urma să fim una dintre aceste echipe. Trebuia să mergem la monumentul koori din Australia, apoi la monumentul Mu din Marea Chinei de Sud.

— Presupun că Sarah și cu mine am fi fost o altă echipă, nu? întreabă Jago.

— Bineînțeles. Voia ca voi doi să mergeți la monumentul cahokian și la cel olmec. Știți unde sunt, da?

— Bineînțeles, răspunde Sarah.

— *Sí. Știu unde e la Venta. No hay problema.*²⁰

---

²⁰ În spaniolă, în original: „Da. Nicio problemă”. (n.tr.).

Hilal face semn spre cer, care acum e senin și întunecat, punctat de câteva stele.

— Dar Abaddon *o să fie* o problemă. Trebuie să lovească în curând. Partea voastră de lume va fi foarte...

— Diferită, completează Sarah mâhnită.

— Da. Deși se află la mii de mile distanță de locul unde se presupune că va lovi, monumentele voastre s-ar putea să nu supraviețuiască.

— Există un singur mod de-a afla. Ne ducem acolo.

Hilal își mângâie brațul – cel pe care ține uroborosul de lemn dobândit după lupta din Las Vegas cu Wayland Vycory – și ridică din umeri.

Sarah are impresia că nu le spune ceva, dar, înainte să-l întrebe ce anume, intervine Aisling:

— Și noi? E clar că n-o să mergem la monumentul seminției mele, din moment ce Stonehenge-ul a fost distrus de mult.

Hilal înclină capul:

— Stella a propus să mergeți la monumentul donghu din Mongolia, apoi la monumentul shang din China.

— Eu sunt de acord, Hilal, dar după numărătoarea mea rămân pe dinafară patru monumente. Cel nabatean, cel minoic, cel harappic și... al *tău*.

Hilal ridică un deget:

— Ai dreptate, domnule Jordan. Te asigur că monumentul axumit a fost deja cercetat cu atenție și că este păzit de maestrul meu și de membrii seminției mele. Cheia Soarelui nu e acolo. Cu siguranță. Iar oamenii lui Wayland nu vor putea intra în monument, nici să-l distrugă.

— Și celelalte trei? Întreabă Sarah.

— O să luăm legătura după ce terminăm căutările la monumentele care ne revin și o să hotărâm cine o să meargă la celelalte trei. Dacă avem noroc, s-ar putea să nici nu trebuiască. Să sperăm că vom fi găsit deja Cheia Soarelui și deci îi vom fi împiedicat pe Adlai sau Liu să câștige.

— Apropo de asta, intervine Aisling. Judecând după ce a făcut până acum, sunt convinsă că shangul nu e interesat să câștige.

— Deci îl consideri un aliat? Întreabă Hilal nedumerit.

Celta clatină vehement din cap:

— În niciun caz. Are propria lui agendă, habar n-am care. Tot ce zic e că nu cred că vrea să *câștige*. Asta nu înseamnă că vrea să-l împiedice pe Adlai să câștige sau să oprească Jocul Final sau să se asigure că Creatorii nu obțin ce-și doresc. Înseamnă doar că e... imprevizibil.

— Scumpo, spune Sarah, la momentul ăsta, cu toții suntem imprevizibili.

— Adevărat, răspunde Aisling râzând.

— Aproape că am ajuns, spune Marrs de la volan. Încă un kilometru sau

doi pe drumul ăsta. Dacă coordonatele pe care ni le-ai dat sunt corecte, Hilal.

Duba se zdruncină într-o groapă, iar Hilal spune:

— Sunt corecte, domnule Marrs.

Tac cu toții până la destinație. Înaintează pe un drum de pământ, iar jungla îi împresoară nu doar din stânga și din dreapta, ci și de deasupra. Fiecare e preocupat de ce urmează – de căutarea sistematică a Cheii Soarelui, desigur, dar și de impactul Abaddonului. Cum le va schimba lumea? Știu că asteroidul e mare, dar oare vor simți impactul pe această parte a planetei? Va fi un cataclism global de dimensiunile celui care a nimicit dinozaurii cu 65 de milioane de ani în urmă? Oare întreaga planetă va fi învăluită în întuneric timp câteva luni sau chiar câțiva ani? Sau vor fi cruțați de o iarnă de impact? Vor muri toate plantele și toate animalele care se hrănesc cu ele? Dacă soarele se va acoperi, cât timp va trece până când oamenii vor vedea din nou discul de viață dătător? Și ce se va alege din omenire? Va muri aproape toată lumea, așa cum au anunțat Creatorii? Dacă Adlai reușește să câștige, oare seminția lui va fi singura care va supraviețui? Cum se vor asigura Creatorii că restul lumii piere?

Niciunul dintre ei nu poate răspunde la aceste întrebări. Antrenamentele și studiile lor nu le sunt de niciun folos în privința asta. Tot ce pot face acum e să acționeze și să acționeze cu bună credință și cu speranță în suflet. Orice ar spune profețiile, adevărul este că viața trebuie trăită pentru a fi simțită. Se prea poate ca regulile Jocului să se fi schimbat, dar această regulă rămâne imuabilă.

Timpul îi va lămuri.

Ce va fi va fi.

Și Shari se gândește la aceste lucruri în timp ce urmărește duba prin junglă. Nu știe detaliile planului lor, dar știe că judecata promisă de Creatori e iminentă.

În cele din urmă, puțin după miezul nopții, se opresc în fața unui gard de sârmă care taie vegetația luxuriantă de la poalele copacilor. Shari îl urmărește pe Hilal sărind din dubă și apropiindu-se de o gheretă ascunsă în spatele unui arbore gros. Câteva becuri roșii pâlpâie în întuneric și gardul glisează într-o parte. Hilal – cu o înfățișare sumbră în strălucirea farurilor cu halogen ale sedanului – o salută scurt pe Shari.

Dar Shari nu-i răspunde la salut.

Oricum Hilal n-ar fi avut cum s-o vadă.

Intrând pe poartă în urma dubei, Shari vede câteva mitraliere montate pe turele rotitoare și camere de supraveghere din loc în loc. Conchide – pe bună dreptate – că, după ce poarta se va închide în urma lor, perimetrul acestei piste secrete va fi păzit de un sistem de santinele computerizate.

Shari urmează duba de-a lungul unei piste foarte netede. E foarte bine ascunsă. Aproape toată lungimea ei e acoperită de crengile bogate ale copacilor, iar la un capăt, plafonul de verdeață are o deschizătură pentru decolări și aterizări.

Se opresc lângă trei avioane private parcate pe marginea pistei. Shari rămâne la volan, în timp ce toți cei din dubă se dau jos și alcătuiesc un semicerc aproape de mașina ei. O așteaptă.

— Dușmanii mei sunt prietenii mei. Deocamdată. Dușmanii mei sunt prietenii mei, repetă ea, încercând să se convingă. Am să mă folosesc de ei ca s-o găsesc pe Micuța Alice. Apoi... apoi nu știu.

Coboară din mașină și li se alătură. Rămân tăcuți o vreme.

Prietenii.

Dușmanii.

Nu. În clipa asta, Creatorul e dușmanul.

— Ei bine? întreabă Sarah. Ni te alături?

— Da, spune Shari. Vin cu voi.

Vor pleca în zori.

Imediat după ce Abaddon va cădea în ocean pe cealaltă parte a globului.

Dar nu vorbesc despre Abaddon. E prea mult. Nu pot.

În schimb, își petrec noaptea pregătindu-se de plecare.

Curăță cadavrul Stellei, o îmbracă în haine curate și o înfășoară într-un cearșaf alb luat dintr-un avion. Hilal înfășoară într-o bucată de pânză un glonț și o floare roșie din partea locului – căreia nu-i cunoaște numele –, apoi pune pânza în mâna înțepenită a Stellei. O îngroapă într-un mormânt nemarcat, sub un arbore de cauciuc înalt, Jordan și Marrs stăpânindu-și cu greu lacrimile, iar Hilal ține un discurs scurt, dar plin de afecțiune pentru această femeie pe care a cunoscut-o în urmă cu mai puțin de o săptămână.

Jură să-i cinstească amintirea făcând tot ce le stă în putere ca să oprească Jocul Final.

Apoi verifică armele și sistemele avioanelor și stabilesc canale de comunicare. Încarcă bateriile telefoanelor prin satelit și ale stațiilor radio, iar Marrs setează un canal criptat pe care îl botează Alpha Romeo Cinci Șapte. Stabilesc orele la care vor lua legătura în următoarele zile. Jordan le dă o listă de coduri clandestine folosite de avioanele de spionaj ca să poată traversa în siguranță spațiile aeriene restricționate. Aisling și Marrs se ocupă de Pop, așezându-l cu grijă în avion, apoi îl leagă la mâini și la picioare și îi pun o perfuzie cu același cocteil de substanțe pe care l-au folosit ca s-o țină pe Shari inconștientă.

Și, lucrul cel mai important, îi prezintă planul lor lui Shari. O întreabă cu

cine ar vrea să facă echipă iar ea, spre surprinderea lor, îl alege pe Hilal.

— Nu pot s-o aleg pe Aisling, le explică ea. Și cred că e bine ca Sarah și Jago să meargă singuri la monumentele lor. Așa că nu mai rămâi decât tu, axumitule.

— Accept cu bucurie, spune Hilal.

— Nu pot să spun același lucru. Dar îți promit că n-am să încerc să te omor.

— Înțeleg. Chiar și așa, mă bucură că m-ai ales pe mine.

În jurul orei patru dimineată, Sarah și Jago strâng lemne din junglă și fac un foc. Hilal și Shari li se alătură, în timp ce Aisling, Jordan și Marrs urcă în avionul lor pentru câteva ore de binemeritată odihnă.

Sarah, Jago, Hilal și Shari își petrec restul nopții discutând. Fiecare povestește pe unde a fost, cu cine a luptat, pe cine a pierdut. La început, Shari ezită să vorbească, dar Sarah se așază lângă ea, o ia pe după umeri și spune:

— Povestește-ne. Vrem să te ascultăm.

Shari trage aer în piept și dă să vorbească, dar ochii i se umezesc și lacrimile încep să-i șiroiască pe obraji. Și timp de opt minute plânge în hohote și se agață de Sarah, pentru că Sarah e singura persoană pe care o are alături și are nevoie să se agațe de cineva.

După ce se potolește, spune cu glas scăzut:

— Nu pot să vorbesc despre familia mea. Așa că am să vă vorbesc despre Alice cea Mare. Alice Ulapala.

Le povestește că s-a întâlnit cu Alice în autobuz după Convocare, că a moșit o femeie și că Alice i-a dat o mână de ajutor. Le povestește despre legătura specială dintre ea și Alice cea Mare și despre ceea ce ea numea „Timpul visului”. Le povestește cum a salvat-o Alice cea Mare de donghu și cum și-a dat ea seama că Micuța Alice era Cheia Cerului.

— Nu știu cum a murit, spune Shari, dar e mare păcat că nu mai e în viață. Alice cea Mare ar fi trebuit să fie alături de noi. Cred că și ea ar fi vrut să oprească toată suferința asta inutilă.

Și ceilalți Jucători o cred.

După ce termină, Sarah și Jago povestesc cum au scăpat de la Convocare și cum au hotărât să Joace împreună, cum au întâlnit-o pe Chiyoko și cum l-a scăpat ea pe Christopher din mâinile lui Maccabee și Baitsakhan, apoi povestesc despre Stonehenge și An Liu și, bineînțeles, despre Renzo. Jago îi aduce un scurt elogiu prietenului său, subliniind că el și Sarah ar fi fost morți fără el.

Ca și când și-ar fi așteptat rândul, Hilal vorbește ultimul. Vorbește chibzuit despre credința lui în bunătatea omului și despre cum a ajuns să-și

dea seama că e ceva în neregulă cu Jocul Final. Vorbește despre Chivotul Legământului, despre Maestrul Eben și despre cei care au pierit când au deschis Chivotul. Le povestește despre dispozitivul pe care l-a găsit în Chivot, despre întâlnirea cu Stella și despre cum a ajuns să aibă încredere în ea. Despre cum l-a înfruntat și l-a omorât pe tatăl ei, Wayland Victory, un extraterestru din vremuri străvechi cunoscut și sub numele de Ea.

Și în cele din urmă, le spune și despre carte:

— Stella mi-a spus că are cel puțin zece mii de ani și că e unul dintre foarte puținele artefacte rămase pe Pământ din cele aduse de Creatori de pe planeta lor.

— Și ne poate fi de ajutor? Întreabă Sarah.

— Deja ne-a ajutat, spune Hilal, înainte să-și aducă aminte că Shari e cu ei. Apoi pleacă privirea și adaugă:

— Am folosit-o ca să descopăr... ca să-mi dau seama de ce e importantă fiica ta pentru Jocul Final.

Se lasă o tăcere apăsătoare. Focul pâlpâie și trosnește. Vietățile junglei strigă și țâcănesc, păsările cântă, iar cerul începe să se lumineze.

— Să v-o arăt, spune Hilal.

Se duce la avionul lui și se întoarce ținând cu ambele mâini o carte groasă și argintie. Ia loc lângă foc și o pune în poală. Își plimbă degetele întunecate peste coperta frumoasă, arătându-le o pictogramă cam cât o monedă din colțul din stânga jos – doi șerpi răsuciți în forma cifrei opt, care se devorează unul pe altul, deasupra unui ochi înscris într-un cerc.

— Semnul Jocului Final, spune el.

Apoi deschide cartea și le face semn să se apropie.

Sarah și Jago vin la stânga și la dreapta lui, iar Shari ezită o clipă. Nu e sigură că vrea să vadă obiectul care i-a pus în pericol fiica și i-a distrus familia. În mintea ei, e o carte malefică și nedemnă de încredere.

Însă e și ea *curioasă*.

Hilal îi răsfoiește paginile ca de pergament acoperite cu diagrame ale unor monumente străvechi, texte scrise într-un alfabet din linii și puncte, șiruri de semne care par formule matematice, constelații, spirale și rețele de sisteme complexe care cine știe ce descriu. Se uită cu toții la șiruri indescifrabile de pictograme. La grafice, diagrame și curbe care reprezintă orbite sau parabole de ani-lumină prin timp și spațiu. Văd câteva lucruri pe care le recunosc – monumente, detalii ale unor construcții și pictograme, forme piramidale, obeliscuri și sfere pe care sunt însemnate sisteme de coordonate.

Dar cele mai multe pagini sunt incompreensibile.

În timp ce Hilal dă paginile, Jago întreabă:

— Stella putea să citească din ea?

Hilal clatină din cap:

— Nu, nici ea.

— Dar tu ai citit o parte din ea, nu? întreabă Sarah. Așa ai înțelege cine e Cheia Cerului.

— Exact. Când l-am pus deasupra cărții, dispozitivul despre care v-am povestit a tradus secțiunea respectivă și doar pe aceea.

— Dispozitivul care mai apoi s-a stricat, spune Jago.

— Din păcate.

Sarah pune degetul pe un pasaj:

— Și asta e limba Creatorilor?

— Da.

— Iar cartea e despre Jocul Final?

— Despre Joc și despre multe altele, presupun, răspunde Hilal.

— Deci chiar *ar putea* să ne fie de ajutor, dacă am descifra ce scrie în ea? întreabă Sarah.

— Da. Ai idee cum am putea s-o descifrăm?

— Nu, clatină ea din cap, doar mă gândesc cu voce tare.

— Atunci e inutilă, intervine Jago.

Dar Hilal ridică un deget:

— Ah, nu e nicidecum inutilă. Uite.

O deschide la o secțiune dinspre final și o parcurge pagină cu pagină, iar la un moment dat se oprește. Pune un deget în mijlocul paginii:

— Recunoști desenul ăsta, Sarah?

Sarah se apleacă deasupra cărții, în timp ce vietățile junglei își continuă simfonia în jurul lor.

— Păi, e un pic diferită... e mai puțin erodată și pare recent construită, dar cred că e Movila Călugărilor.

— Exact, spune Hilal, dând câteva pagini. Iar aici e monumentul seminției mele: Templul din Yeha.

E un turn din piatră cu un acoperiș piramidal, bogat împodobit.

Axumitul mai dă câteva pagini și recunosc cu toții monumentul olmecilor, pe al nabateenilor și pe al minoicilor, precum și câteva monumente necunoscute ale altor seminții. După ce se uită la unul care seamănă mai degrabă cu o grădină decât cu o clădire, Hilal se oprește la o pagină al cărei desen este acoperit de o serie ordonată de linii.

— Ce-i asta? întreabă Jago.

— Aici era desenat Stonehenge-ul. Imediat ce a fost distrus, pagina asta a palpat și s-a transformat în ce vedeți acum.

Dă la o altă pagină:

— Aici era monumentul sumerian. A dispărut și el când l-au distrus oamenii lui Wayland. E o carte vie, conectată cumva la energia immanentă a Pământului. Și ne va spune ce monumente vor supraviețui Abaddonului și care vor mai fi distruse de frăția lui Wayland.

— Ne poate ajuta să nu umblăm după potcoave de cai morți, spune Sarah.

— N-am mai auzit expresia asta până acum, dar, dacă o înțeleg bine, ai dreptate: ne scapă de potcoave de cai morți.

Shari se dă și ea mai aproape:

— Unde e monumentul harappic?

Hilal mai dă câteva pagini:

— Cel de lângă Dwarka. E ultimul. Aici... Oh!

S-a oprit la altă pagină, care a fost acoperită și ea cu linii.

Lui Shari i se încovoiaie umerii:

— Se pare că am pierdut și asta.

Hilal se uită la ea cu coada ochiului:

— Da. Îmi pare rău și pentru asta. Înseamnă că oamenii lui Wayland își continuă treaba.

— Va trebui să fim pregătiți pentru ei cât căutăm Cheia Soarelui, nu? întreabă Sarah.

— *Sí. Muy listos*²¹, confirmă Jago.

Îi place să se lupte. De fapt, *adoră* să se lupte.

S-a săturat de vorbit.

Și își închipuie că așa simte și Sarah.

Sarah se așază din nou pe pământ. Jago ia cartea de la Hilal, apoi și-o sprijină în poală și continuă să-i studieze paginile ciudate împreună cu Sarah. Hilal privește spre cer. Deja s-a crăpat de ziuă. Cerul e senin și luminos.

Se întreabă cum va fi cerul când se va ivi Abaddonul. Negru. Roșu. Brăzdat în culori diferite.

Cuprins de flăcări.

Iar apoi, chiar în clipa când se gândește la asta, toată pasărea, insectele și micile vietăți ale junglei se liniștesc deodată, ca și când s-ar fi apropiat un animal de pradă. Sarah se uită la ceas. Jago închide ochii. Shari spune o rugăciune în gând.

Tăcerea e asurzitoare.

O vibrație abia perceptibilă le scutură ușor trupurile.

O bucată de lemn se prăbușește în foc.

— Asta a fost, spune Sarah. Țsta a fost Abaddonul.

---

²¹ În spaniolă, în original: „Da, foarte pregătiți”. (n.tr.).

— *Și*.

O pasăre de pradă țipă în junglă.

— E o lume nouă și înfiorătoare, spune Hilal.

*A trâmbițat, apoi, al doilea înger,
și ceva ca un munte mare arzând în flăcări
s-a prăbușit în mare.*

An Liu, Nori Ko

DRUMUL PROVINCIAL 204, ÎN APROPIERE DE WAKANG, CHINA

An Liu și Nori Ko coboară din Himalaya pe drumul șerpuitor, zărind din când în când podișul Tibet printre vârfuri și văi. Peisajul spre care se îndreaptă e pustiu și nesfârșit. Cer și pământ, cer și pământ, cer și pământ.

Lui An îi place goliciunea podișului.

Nori Ko are o pereche de căști pe urechi și își face de lucru cu butoanele unei stații de emisie-recepție. Caută știri despre Abaddon pe posturile de stat chinezești, dar nu găsește nimic. Cele mai multe posturi difuzează non-stop cântece patriotice sau dezbateri despre calitatea aerului și raționalizarea apei în jumătatea vestică a țării. China și-a închis granițele, a restricționat accesul în spațiul său aerian și, în multe orașe, a decretat legea marțială până după ce se vor fi împrăștiat norii de praf de după impact.

— Zici că și-au acoperit urechile și cântă la-la-la! spune Nori Ko. Se poartă ca și când Abaddonul ar fi o problemă a Occidentului, pe care Asia o poate pur și simplu ignora.

— O să se... *TREMURĂ clipește clipește*. O să se... *CLIPESȚE clipește*. Se înșală.

— Mi-aș dori să aibă dreptate. Dar da, și eu cred că se înșală, încuviințează Nori Ko.

Apoi deschide geamul de pe partea ei. Aerul devine mai cald pe măsură ce soarele se înalță pe cer, iar drumul coboară spre platou. Mașina face un viraj în munți și peisajul de la poalele lor se deschide larg, dând la iveală o mare de ocră, maro și gri. *Aș putea să rămân aici*, își spune An.

Știu, spune Chiyoko. *Am putea*.

An își mușcă buza, străduindu-se din răputeri să nu discute cu ea cu voce tare. Nu-i ușor. Căci, pentru el, Chiyoko e aici.

Lângă el.

Cu el.

Mereu.

Dacă ne deranjează cineva, putem să-l omorâm, îi spune el în gând.

Da, iubire. Am putea face asta, răspunde Chiyoko cu voce catifelată și îmbietoare. *Am putea fi singuri. Am putea fi...*

Fericiți, își spune el, terminându-i gândul. Fără oameni, fără probleme. Aș putea rămâne chiar aici, dacă n-ar trebui să-i omor pe jucătorii care te-au omorât. Dacă n-ar trebui să-l omor pe kepler.

Știu, iubire.

Dar trebuie.

Știu, iubire.

TremurăCLIPESŢECLIPESŢECLIPESŢE.

— Bine, spune el cu glas tare.

— Ce-ai zis? Întreabă Nori Ko, ridicându-și căștile de pe urechi.

— Ha? Ah, spune el, făcând semn cu mâna spre peisajul din fața lor. Mă gândeam că da, chiar îmi place locul ăsta. E atât de pustiu.

— Îhî, răspunde Nori Ko. E foarte...

Dar se întrerupe și spune:

— S-a întrerupt transmisia.

Răsucește butonul la stânga și la dreapta, căutând alte canale. La început, nu găsește nimic, dar apoi aude niște voci debusolate într-un studio și un producător care strigă: „Nu, nu! Puneți imnul!” După care începe Marșul Voluntarilor.

— Cred că... Cred că s-a întâmplat, An, spune Nori Ko.

— Ce bine! răspunde el.

Și vorbește serios.

Maccabee Adlai, Micuța Alice Chopra

HOTEL SHIVAM, STRADA GĂRII, DWARKA, INDIA

Maccabee și Micuța Alice se află într-o cameră de hotel întunecată din centrul Dwarkăi. Maccabee stă în continuare sprijinit de tăblia patului. Micuța Alice doarme ghemuită lângă el, cu spatele lipit de coapsa lui și cu pieptul unduindu-i-se ușor în ritmul respirației. Maccabee stă cu o mână pe umărul ei. A pornit televizorul pe postul de știri NDTV, care urmează să transmită în direct o conferință de presă a prim-ministrului indian.

Pe ecran se vede doar logoul NDTV. După câteva secunde, ecranul se înnegrește și în centru apare logoul guvernului indian, iar în colț, trei ceasuri. Primul arată: „GMT 02:26:08.” Al doilea: „MST 17:26:08.” Iar al treilea: „PA 0000 00:00:00.”

Trec alte câteva secunde.

Apoi se aude un pârâit, câteva voci înfundate și, în cele din urmă, apare prim-ministrul.

Stă pe un scaun simplu de lemn, iar pe fundal sunt imprimare modele. Se uită direct în obiectiv și începe să vorbească:

— Prieteni, indieni, oameni din lumea întreagă. Abaddon a lovit.

Iar ceasul notat cu PA pornește și el. Maccabee înțelege ce înseamnă.

„Post-Abbadon.”

O nouă epocă a existenței omului pe Pământ.

Micuța Alice se agită în somn, buzele i se depărtează, iar ochii i se mișcă sub pleoape. Maccabee oprește sonorul televizorului și o scutură ușor:

— Haide, scumpa mea.

Fetița se trezește. Îl privește cu ochi negri și umezi.

— Trebuie să plecăm, îi spune el. Acum. Dacă avem noroc, poate ajungem în China înaintea celorlalți.

Micuța Alice se freacă la ochi:

— Bine, unchiule.

Îl ia de mâna lui mare și îi zâmbeste. E zâmbetul cuiva cu câteva zeci de ani mai în vârstă. Maccabee nu încetează să se minuneze de această fetiță. De această Cheie a Cerului pe care i-o va da keplerului.

Și când va face asta, va încălca promisiunea pe care i-a făcut-o lui Shari, că

va avea grijă de fiica ei. Pentru că foarte probabil keplerul o va lua cu el. Și cine știe ce va face cu ea?

Maccabee întoarce capul. Nu se poate uita în ochii ei.

Fetița nu pare să-i ghicească remușcările. Îl strânge de mână și spune:

— Da. Să mergem.

**Aisling Kopp, Shari Chopra, Hilal ibn Isa al-Salt, Sarah Alopay,
Jago Tlaloc, Greg Jordan, Griffin Marrs**

PISTĂ SECRETĂ LÂNGĂ LAMPANG, THAILANDA

Aisling e trezită de câteva împușcături dinspre junglă, urmate imediat de vaietul unei sirene care răsună printre copaci.

Se dă jos din patul ei elegant din avionul elegant pe care i l-a lăsat Stella și dă fuga la ușa de lângă cabină. Scoate capul afară și îi vede pe ceilalți – Hilal, Sarah, Jago și Shari – stând în picioare în jurul unui mic foc de tabără.

Se aude o nouă rafală de împușcături.

— Ce-a fost asta? strigă Aisling către ei.

— S-a activat sistemul de securitate, îi răspunde Hilal. Probabil că am fost urmăriți de oamenii lui Wayland. Trebuie să decolăm. *Acum.*

Jago stinge focul cu picioarele, iar ceilalți o iau la fugă spre avioane, cu armele deja scoase, cu creierele deja pline de adrenalină.

Aisling se răsucesce pe călcâie și închide ușa avionului. Jordan apare lângă ea, iar Marrs trece în grabă pe lângă Pop, care e sedat, și intră în cabină.

— Trebuie să plecăm, spune Aisling.

— Bine, răspunde Jordan, cu sprâncenele arcuite într-o expresie gravă și fermă.

Afară, Jago și Sarah aleargă unul lângă altul, dar cu fiecare pas, Sarah îl depășește tot mai mult. Cahokiana sare pe treptele avionului și intră imediat în cabină, urmat îndeaproape de Jago, care închide ușa, îi pune siguranța și i se alătură în carlingă.

Shari urcă după Hilal în avionul lor și sar amândoi în scaunele din cabină, harappica așezându-se în locul copilotului.

Aisling se așază lângă Marrs în carlinga avionului ei și își pune căștile.

— Suntem gata, spune ea.

Avionul lor e primul, iar Marrs deja a pornit pe pistă.

— Decolați, spune Hilal. Luăm legătura cu voi în douăzeci și patru de ore.

— Recepționat, Hilal. Succes!

— Și vouă!

Aisling se uită pe geam și o vede pe Sarah în cabina avionului ei. Cahokiana îi face scurt cu mâna, iar Aisling îi răspunde la salut, în timp ce

Marrs accelerează. Curentul motoarelor împrăştie rămăşiţele focului de tabără, iar avionul se năpusteşte pe pistă, crengile arcuite deasupra lor contopindu-se într-o bandă indistinctă. Când ajung la jumătatea pistei, Aisling vede poarta pe care au venit cu o noapte înainte. Sistemul de santinele e solicitat la maximum, mitralierele montate pe turele scoţând flăcări şi împrăştiind cartușe goale în jur. Când trec prin dreptul porţii, se produce o explozie care distruge una dintre mitraliere, dar pentru Aisling, Marrs şi Jordan nu mai contează, pentru că, după câteva secunde, apare o deschizătură în acoperişul de vegetaţie şi se vede cerul. Când ajung la 128 de noduri, Marrs trage de manşă, botul avionului se ridică şi, în cele din urmă, îşi iau zborul printr-o spărtură a junglei şi sunt liberi.

La rândul ei, Sarah creşte turaţia motoarelor şi spune în microfonul căştilor:

— Gata de decolare, Hilal. Cine pleacă primii, voi sau noi?

— Voi primii, Sarah, răspunde axumitul, iar ea nu poate să nu observe că manierele lui sunt impecabile chiar şi în astfel de momente. Decolaţi cât mai repede.

Jago preia comanda, motoarele încep să zumzăie şi avionul virează pe pista de beton. Olmecul accelerează şi avionul prinde viteză. Când trec prin dreptul porţii, se văd flăcările de la împuşcături şi încă o explozie, iar Sarah zăreşte doi bărbaţi care fac o gaură în gard, tăind rapid sârma cu cleşti.

Sarah strigă în microfonul căştilor:

— Hilal, atacatorii o să ajungă pe pistă! Repet, *o să ajungă pe pistă!*

Înainte să apară spărtura din tavanul de verdeaţă, Jago trage de manşă, iar avionul se ridică de pe pistă şi ţâşneşte printre crengile copacilor. Imediat ce ajung deasupra junglei, Jago virează spre dreapta, accelerează şi trage de manşă, urcând spre cer într-un unghi abrupt – au scăpat şi ei.

Dar ultimul avion, al lui Hilal, încă n-a scăpat.

Shari îşi dă jos căştile:

— Demarează, Hilal, dar să nu accelerezi la maximum până nu-ţi dau eu undă verde.

Îşi scoate centura şi se ridică în picioare.

— Unde te...? dă el s-o întrebe.

— Decolează, Hilal! îi spune apăsător Shari.

Iese din carlingă şi se duce spre depozitul din coada avionului. Pune mâna pe o mitralieră M4 cu magazie dublă şi lansator de grenade M203 încărcat cu proiectile fumigene.

Apoi se întoarce în partea din faţă a avionului şi face un lucru complet contraindicat în timpul decolării.

Deschide uşa.

Iar ușa prevăzută cu trepte pe partea interioară coboară spre pistă.

— Ce faci? Întreabă Hilal, în timp ce luminile de avertizare pâlpâie pe bord.

— Mă asigur că plecăm de aici, răspunde Shari, închizând ușa carlingii ca să se poată concentra. Tu decolează! îi ordonă ea.

Hilal strigă ceva într-o limbă pe care harappica n-a mai auzit-o niciodată, dar îi dă ascultare. Avionul o ia din loc, virând pe pistă. Shari se lasă pe podea, cu fața învăluită de aerul cald al dimineții. Se uită în lungul pistei și vede siluetele a trei – ba nu, patru – bărbați care trag cu pușca, adăpostindu-se în apropierea porții. Simte miros de explozibil în aer. Își proptește picioarele în peretele despărțitor al cabinei și apasă pe trăgaciul lansatorului de grenade. *Poc! Poc!* Proiectilele coboară pe traiectorii arcuite și aterizează la jumătatea pistei, explodând sub forma unui nor dens de culoare albastră, care învăluie imediat poarta.

— Accelerează! strigă Shari, dar Hilal n-are nevoie să i se spună că a sosit momentul.

Avionul țâșnește pe pistă, iar partea de jos a ușii se freacă zgomotos de beton, scoțând scântei. Atacatorii trag spre ei, dar mulțumită accelerației și perdelei de fum, gloanțele trec prin spatele cozii. Avionul se năpustește pe pistă, iar Shari, cu părul bătut de vânt și cu ochii mijiți și înlăcrimați, își sprijină patul puștii de umăr. Trage focuri de acoperire, în timp ce avionul prinde viteză, iar perdeaua de fum se apropie tot mai mult, și în cele din urmă trec dincolo de ea. Atacatorii se ridică în picioare, iar Shari își ține respirația și trage înspre ei rafale de câte trei gloanțe, răsucindu-și corpul când avionul trece de ei. Șapte rafale rapide, dintre care patru își ating țintele. Două capete, un piept și un picior. Toți cei patru bărbați se prăbușesc, iar cel rănit la picior țipă, dar Shari nu-l aude din pricina vântului puternic.

După alte câteva secunde, crengile copacilor se răresc și se vede cerul, iar Hilal trage de manșă. Din spate se aud câteva focuri trase – orbește și inutil – de către unul dintre supraviețuitori.

Shari se ridică cu grijă în picioare, înfruntând curenții care o împinge și îi urlă în urechi. Pune mâna pe balustrada ușii, trăgând cu toată puterea, dar degeaba. Forța vântului e prea puternică.

Shari se agață de mânerul unui dulap și strigă:

— Nu pot s-o închid!

Hilal spune ceva, dar harappica nu-l poate auzi din pricina vuietului asurzitor.

— Ce? Întreabă ea.

Axumitul repetă ce a zis, apoi avionul accelerează și se înclină puternic

spre stânga și, înainte ca Shari să se poată agăța de ceva mai solid, cade pe-o parte, protejându-și capul. Pentru o clipă, se simte imponderabilă. Apoi umărul i se izbește de ceva tare, iar pușca îi zboară pe ușa deschisă, căzând în junglă. Avionul se îndreaptă și Shari se uită în sus, dar în loc de tavan, vede podeaua – și înțelege. Avionul e întors cu susul în jos. Ușa rămâne deschisă, iar Shari nu înțelege ce face Hilal, dacă au fost loviți sau dacă axumul a pierdut controlul avionului, dar, înainte să se poate gândi la toate astea, avionul se răsucește din nou și revine brusc la poziția normală. Ușa se supune legilor fizicii și se închide cu un pocnet puternic, iar Shari nu pierde nicio clipă, ci sare în picioare, înhață maneta de pe ușă și o împinge în poziția închis.

Shari își scuipă firele de păr din gură. Simte un junghi în umăr. Zâmbește.

— A mers? întreabă Hilal din spatele ușii de la carlingă.

— Da, Hilal! strigă ea, apoi se așază în fund și izbucnește în râs.

Avionul accelerează și ia altitudine.

A mers.

Au scăpat și ei.

Acum pot Juca așa cum vor.

Pot merge s-o caute pe Micuța Alice Chopra.

51.397742, 84.676206²²

---

²² <http://goo.gl/afsgAT>

kepler 22b

*CAMERA CU ANSIBLU DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE'EN,
ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARȚIAN*

kepler 22b stă din nou pe scaunul strălucitor. Camera întunecată începe să pâlpâie și se face extrem de frig. Apoi camera strălucește intens. Frații și surorile lui de pe nava mamă Heedrak, aflată la peste 600 de ani-lumină, îl înconjoară din toate părțile.

Cinci bărbați, șase femei.

Cei 11 membri ai conclavului vorbesc ca o singură entitate. Frazele sunt începute de o gură și terminate de alta. Așa comunică specia lor când se află unii lângă alții. Din păcate, ansiblu transmite imagini și sunete, dar nu și gânduri, deci kepler 22b recepționează în camera lui doar o parte din ce se spune. Același lucru e valabil și pentru cei de pe Heedrak – nici ei nu-i pot auzi gândurile – și cu toții se străduiesc să compenseze acest neajuns.

kepler 22b le ascultă vocile, atent la tonurile și timbrele lor, în timp ce îl salută pe rând, după cum cere protocolul. Vorbirea lor – murmure grave și vibrante, punctate de triluri stridente și clicuri ritmice – e ca o muzică pentru urechile lui. E mult mai elegantă decât vorbirea oamenilor de pe Pământ, iar kepler 22b abia așteaptă ziua când va sta din nou printre semenii săi, ca să poată participa la discuții nu doar cu vorbirea, ci și cu gândirea. Netinimii lui sunt niște telepați serviabili și a purtat multe conversații plăcute cu ei, dar fiind muți, nu pot transmite nuanțe și sentimente prin intermediul vocii. Pentru kepler 22b, a conversa doar într-unul dintre aceste moduri – fie doar prin vorbire, cu membrii conclavului, fie doar prin gândire, cu netinimii lui – e ca și când și-ar folosi doar jumătate din vocabular.

După ce se termină salutarile, încep să discute chestiunea la ordinea zilei.

Conclavul spune:

— Spune-ne veștile, Supraveghetor al Jocului de pe Sare'en.

— Asteroidul a lovit, spune el. Jucătorul nabatean e pe punctul de a aduce cele trei chei la monumentul shang. Suntem încrezători că încheierea Jocului e iminentă, le explică el, vorbind la pluralul persoanei întâi, așa cum se obișnuiește la ei.

— A fost distrus vreun monument străvechi după impact?

— Din nefericire, monumentul minoic a fost distrus de un mic meteorit care însoțea Abaddonul. Și au fost înregistrate fluctuații la monumentul olmec, iar în prezent, îi monitorizăm starea. S-ar putea să-l pierdem și pe acesta.

— Păcat. Dar avem nevoie doar de unul pentru ca Jocul să se poată încheia. Care e soarta celorlalți Jucători?

— Cei mai mulți s-au aliat. Credem că își doresc să oprească Jocul Final. Dar shangul continuă să Joace. Numai el îl urmărește pe Jucătorul nabatean ca să obțină cheile.

— Am luat în calcul intervenția directă?

— Încă nu, dar este o opțiune.

— S-ar putea să-ți ordonăm să folosești această opțiune. Spune-ne, cine distruge monumentele?

— Aceasta este principala noastră grijă, Heedrak. Sunt oameni loiali bătrânului membru al rasei noastre. Cel pe care l-am abandonat cu multă vreme în urmă.

— Ea?

— Da.

— Însă data trecută ne-ai raportat că a fost omorât de axumit.

— Da, așa v-am raportat, și este adevărat. Dar frăția lui n-a murit. Și membrii ei nu sunt mulțumiți. După cum știți, Ea nu dorea ca Jocul Final să aibă loc. Iar adepții lui încearcă să-i îndeplinească dorința, încearcă, prin mijloacele lor grosolane, să oprească ce a început.

— Această frăție nu trebuie să reușească. Îi monitorizăm?

— Da, dar Abaddonul a perturbat masiv sistemele de supraveghere a Pământului. Nu ne va fi ușor să le urmărim mișcările. Și totuși, presupunem că, după ce au distrus monumentul harappic, au pornit spre monumentul donghu.

— Suntem îngrijorați.

— Și noi.

— Avem un plan. Și te încurajăm să-l urmezi.

— Care este planul?

— Presupune două lucruri. Primul este să direcționăm Cheia Soarelui cât mai repede cu putință. Ca să-i ușurăm sarcina nabateanului.

— Și al doilea?

— Ca netinimii de pe Seedrak să coboare pe Pământ o scurtă vreme.

— Cu ce scop?

— Să oprească această frăție.

— Netinimii pot coborî în Mongolia să oprească frăția imediat ce

încheiem această discuție.

kepler 22b se ridică pe jumătate din scaun.

— Așteptați. Frăția poate fi oprită în Mongolia de un singur netinim. Celălalt *trebuie* să se ducă la monumentul cahokian.

kepler 22b se așază la loc și se încruntă:

— De ce?

— Cu mult timp în urmă, am lăsat acolo un obiect. Nu v-am spus niciodată despre el. Dar trebuie să vă spunem acum. Acest obiect ar putea fi periculos pentru noi.

kepler 22b se apleacă în față, foarte curios.

— Ascult, spune el, folosind intenționat singularul, ca să-și exprime nivelul ridicat de interes. Vă rog. Continuați.

Maccabee Adlai, Micuța Alice Chopra

*AVION BOEING 737, DE LA AHMEDABAD SPRE XI'AN, CHINA,
MERIDIANUL ESTIC DE 90°*

Maccabee stă pe un loc de la clasa întâi, iar alături de el stă Micuța Alice. În rest, avionul Air China 737 e gol. Au fost foarte puține zboruri după impact, dar nabateanul a reușit să găsească în Ahmedabad un pilot chinez care s-a lăsat convins să-l ducă la Xi'an, și tot ce a avut să-i dea ca răsplată a fost un lingou de aur în valoare de 300.000 de dolari.

O nimica toată, dacă îl va ajuta să câștige Jocul Final.

Zboară spre est, apoi virează spre nord. Maccabee are în față un laptop așezat pe masa pliantă de care beneficiază toți pasagerii de la clasa întâi. Micuța Alice are o mână pe coapsa lui. El are o mână pe mâna ei.

Gingășia ei îl copleșește. A petrecut doar câteva zile cu această fetiță, dar e atât de fragilă, iar forțele care au făcut-o importantă pentru Jocul Final par atât de lașe, încât nu poate să nu țină la ea.

Și se gândește că, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, și ei îi pasă de el.

Ce va fi va fi.

Maccabee deschide și închide câteva ferestre pe laptop. A conectat la el hard-disk-ul pe care l-a scos din drona de la Dwarka. Se uită la fetiță, apoi la ceasul din colțul ecranului și apoi pe fereastră. Deja au ajuns la jumătatea rutei. Au traversat Himalaya.

Zboară la o altitudine de 40.000 de picioare. Nabateanul n-a mai văzut un asemenea cer – seamănă cu o mare nesfârșită de nori cenușii ca funinginea. Deasupra avionului se vede arcul albastru-închis al stratosferei, iar orizontul e o succesiune ciudată de nuanțe, care începe în partea de sus cu albastru, apoi continuă cu alb, maro și portocaliu, terminându-se cu cenușiul murdar al păturii de nori. Aerul pare încărcat și toxic.

E primul semn al Abaddonului pe care îl vede nabateanul.

În scurtă vreme, presupune el, toată planeta va fi acoperită de nori funginoși. Va veni iarna și va ține multă vreme.

Dar nu e foarte îngrijorat din pricina asta. E prea nerăbdător. Abia își poate stăpâni satisfacția. Bucuria.

E la un pas de a câștiga.

Se întoarce la laptop și tastează ceva. A accesat conținutul hard-disk-ului și a găsit lucruri ciudate. Nume de persoane și organizații. Instrucțiuni. Coordonate. Orare. Alte nume. Ea. Rima. Stella. O rețea de coordonate. O organizație numită Frăția Șarpelui.

— Cine-s oamenii ăștia? se întreabă el cu glas tare, fără să se aștepte ca fetița să spună ceva.

Dar Micuța Alice spune:

— Sunt oameni care vor să oprească Jocul Final. Care vor să ne oprească.

— De-aia au aruncat în aer templul harappic?

— Da. Și nu.

— Nu înțeleg. Cheia Soarelui era acolo, nu?

— Ar fi fost acolo, dacă ai fi ajuns în camera stelată a templului, dar, pentru că n-ai ajuns, nu era acolo. Cheia Soarelui e în siguranță.

— De unde știi asta, Micuță Alice?

— Nu sunt Micuța Alice. Nu acum. Sunt kepler 22b.

— *Kepler 22b*?

Fetița întoarce brusc fața spre el și ridică din sprâncene, dar în rest își păstrează expresia neutră:

— Da. Și nu. În general sunt Micuța Alice, fiica Jucătoarei harappice. Dar pot vorbi și în numele lui kepler 22b în anumite puncte ale globului. Acum, mergem de-a lungul meridianului estic de 90°, care este unul dintre aceste puncte, nabateanule.

Inima lui Maccabee bate mai tare:

— Unde mergem?

— Fetița știe toate punctele de pe glob unde putem duce la capăt Jocul Final. Cel mai apropiat este în China, lângă Xi'an.

— Cheia Soarelui va fi acolo?

— Da. Cheia Soarelui e mereu în mișcare, Jucătorule. Nu este un singur lucru și nu se află într-un singur loc.

— Are o componentă cuantică?

— Vei afla când vei ajunge la mormântul împăratului Zhao, nabateanule.

— Deci se va materializa când o să ajung acolo?

Micuța Alice/kepler 22b înclină capul într-o parte.

— Se poate spune și așa. Răbdare, nabateanule. Jocul Final este enigma vieții și cauza morții. Vei vedea când vei ajunge la monumentul shang.

Pauză.

— O să fie și alți Jucători acolo? întreabă Maccabee.

Cheia Cerului se încruntă, ca și când s-ar strădui să vadă prin ceață:

— Nu știu. Dar ar trebui să fii pregătit.

Maccabee izbucnește în râs.

— Și eu sunt Jucător în Jocul Final, spune el, explicându-și reacția.

— Bine.

— Încă o întrebare.

— Da?

— Fetița... ce o să se întâmple cu ea? O să îi faci... vreun rău?

— Nu.

Maccabee răsuflă ușurat:

— Ce bine că măcar...

Dar Micuța Alice/kepler 22b îl întrerupe:

— Moartea ei va fi nedureroasă, nabateanule. De fapt, abia dacă o să-și dea seama de ceea ce i se întâmplă.

Maccabee își camuflează perfect emoțiile – uluire, furie, dezgust, vinovăție – în clipa în care spune:

— Bine.

— Te îndepărtezi de meridian, nabateanule. După ce aterizezi, nu pierde timpul, mergi direct la monument. Caută camera stelată dinăuntrul lui. Apoi cheamă-mă și revendică-ți premiul. Câștigă Jocul Final. Pentru tine și seminția ta.

Apoi avionul e zdruncinat de o turbulență, fața Micuței Alice devine inexpressivă și ea clipește de patru ori. Fetița înclină capul într-o parte, iar Maccabee își păstrează mina foarte hotărâtă, neștiind dacă Creatorul încă îl poate vedea. Se relaxează doar când Alice spune:

— Ce s-a întâmplat, unchiule?

kepler 22b a dispărut.

— Nimic, Alice, spune el, întorcând capul rușinat, apoi întinde mâna după o pungă de chipsuri. Ți-e foame?

Fetița clatină din cap:

— Nu. Mi-e sete.

— Să-ți aduc ceva, spune el, ridicându-se în picioare. Ce vrei?

— Ceai cu lapte și cardamom, dacă au.

Apoi ia în brațe o pernă, strângând-o cu mânuțele ei grăsuțe de copil.

— Sunt sigur că au, zâmbește el ușor. O să-l prepar special pentru tine.

— Mulțumesc, unchiule.

Maccabee se duce în bucătăria avionului. Nu s-a simțit niciodată în viața lui atât de gol pe dinăuntru și nici nu s-a urât pe sine atât de mult ca acum.

Îmi pare rău, Shari Chopra. Am mințit.

Nu-ți pot proteja fiica. Nu de el.

Nu până la sfârșit.

Ăsta e focul Final.

An Liu, Nori Ko

AUTOSTRADA NAȚIONALĂ G310, 313 KILOMETRI VEST DE XI'AN, CHINA

Nori Ko conduce.

An Liu stă ascuns pe bancheta din spate.

Mângâie părul lui Chiyoko, ținând în poală mitraliera Beretta și *katana* lui Nobuyuki.

E miezul zilei, dar cerul e întunecat de nori grei. O ploaie ușoară biciuiește parbrizul. Ștergătoarele dansează. Cauciucurile şuieră.

CLİPEȘTETREMURĂCLİPEȘTE.

— Cum am să-i găsesc pe ucigașii tăi, Chiyoko? Întreabă el în șoaptă, să nu-l audă Nori Ko.

Răbdare, răspunde Chiyoko. O să-și facă apariția.

Se uită la ceasul de la mână. Ceasul care a aparținut lui Chiyoko. Până în urmă cu două zile, ecranul lui afișa punctul intermitent care indica poziția lui Jago Tlaloc. Dar când Nori Ko a intrat în deșertul mohorât din estul Chinei, iar olmecul se afla deasupra părții de nord a statului Saskatchewan²³, punctul a dispărut brusc și n-a mai reapărut.

A murit? I s-a prăbușit avionul? A fost împușcat? Și-o fi scos în sfârșit dispozitivul de urmărire? Bine ar fi să nu fi murit. Vreau să-l omor cu mâna mea.

N-a murit, iubire.

— Sper să nu.

— Ce-ai zis? Întreabă Nori Ko, ținând între buze o țigară Golden Bat neaprinșă (a aflat că An urăște fumatul, așa că se abține).

— Nimic, răspunde el.

— Ba ai zis *ceva*.

— Am zis că sper să nu – *clipeșteCLİPEȘTETremură* – ajungă Maccabee înaintea noastră.

Nori Ko atinge ecranul smartphone-ului fixat pe bord și se deschide o hartă care le indică fidel poziția. Nori Ko zâmbește, mulțumită că pe această

---

²³ Stat din partea central-sudică a Canadei (n.tr.).

parte a globului lucrurile încă merg. Abaddonul a provocat câteva cutremure puternice la granița Chinei cu Kazahstanul, dar n-au fisurat sau rupt niciunul dintre drumurile pe care au mers An și Nori Ko. Oare plăcile faliei San Andreas s-au deplasat? Oare Riftul Medio-Atlantic s-a activat și a încrețit scoarța? Oare s-au produs ploii acide? Nu știe și nici nu vrea să știe.

Pentru că acea parte a globului e pierdută.

Au mers fără oprire de la Calcutta, făcând cu rândul la volan, în ture de câte șase ore. Mașina miroase a transpirație, a șosete și a conserve goale. Nori Ko inspiră adânc, bucurându-se de mirosul dulce al țigării neaprinse de sub nările ei:

— O să aflăm în curând care-i treaba cu nabateanul. Ajungem în mai puțin de patru ore.

— Bine, spune An, trecându-și un deget peste părul lui Chiyoko, apoi peste metalul rece al puștii.

Răbdare, iubire, îi spune din nou Chiyoko. *Răbdare.*

În mașină se lasă liniștea o vreme. An ascultă ploaia și vântul. Își ascultă bătaile inimii. O ascultă pe Chiyoko fredonând un cântec japonez tradițional pe care nu-și amintește să-l mai fi ascultat vreodată. Când termină, An îi șoptește: „Ce frumos”.

Mulțumesc.

— Am o întrebare pentru tine, spune Nori Ko.

— Da?

— Dacă sau *când* o să punem mâna pe cele trei chei și o să-l revezi pe Creator, cum ai de gând să-l omori?

An răspunde fără să ezite:

— Ai văzut cutia de metal din spate.

— Da.

— Înăuntru e o vestă cu bombă.

— Chimică?

— Mai puternică. *CLİPEȘTETREMURĂCLİPEȘTECLİPEȘTE*. Nucleară.

— Ah! Creatorul n-are cum să supraviețuiască unei explozii atât de puternice.

— Nu. Până și eu am încredere în anumite lucruri.

— Slujești Biserica Imaculatei Distrugerii.

An zâmbește ușor, dar nu râde:

— Exact. Joc pentru moarte.

— Și eu, spune ea.

— Știu, răspunde An.

Tac amândoi un sfert de oră. Au ajuns într-o zonă unde drumul e drept în cea mai mare parte, dar ajung la o curbă și, după ce virează, Nori Ko reduce

viteza:

— Căcat! Punct de control. Cam la un kilometru în față.

An se apleacă printre scaune, apropiindu-și capul de al ei:

— Câți sunt?

Nori Ko mijește ochii:

— Patru mașini. Și cel puțin tot atâția ofițeri.

— Polițiști sau militari?

— Par polițiști, spune ea, trecând într-o viteză inferioară. Trebuie să te ascunzi sub ceva.

An sare pe scaunul pasagerului:

— Ba n-o să mă ascund.

Numără cinci – nu, șase – ofițeri. Toți poartă echipament lucios de ploaie. Au un aer plictisit. Unul vorbește în stație. Alți trei fumează, cu mâna căuș deasupra țigării. Unul dintre ei ridică privirea, își aruncă țigara pe asfalt și se postează în mijlocul drumului. Își mișcă demonstrativ mâna din față în spate, făcând semn mașinii să se apropie.

An deschide capacul de la consola lansatorului de grenade. Apasă pe butonul din stânga și pune mâna pe mânerul de pistol fixat în consolă. Cu cealaltă mână, apucă volanul și îl smucește cu putere.

— Hei! protestează Nori Ko.

Mașina virează ușor spre stânga. An apasă pe trăgaci și dă drumul volanului, în timp ce un arc alb pornește din botul Defender-ului. Proiectilul se izbește de una dintre mașinile de poliție, apoi se răsucesc într-o spirală strânsă pe asfalt. Anticipând explozia, polițiștii se împrăstie, dar cel postat în mijlocul străzii scoate pistolul și începe să tragă.

— Accelerează! spune An calm, în timp ce gloanțele ricoșează din parbrizul blindat, fără ca vreunul să nimerească ștergătoarele.

Nori Ko face ce i-a cerut.

Grenada detonează. Dar nu produce o sferă de foc, la fel ca cea din Calcutta, ci se deschide și luminează puternic, iar girofarurile mașinilor de poliție se sting. De fapt, se sting toate becurile mașinilor – farurile, stopurile, luminile de poziție.

— Bombă electromagnetică? întreabă Nori Ko.

An nu spune nimic, ci doar dă scurt din cap în semn că da.

Nori Ko chicotește:

— Înseamnă că n-au cum să cheme întăriri.

— Nu, spune An, n-au cum.

Polițiștii se uită din spatele mașinilor. Defender-ul e la vreo sută de metri de ei. An deschide geamul. Aerul năvălește înăuntru.

— Încetinește! spune el tare, acoperind zgomotul cauciucurilor pe

asfaltul ud.

Duce mitraliera la umăr și îi scoate țeava pe geam. Ploaia îi stropește brațul și arma. Țintește repede și apasă pe trăgaci. Un cartuș gol îi cade în poală, iar un polițist se răsucesce și cade, cu o gaură mare în ceafă. Polițistul din mijlocul șoselei își ajustează tirul ca să-l nimerească pe An, dar Nori Ko virează ușor, astfel încât shangul să fie protejat de parbriz. An mai trage de trei ori spre polițiștii tupilați și mai mor trei dintre ei. Singurii rămași în viață sunt cel care stă în picioare pe șosea și o femeie care își părăsește postul și o ia la fugă spre sud, printr-un câmp cu iarbă până la brâu.

— Oprește! spune An.

Nori Ko frânează. Defender-ul derapează și virează 90 de grade, oprindu-se de-a curmezișul liniei de pe mijlocul șoselei, cu scaunul șoferului spre punctul de control. Polițistul trage de câteva ori, ținând spre fața stoică a lui Nori Ko. Își golește încărcătorul în geamul blindat, neînțelegând de ce gloanțele lui nu au nicio putere. Lui Nori Ko aproape că îi pare rău pentru el.

An coboară din Defender cu pușca în mână. Se lasă pe burtă și trage o rafală pe sub șasiu. Gloanțele îl lovesc în glezne pe polițist, care se prăbușește urlând de durere și își duce mâinile la picioarele zdrobite; când le ridică, sunt pline de sânge.

Nori Ko clatină din cap.

Ce Jucător, își spune în sinea ei.

An se ridică și își îndreaptă pușca spre câmp. Polițista e la 50 de metri de el, cu iarba înaltă unduindu-se deasupra soldurilor. Un trunchi, un cap și doi pumni care urcă și coboară, urcă și coboară. O femeie vie și speriată.

Ce neghioabă, își spune An. *Ar trebui să se arunce la pământ și să se ascundă între ierburi.*

Dar frica îi întunecă mintea, așa că aleargă în continuare. An scoate capacele de protecție ale lunetei. O țintește pe polițistă și își sprijină patul puștii de umăr. Femeia apare și dispare în vizorul lunetei. An expiră.

Las-o să fugă, spune Chiyoko.

Un *TREMUR* îi scutură stomacul, însă nu i se împrăstie în brațe și mâini, iar ochiul nu-i clipește. Apasă pe trăgaci. Polițista e aruncată în față de puterea glonțului. Un jet de sânge țâșnește în ploaie ca un foc de artificii, dar dispare într-o clipă.

Nimeni nu scapă, își spune An.

Se întoarce spre ofițerul prăbușit și pornește spre el. Nori Ko trece în viteză întâi și îl urmează cu Defender-ul. An ajunge la polițist, un tânăr rumen în obraji, nu cu mult mai în vârstă decât el. Buzele ofițerului sunt strânse într-o linie subțire. Ochii îi sunt injectați și plini de ură. Pleoapele i s-au lipit între ele de la ploaie și lacrimi. Tânărul scuipă, dar flegma trece pe

lângă pantalonul shangului și aterizează pe asfalt. An zâmbește. Lipește țeava puștii de fruntea tânărului. Pielea se face roz în jurul metalului. Apa se prelinge pe țeavă și i se împrăștie pe frunte.

— Tu! spune bărbatul.

— Da.

Nori Ko claxonează.

— Haide! îi strigă ea din Defender.

— O să te găsească, spune polițistul.

— Ba n-o să mă găsească.

— Așa cum te-am recunoscut eu, o să te recunoască și altcineva. O să te găsească și...

Împușcătura răsună peste câmpuri.

Nori Ko claxonează din nou.

An urcă, și Defenderul o ia din loc.

Nori Ko vrea să-și aprindă țigara – din tot sufletul. *La naiba!* își spune în sinea ei. Bagă mâna în buzunar, scoate o brichetă și o apropie de țigara cu miros dulceag. Obrajii i se luminează în portocaliu. Trage cu sete din țigară și suflă fumul zgomotos, să se vadă cât de mult îi place.

— Deschide geamul, spune An, dar Nori Ko deja a apăsă pe buton, iar aerul proaspăt împrăștie fumul.

— Putem să mergem pe drumuri secundare până la piramida lui Zhao? întreabă An, scoțând magazia Berettei ca s-o verifice.

— Cred că da, răspunde Nori Ko, apoi își trece degetul peste harta de pe smartphone-ul ei, încercând să ascundă că îi tremură mâna.

— Bine, spune An, deschizând torpedoul.

Scoate o cutie cu muniție și începe să bage cartușe în magazie unul câte unul.

Clic, clic, clic.

— Nu vreau să mai am parte de așa ceva pe ziua de azi, continuă An, după care ridică un cartuș de culoarea alamei între arătător și degetul mare. Pe astea vreau să le păstrez pentru nabatean.

Apoi îl bagă în magazie.

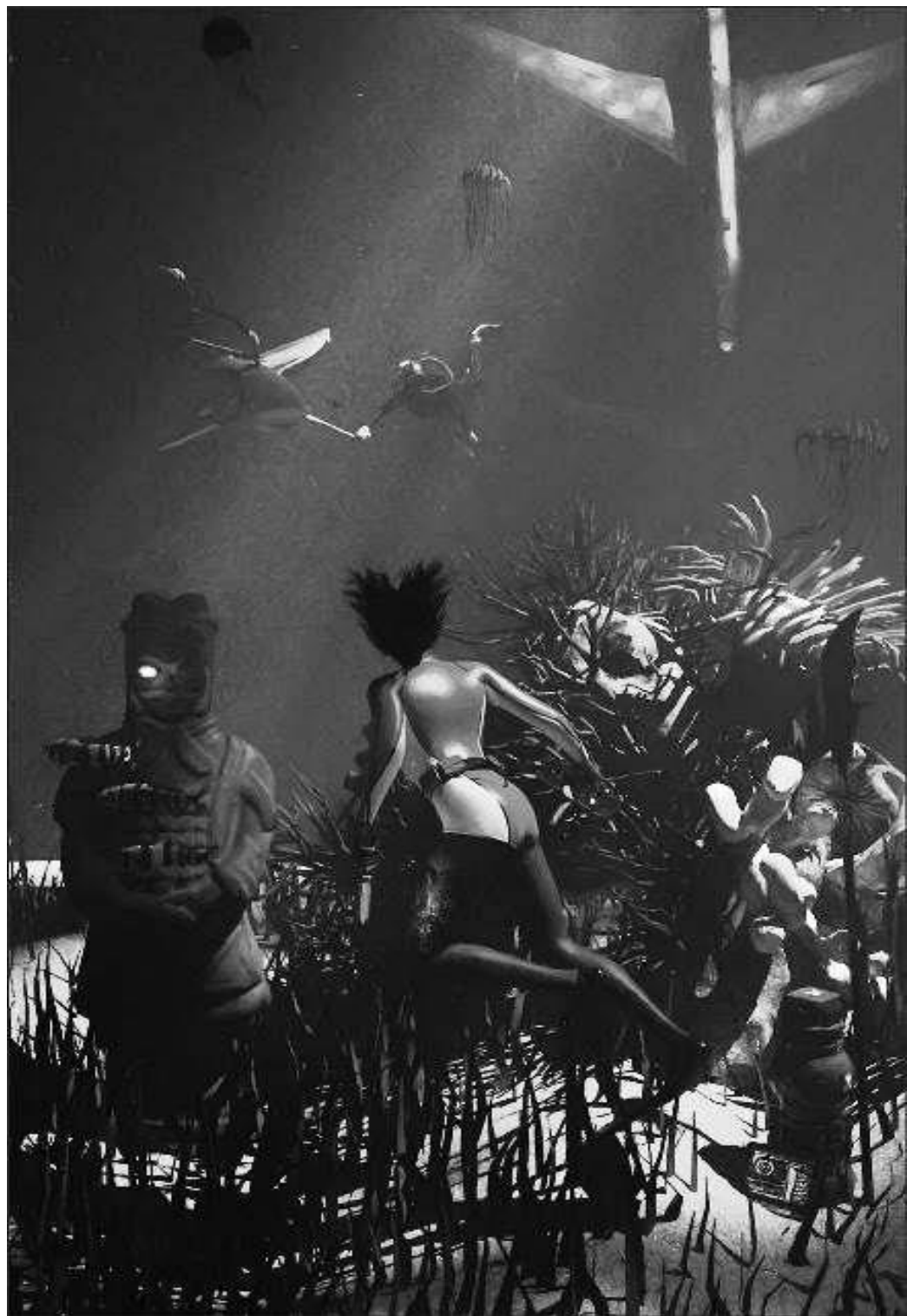
Clic.

— Sper să nu ajungă acolo înaintea noastră, Nori Ko.

Și ea înțelege foarte bine. *Pentru că, dacă e deja acolo, își spune în sinea ei, o să încerci să mă omori și pe mine, An Liu.*

Trage încă un fum din țigară și suflă fumul albastru prin colțul gurii, îndreptându-l spre An.

— Stai liniștit, spune ea. N-o să fie acolo.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc

ÎN DRUM SPRE MOVILA CĂLUGĂRIILOR, COLLINSVILLE, ILLINOIS, STATELE UNITE

Sarah și Jago ies din Thailanda pe direcția 009° 35'26". După ce fac verificări, ca să se asigure că avionul lor n-a fost lovit în timpul decolării, vorbesc cu Hilal și Aisling să vadă dacă și ei au scăpat teferi. Au scăpat. Și-au sincronizat ceasurile după Ora Zulu²⁴ și au repetat ora la care urmează să se audă din nou. Și-au urât succes unii altora, și-au luat la revedere și asta a fost.

Pentru cel puțin două sau trei zile, Sarah și Jago vor fi singuri.

Și sunt încântați de asta.

Trec pe deasupra Laosului, Chinei, Mongoliei și Rusiei. Spațiul aerian asiatic e pustiu și, imediat după Abaddon, încă arată normal. Cahokiana și olmecul au parte de cer limpede și vizibilitate nelimitată. Au parte de foarte puține turbulențe și aproape niciun fel de comunicații din partea controlorilor de trafic, care acceptă fără nicio întrebare codurile ultrasecrete pe care le-au primit de la Jordan înainte de decolare.

După ce se lasă noaptea, avionul virează spre est. Traversează Oceanul Arctic, iar Jago și Sarah zăresc semne de viață – pâlpâirea portocalie a îndepărtatelor așezări siberiene și strălucirea albă a navelor care brăzdează apele întunecate și reci. Semne că poate lucrurile nu sunt chiar atât de grave la sol.

Ambii Jucători își amintesc noaptea Convocării, când kepler 22b le-a arătat o imagine cu Pământul devastat, asigurându-i că așa va arăta planeta după încheierea Jocului Final. Și ambii Jucători se gândesc: *Dar dacă Abaddon nu va fi chiar atât de devastator? Poate keplerul s-a înșelat.*

Sistemul de navigație al avionului funcționează așa cum trebuie – ceea ce înseamnă că sateliții GPS care orbitează la 20.000 de mile deasupra Pământului nu au fost distruși de asteroid –, așa că, după nouă ore de zbor, activează pilotul automat și se retrag în cabina pasagerilor. Fotoliile sunt

---

²⁴ Numele folosit în aviație pentru a desemna Ora Universală Coordonată sau Ora GMT (n.tr.).

enorme. Mesele sunt late. Baia e grandioasă – acesta e cuvântul potrivit. Și, partea cea mai bună, în cabină e și un pat.

Sarah e frântă de oboseală și foarte încordată, dar își dorește să vadă cum e să uite. Și Jago își dorește același lucru. Câteva clipe, stau umăr la umăr, uitându-se la așternut.

— Acțiune sau uitare, șoptește ea, împletindu-și degetele cu ale lui. Sunt singurele lucruri pe care mi le doresc acum, Jago. Să opresc Jocul Final sau să-mi șterg amintirile.

Jago o cuprinde cu brațul pe după umeri, o sărută pe curbura urechii și îi șoptește:

— Aș putea să-ți dau cea mai siropoasă replică de dormitor din lume, Alopay.

— Care anume? întreabă ea sfioasă.

— Nu pot să-ți spun. Ar strica atmosfera, atâta cât e.

O ajută să-și dea jos tricoul și blugii, iar Sarah oftează când Jago are, în mod inexplicabil, dificultăți cu încheietoarea sutienului, după care se dezbracă și el nerăbdător și stângaci, iar ea vede cât de tânăr e de fapt, cât de tânără e și ea și, în ciuda experienței lor – a unuia cu celălalt, a lui Jago cu alte femei, a ei cu Christopher – și în ciuda a tot ce știu amândoi despre lume, despre corpurile lor și despre limitele lor fizice, simte, vede și știe cât de tineri sunt și cât de nesăbuiți. În timp ce Jago e deasupra ei, mișcându-se lent și având grijă cu brațul ei rănit, în timp ce se bucură de atenția lui, de senzațiile intimității și de satisfacerea dorințelor ei, își dă seama de ce Jucătorii trebuie să fie tineri. Până acum, a crezut că trebuie să fie tineri ca să aibă la dispoziție mulți ani în care să-i conducă pe cei rămași în viață după cataclism și să ajute la repopularea planetei, dar adevăratul motiv e că numai tinerii sunt atât de siguri de ei și atât de nesăbuiți. *Mai ales* tinerii Jucători din Jocul Final, care sunt învățați de la început că sunt speciali – ba nu, *unici* –, ca și când toată înțelepciunea care le este transmisă și toate antrenamentele ar putea să-i facă mai puțin nesăbuiți. Dar acum Sarah înțelege că organizatorii Jocului Final mizează tocmai pe nesăbuiința lor.

Se întreabă dacă Creatorii au fost și ei la fel de nesăbuiți în dezvoltarea lor cognitivă. Se întreabă dacă prin venele lor curge acum adevărata înțelepciune. Pentru că, în ciuda propriei sale nesăbuiințe – care a făcut-o să-l omoare pe Christopher, care a făcut-o să creadă că ea trebuie să găsească Cheia Pământului, care a condus-o atât de repede în brațele lui Jago –, Sarah vede în sufletul ei și niște înțelepciune. Baitsakhan era un nesăbuit. Dar avea 13 ani. Jago, Hilal, Aisling, Shari – probabil și Chiyoko – nu sunt oameni nesăbuiți. Nu neapărat înțelepți, însă nu *doar* nesăbuiți, și fiecare dintre ei e dovada că Creatorii și-au făcut greșit calculele.

Poate că ar fi trebuit să înceapă Jocul Final mai devreme.

Se întreabă dacă și Kepler 22b se gândește la fel. Se întreabă dacă e *îngrijorat* că Jocul Final s-a putea să nu se încheie așa cum și-ar dori.

Sunt gânduri care i se succed rapid în minte, dar apoi se concentrează din nou asupra lui Jago. Îl sărută cu pasiune și stângăcie, trăgându-l cu dinții de buza de jos. Jago – cu urâtenia lui atât de umană, cu forța și tandrețea lui – o sărută și el, continuând să se miște și, în câteva clipe, Sarah simte că s-a desprins de lumea asta.

Gata.

Uitarea.

Dulcea uitare.

Rămâne departe de toate necazurile lumii – la fel și Jago – până termină. Probabil totul ține doar câteva minute, dar lor li se pare că durează mult mai mult, ca o experiență în afara timpului.

După aceea, Sarah trage un cearșaf peste amândoi și adoarme. E trezită de o turbulență, iar Jago se ridică brusc în capul oaselor.

— Cât am dormit? întreabă ea, frecându-se la ochi.

— Nu foarte mult. Cam o oră.

— Tu ai dormit vreun pic?

— Nu, spune el și, văzând că avionul și-a reluat zborul lin, se întinde la loc lângă ea. Am făcut chestii siropoase.

— Cum ar fi?

— M-am uitat la tine.

— Sinistru.

— *Sí*.

Pauză.

— Ce voiai să zici mai înainte?

— *Quando?*²⁵

— Înainte... Replica de dormitor.

— Ah... Voiam să zic: „Pot să-ți dau acțiune și uitare, Sarah Alopay.

— Super-sinistru!

Jago ridică din umeri:

— Ți-aș fi zis-o în spaniolă. *Puedo dar la acción y el olvido*. Totul sună mai bine în spaniolă.

Sarah își împinge șoldul în coapsa lui:

— Da, așa e.

Avionul se zdruncină din nou, dar de data asta nu se redresează. Jago sare din pat în chiloți și tricou și dă fuga în carlingă. Sarah se duce la baie și e

---

²⁵ În spaniolă, în original: „Când?” (n.tr.).

nevoită să se țină de mânerul de pe perete în timp ce urinează. Apoi ia un halat din cui, și-l pune pe umăr, ținând brațul rănit sub materialul catifelat. Își croiește drum prin cabina pasagerilor, sprijinindu-se cu mâna teafără, să nu cadă. Când ajunge în carlingă, se așază în scaunul copilotului și își pune toate centurile de siguranță – și pe cea de la mijloc, și pe cele pentru umeri.

Ce se vede în față e înfiorător.

Sunt la mai bine de 3.000 de mile de coasta estică a Statelor Unite, dar nu contează.

E aici.

Abaddon chiar e atât de devastator pe cât a prezis kepler 22b.

Spre est nu se vede orizontul. De sus până jos, totul este negru, ca și când s-ar fi făcut o gaură în cer și în pământ. Singura lumină vine de la fulgerele de mare altitudine care brăzdează toată zona de deasupra Canadei și, cu toate că sunt încă departe, Sarah și Jago vor zbura în curând prin furtuna din fața lor.

— O să fie nasol, spune Jago, apoi apasă pe câteva butoane și introduce comenzi pe ecranul tactil, dezactivând pilotul automat.

— Știu. O să ne descurcăm.

În următoarele ore, zboară printr-o succesiune de furtuni cu o intensitate din ce în ce mai mare. Rămân amândoi în carlingă și niciunul dintre ei nu doarme vreun pic în timp ce traversează Canada cu sufletul la gură. Undeva deasupra statului Saskatchewan, pierde legătura cu sateliții GPS și sunt obligați să se bazeze doar pe instrumentele de bord, dar speră ca, înainte să ajungă la micul aeroport indicat de Hilal, totul să revină la normal, altminteri nu sunt siguri că îl vor putea găsi. După ce traversează granița cu Statele Unite, reușesc să se reconecteze la sateliți, dar conexiunea e slabă și nesigură tot restul zborului. Recepționează câteva semnale automate de la turnuri de control din Dakota de Nord și le răspund cu codurile primite de la Jordan, dar nu primesc niciun semn că cineva de la sol îi urmărește sau măcar știe de existența lor.

Se face dimineață, dar soarele nu se vede. Cerul abia dacă se luminează. Câteva raze se strecoară prin fumul și cenușa de deasupra avionului, dar în rest pare că lumea a fost scufundată în cerneală neagră. Sarah se aștepta ca partea de est a țării să fie așa, dar nu și cea vestică și o vreme nici ea, nici Jago nu-și dau seama ce se întâmplă. Curenții de aer ar fi trebuit să împrăștie fumul și cenușa spre Atlantic, nu spre Marile Câmpii.

Dar în cele din urmă, undeva deasupra Nebraskăi, înțeleg.

Avionul ajunge într-o zonă cu vizibilitate acceptabilă, iar când se uită spre vest, Jago și Sarah văd coloane de cenușă care se întind pe câteva sute de mile, făcând din Munții Stâncoși ca din adâncul iadului. Coloanele sunt atât

de înalte, încât pare că ajung până la stratosfera. Din când în când, coloanele sunt brăzdate de fulgere albastre și violet sau sunt învăluite de o lumină portocalie care dispare într-o clipă.

— Vulcanul Yellowstone, spune Sarah. A erupt. Dumnezeule, a erupt!

Se întoarce palidă spre Jago:

— Familia mea e undeva acolo, Feo.

— În clipa asta se bizuie pe noi nenumărate alte familii, Sarah.

Dar cahokiana nu-l ia în seamă:

— Vreau să-i văd.

— Nu poți. Nu încă.

Sarah vrea să protesteze – la familia lui au fost, nu? –, dar își dă seama că olmecul are dreptate. Nu pot face un ocol. *Acțiune sau uitare*, își spune în sinea ei. *A da fuga la mama și la tata nu e nici una, nici cealaltă.*

— Bine, dar *tot* vreau să-i văd la un moment dat.

Jago nu are de ce s-o contrazică.

Dar gândurile lui Sarah sunt întrerupte când vizibilitatea revine la zero și când intră într-o zonă cu turbulențe care se întinde pe tot restul Nebraskăi. Turbulențele ating nivelul maxim deasupra unui colț al Kansasului, aruncând avionul 20 de picioare în toate direcțiile, timp de câteva minute. Aerul se liniștește din nou deasupra statului Missouri, pe care îl traversează la o înălțime relativ mică de 25.000 de picioare, zburând pe sub o furtună de mare altitudine și pe deasupra unui nor jos de cenușă purtată de vânt. Sarah și Jago n-au mai văzut solul din nordul Canadei. Când se apropie de micul aeroport Creve Coeur de lângă St. Louis, Jago coboară abrupt ca să ajungă la o altitudine mai mică de 2.000 de picioare, încercând să nu blocheze motoarele cu particule de praf și cenușă. Din fericire, sistemul GPS funcționează și reușește să găsească aeroportul – nimic mai mult decât o pistă și un șir de hangare private. Aterizează pe pista pustie puțin după ora 11 dimineața, ora locală, și, în timp ce avionul înaintează pe pistă spre hangarul indicat de Hilal, cauciucurile brăzdează stratul subțire de cenușă de la vulcanul Yellowstone care a acoperit totul în jur. Ștergătoarele se mișcă de la stânga la dreapta, lăsând dăre pe parbriz. Soarele se apropie de zenit, dar cerul e încremenit într-un fel de crepuscul întunecat și, cu excepția luminilor care semnalizează pista, totul în jur a rămas fără curent.

După vreo două ore în care bagă avionul în hangar, își umplu gențile cu arme, provizii și haine de schimb și își pun măști de gaze și ochelari de protecție, urcă amândoi pe o motocicletă Harley-Davidson XLS Roadster și o iau din loc.

Nu se sinchisesc să-și pună căști.

E inutil. Doar n-o să-i tragă cineva pe dreapta să le dea amendă.

Nu e nicio mașină pe stradă. Sarah bănuiește că, pe lângă că a distrus zone întinse de pe coasta estică, explozia produsă de Abaddon a avut și un alt efect: a lovit cel puțin jumătate din Statele Unite cu un uriaș impuls electromagnetic, arzând aproape toate circuitele de la est de Mississippi. Și are dreptate. De aceea nu e nicio mașină pe stradă. Motocicleta lor merge pentru că e complet mecanică – inclusiv starterul. Pe măsură ce înaintează și încep să vadă ravagiile pricinuite de Abaddon – chiar și la o mie de mile de punctul de impact –, Sarah își dă seama că, și dacă ar avea cu ce să se deplaseze, oamenii n-ar ști încotro *s-o ia*. Cei mai mulți probabil că s-au închis în casele lor, cu mâncare, apă, baterii, combustibil și haine, punându-și la adăpost animalele de companie și pe cele de casă; fiind America, cu siguranță și-au procurat și arme și muniții. Oamenii stau pitiți și așteaptă, încercând să afle vești de la radio, de la vecini sau de la orice autoritate gălesc.

Oamenii sunt *speriați*.

Stând în spatele lui Jago cu o hartă de hârtie, Sarah îl ghidează spre nord, ocolind St. Louis-ul. Traversează fluviul Mississippi pe autostrada I-270, care taie insula Chouteau. Autostrada cu patru benzi e presărată cu mașini stricate, abandonate acolo unde le-a prins pulsul electromagnetic. Multe au portierele deschise. Și multe sunt pline cu obiecte personale și lucruri care în curând vor deveni rezerve prețioase.

Zici că e o țară cotropită de zombi, își spune în sinea ei, în timp ce Jago înaintează pe o scurtă porțiune suspendată a autostrăzii, intrând în statul Illinois.

Mai merg un pic, apoi Sarah îl strânge pe Jago cu genunchii și ies de pe autostradă, luând-o pe străzi naționale care șerpuiesc spre est și sud. Movila Călugărilor e foarte aproape. O vede pe hartă și, în plus, o simte cu pielea.

Virează pe Horseshoe Lake Road. Jago merge chiar pe linia dublă galbenă. Nu se vede nicio mașină, nici măcar din cele abandonate. Pe dreapta, se înalță un perete de arbori de esență tare. Pe stânga, se întinde o peluză verde, mărginită de un șir de case modeste cu etaj. Câțiva oameni dau fuga în casă când aud hurelele motocicletei. Un bărbat rămâne pe loc. Are o pușcă de vânatoare cu țeava lungă, pe care o ține sprijinită cu patul în șold. Le face semn cu mâna, iar Jago pune frână.

Sarah își dă masca jos.

— Ai nevoie de ajutor? îi strigă ea bărbatului.

— Bineînțeles! Poți să cureți cerul și să dai drumul la curent?

— Mi-aș dori să putem.

— Mda... Păi, v-am făcut semn pentru că ar fi bine să nu mergeți încolo, dacă nu vreți probleme.

Sarah își plimbă degetul pe hartă, căutând numele celui mai apropiat oraș.

— Din păcate, trebuie să mergem în direcția asta. Sora mea mai mare locuiește cu cei doi copii ai ei în Shiloh, minte Sarah. N-am mai auzit de ea dinainte de impact. Vreau să mă asigur că n-au pățit nimic.

— Te-am înțeles. Că tot veni vorba, știi de unde vine toată cenușa asta? N-am prins nimic la radio. N-are cum să fie de la Abaddon, nu?

— Nu. Am auzit că a explodat Yellowstone-ul. Probabil l-a activat Abaddon sau ceva de genu' ăsta. E un vulcan uriaș sub parc.

— Sub Yellowstone? Bătrânul nostru parc?

— Exact.

Bărbatul își trece mâna prin păr de două ori, evident descumpănit.

— La naiba! Mă rog, e drept că suntem în Illinois, dar aicea nu e Kansas, nu-i așa, domnișoară?

Sarah aproape că râde. E bucuroasă că s-a întors acasă, fie și doar într-o scurtă vizită.

— Nu, nu e Kansas, răspunde ea.

— Ce vrea să spună? Întreabă Jago în șoaptă.

— Îți explic mai încolo, spune Sarah.

— Atunci aveți grijă de voi, îi sfătuiește bărbatul.

Apoi se apleacă într-o parte să se uite la pistoalele de la brâul lor și la gențile prinse de motocicletă, în care se ghicește forma mitralierelor. Își spune ceva în sinea lui și, cu toate că Sarah nu-l aude, îi poate citi vorbele pe buze: „Văd că sunteți prevăzători”.

— O să avem, spune Sarah. Și dumneata să ai grijă.

Apoi își fac cu mâna și Jago demarează.

Dar după vreo jumătate de milă se opresc din nou.

O mașină de poliție – un jeep negru – e abandonat pe dreapta șoselei. Ușile din față și portbagajul sunt deschise. Consola de comunicații de pe bord e distrusă, probabil de un foc de pușcă. Dar mult mai tulburătoare e funia întinsă care pornește de sub bara din spate a mașinii, urcă spre bârna transversală a stâlpului de telefoane din apropiere, trece peste el, apoi coboară spre cadavrul unui polițist spânzurat la 15 picioare deasupra solului. E întors cu spatele la Sarah și Jago. N-are pantofi în picioare, iar șoseta neagră e pe jumătate scoasă din piciorul drept. Nu mai are pistolul în toc. Mâinile îi sunt vinete. Una e încheștată în pumn.

Jago se dă jos de pe motocicletă să inspecteze mașina. Sarah se trage mai în față pe șa, scoțându-și pistolul.

— *Nada*²⁶, spune Jago. Armele au dispărut. Cătușele, muniția, sprayul lacrimogen – tot.

Sarah se uită la cadavru:

— Semn de rău augur, ai?

— În orice caz, el a sfârșit rău.

— Mda. Să-l dăm jos.

Jago se uită în portbagajul mașinii:

— Am găsit o prelată. Am putea să-l acoperim cu ea, nu?

Îl dau jos împreună și îl întind la baza stâlpului de telefon, care devine astfel un fel de cruce la căpătâiul polițistului. Sarah îi închide ochii umflați și injectați înainte să-l acopere cu prelata, după care o fixează cu pietre să n-o ia vântul. Spune o rugăciune în șoaptă, în vechea limbă cahokiană.

Apoi își reiau drumul.

Cotesc la dreapta pe strada Bruns, al cărei asfalt e brăzdat de crăpături, și se îndreaptă spre sud. Peisajul e plat și întunecat, iar drumul, drept. Câmpurile de soia de pe ambele părți sunt, ca tot restul, acoperite cu un strat subțire de cenușă vulcanică. Trec pe lângă o fermă și o salcie uriașă. Cotesc la dreapta pe o altă stradă de țară, apoi la stânga. Încep să apară câteva coline. Mai mulți copaci. Sarah se uită pe hartă. Se apropie. Drumul trece peste autostrada I-55/I-70.

Pe autostradă se văd mașini abandonate. O mașină merge ușor în depărtare, cu luminile de avarie pornite, farurile ei proiectând raze stranii în aerul încărcat de praf. Cineva care, la fel ca ei, a avut noroc să găsească un vehicul funcțional, iar acum caută provizii prin mașinile abandonate.

Sarah se uită în dreapta. Dacă n-o înșală memoria, ar trebui să fie acolo. Și da, pe deasupra unui șir de copaci, o vede. O piramidă de pământ, cu vârful tocit, acoperită cu iarbă, înaltă cam de 92 de picioare și lungă de 951 de picioare. Din studiile ei, Sarah știe și că are o lățime de 836 de picioare, ceea ce înseamnă că are o bază mai mare decât Marea Piramidă din Giza.

Jago cotește pe strada Collinsville, apoi încetinește brusc.

Da, Movila Călugărilor e acolo, așteptându-i. Poate că în adâncul ei e ascunsă Cheia Soarelui. Sau poate că nu. Iar spre sud e arma Creatorilor pe care Sarah vrea s-o găsească.

Dar mai întâi trebuie să se ocupe de pericolul în legătură cu care i-a prevenit bărbatul amabil întâlnit mai înainte.

Sarah își răsuțește degetul în fața lui Jago, întrebându-l dacă vrea să facă un ocol ca să evite necazurile.

Olmecul îi răspunde accelerând și năpustindu-se în față.

---

²⁶ În spaniolă, în original: „Nimic” (n.tr.).

O sută de iarzi mai încolo, frânează brusc, oprind motocicletă de-a curmezișul străzii, într-un unghi de 45 de grade. Oprește motorul și coboară cricul. Nu coboară nici el, nici Sarah.

Se uită ținută înainte.

— O să fie nasol, Feo.

— *Sî*. Să fii pregătită.

— Doar mă știi.

La marginea câmpurilor sunt parcate opt motociclete. În preajma lor sunt tot atâția bărbați în veste de piele, blugi murdari și bocanci negri din piele. Cu toții stau în jurul unei mașini care pare că încă funcționează. De scaunul din spate al uneia dintre motociclete e legată o pereche de bocanci negri. Motocicliștii sunt în mijlocul unei dispute.

— Hei! strigă un bărbat înalt, robust ca o fortăreață, când îi vede pe Sarah și Jago. A cui e motocicletă aia? Întreabă el, arătând cu degetul către Harley.

— A noastră, *amigo*, răspunde Jago prin mască.

— Nu-s prietenul tău, spune motociclistul, apropiindu-se de ei să se uite mai bine la Harley. Și n-o să mai fie a voastră multă vreme, *hombre*. Și îmi place masca ta de gaze.

— *Es bueno*²⁷, recunoaște Jago.

Sarah coboară și își pune mâna teafără pe pistol:

— Nu-mi place să zic lucruri evidente, dar, după numărătoarea mea, fiecare dintre voi are câte o motocicletă. Cum ai de gând s-o iei și pe a noastră? Ai un praf magic care te ajută să mergi pe două motociclete odată?

Și, în timp ce vorbește, aruncă o privire peste umărul lui și vede că mașina e un Ford Taurus de la începutul anilor 2.000, foarte asemănătoare cu cea pe care o păstrează familia ei la complexul de pe râul Niobrara din vestul Nebraskăi. Mașina e foarte avariată, ca și când ar fi încasat câteva lovituri de la o bătă de baseball sau, mai probabil, de la niște bucăți de rocă picate din cer. Nu are numere de înmatriculare. Înăuntru pare să fie doar șoferul, probabil un bărbat. Sarah nu-și poate da seama dacă vorbește cu agresorii, dar e limpede că s-a încuiat în mașină și motocicliștii sunt tot mai enervați.

— Hei, Curly, strigă namila peste umăr. Se pare că am mai găsit doi deștepți.

Curly apare de după un bărbat mult mai robust decât el și spune:

— Cine, Misty?

*Misty*²⁸ se miră Sarah.

---

²⁷ În spaniolă, în original: „E bună” (n.tr.).

²⁸ În engleză, *misty* înseamnă „neguros” (n.tr.).

Jago râde ușor.

— Țștia doi. Au un motor mișto. Un XLS din anii optzeci.

Curly îi dă un ordin individului de după care a ieșit și se îndepărtează de mașină. Curly nu are mai mult de cinci picioare. E slab ca o funie, iar mersul lui legănat și unduitor amintește și el de mișcarea unei funii. În mâna stângă are o pușcă – cu siguranță a poliștistului spânzurat –, iar în dreapta, un cuțit de vânătoare pe care îl răsucește cu dexteritate.

— Salutare, călătorilor! Eu sunt Curly. Tu? i se adresează el lui Jago.

Dar olmecul ridică din umeri, lăsându-se nonșalant în șa.

— *Sólo hablo un poco de inglés*. Îmi pare rău, adaugă el, cu un puternic accent latino-american.

— Suntem în trecere, răspunde Sarah.

Curly se întoarce spre ea:

— Tovarășul tău nu-i de pe-aici, ai? Înseamnă că o să vorbesc cu tine, spune el, scuipând pe asfalt o dără subțire și transparentă de salivă. Se prea poate să fii în trecere, domnișoară. Dar o să treci numai după ce facem un mic târg. Îmi dai motocicleta, iar eu îți las fețișoara aia drăguță intactă. Că presupun că e drăguță pe sub masca aia. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, dar e cea mai bună ofertă pe ziua de azi.

Ochii cahokienei sunt ascunși de ochelari, drept care Curly nu-și poate da seama că Sarah nu se sinchisește să se uite la el în timp ce vorbește. În schimb, se uită la namila din fundal, care răsucește un levier lângă Ford.

— Ultimul avertisment! răcnește el la bărbatul din mașină, cu o voce foarte ascuțită, care contrastează puternic cu statura lui.

Sarah face semn cu mâna spre Ford:

— Putem să-ți dăm o mână de ajutor acolo, Curly?

Curly aruncă o privire peste umăr:

— Ah, nu. Un șofer drăguț s-a rătăcit și are nevoie de niște indicații. Ciudat e că nu vrea să le primească.

Scuipă din nou și continuă:

— Îți vine să crezi ce se întâmplă cu lumea asta? Extratereștri la televizor, asteroizi ucigași, adolescenți asasini care joacă un fel de joc apocaliptic, iar acum tipul ăsta din mașină care nu vrea să se înțeleagă cu noi, niște simpli războinici ai străzilor. În ultima vreme, lumea a început să-și piardă mințile. Și multe alte lucruri.

— Iar voi îi păstoriți către pășuni mai luminoase, spune Sarah, ridicându-și ochelarii pe frunte. La modul figurat, desigur.

Curly ridică o sprânceană:

— Mi-a plăcut asta. Pot s-o folosesc pe viitor?

— Bineînțeles.

— Tu chiar ești drăguță. Cel puțin ai ochi frumoși.

Sarah se preface speriată când îi răspunde:

— Mersi.

— Apropo de folosit chestii care nu-s ale mele... spune Curly, ridicând pușca și sprijinind-o pe brațul drept. Îmi pare rău că o îndrept spre tine, domnișoară, dar văd că ești înarmată, deci... nu e nimic personal.

Sarah ridică mâinile.

— Bine, bine, spune ea, și îi face semn cu capul lui Jago, care ridică și el mâinile. Îți dau motocicleta. O să scot cheia din contact ca să ți-o dau. În regulă?

— În regulă, spune Curly, înclinându-se spre motociclistul înalt, fără să-și ia ochii de la Sarah și Jago. Îmi place tipa asta, Misty.

— Și mie.

Sarah scoate cheia și o strânge în mână înmănușată. Namila de lângă mașină ridică levierul și se îndepărtează cu un pas de geamul pasagerului. Sarah vede ochii șoferului în retrovizor – sunt mari și speriați și, în mod ciudat, se uită țintă la ea, nu la bărbatul care se pregătește să lovească mașina. Sarah așteaptă momentul potrivit și, în loc să-i pună cheia în mână lui Curly, i-o aruncă direct în piept.

În mod instinctiv, Curly încearcă să prindă cheia cu mâna în care ține cuțitul. Dar nu reușește. Chiar în clipa când cheia cade pe asfalt, namila cu levierul lovește geamul mașinii, făcându-l țândări. Misty îi aruncă o privire lui Curly. Jago sare cu spatele de pe motocicletă, scoțându-și cuțitul. Namila se apleacă în mașină și, spre surprinderea lui și a lui Sarah, e *tras* pe jumătate în mașină. Ceva face ca spatele vestei lui de piele să se înalțe și să cadă la loc, iar picioarele namilei se ridică de pe asfalt și încep să tremure. Namila a murit, dar sistemul lui nervos încă nu și-a dat seama.

Între timp, la distanță de mașină, Sarah se lasă la pământ și se rostogolește, simțind junghiuri în brațul rănit, iar Jago azvârle cuțitul, lovindu-l pe Curly direct în gât. Înainte să cadă grămadă, Curly se răsucește și apasă pe trăgaciul puștii, dar alicele se împrăstie inofensiv în aer. Cei din jurul mașinii huidue și strigă, iar Sarah aude din nou zgomot de geam spart și înjurături ale motocicliștilor înainte să sară în picioare în fața lui Misty, cu un cuțit scurt în mână. Misty își năpustește mâna cărnoasă înspre ea, dar Sarah se eschivează și îi înfige cuțitul în gât. Lama i se adâncește patru inchi în carne, spintecând toate țesuturile de care are nevoie corpul lui Misty ca să mănânce, să respire și să ducă sânge la creier. Sarah scoate cuțitul, iar Misty cade în genunchi, ducându-și mâinile la gât, în timp ce sângele îi împrășcă pe amândoi.

Apoi Sarah și Jago se reped spre mașină, scoțându-și pistoalele. Cei cinci

motocicliști de pe partea șoferului s-au dat în spate și au scos armele. Fără să observe ce fac olmecul și cahokiana, trag cu toții în mașină, presărând-o cu găuri și, din nefericire pentru ei, acoperind împușcăturile care sunt trase simultan în direcția lor. În trei secunde, Sarah și Jago trag câte un glonț în capul neprotejat al fiecărui motociclist – nu că le-ar fi fost de ajutor, dar nici ei nu poartă căști –, ultimii doi întorcându-se spre ei în ultima clipă, cu ochii plini de uimire și un pic de spaimă.

Cu armele ridicate, Sarah și Jago se apropie de mașină, cahokiana în față și olmecul la jumătate de pas în spate. Jago își plimbă pistolul de la un motociclist la altul, asigurându-se că toți sunt morți.

Laterala mașinii e perforată de gloanțe, iar geamurile sunt sparte și împrăștiate pe asfalt și pe scaune. Capul namilei zace pe consola dintre scaunele din față. A încasat câteva gloanțe și nu arată deloc bine – nici nu mai seamănă a cap. Ambele cauciucuri de pe partea șoferului sunt sparte. Aerul miroase a explozibil. Scaunul șoferului e dat pe spate la maximum. Iar pe scaun se vede o grămadă de material negru.

Șoferul nu se vede.

Sarah se uită nedumerită la Jago.

Unde ar putea fi?

Dar, înainte ca Jago să poată spune ceva, se aude o voce de sub mormanul negru:

— Sarah?

Sarah știe vocea aceea. Ar recunoaște-o și dacă ar fi doar o șoaptă acoperită de o mie de țipete.

— T-tată?

Mormanul negru – o grămadă de veste antiglonț – e dat la o parte.

Și de sub ele apare fața radioasă a lui Simon Alopay.

kepler 22b

*CAMERA DE TELEPORTARE DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE'EN,
ORBITĂ GEOSINCROANĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARȚIAN*

Măinile lui mari sunt scufundate în plasmapiatră – o substanță asemănătoare rocii topite – până deasupra coatelor. În aer, chiar în fața lui, se învâрте o hartă tridimensională a Pământului. Cei doi netinimi se află în capătul îndepărtat al camerei, așezați în teleportoare. Amândoi au în spate câte un rucsac îngust cu provizii și sunt îmbrăcați cu salopete foarte subțiri care reflectă și împrăștie razele de lumină, făcându-i aproape invizibili. Aceste salopete le acoperă și mâinile cu degete lungi, iar peste capetele cu păr argintiu au glugi mulate. Salopetele au și viziere transparente care pot fi trase peste față, dar care acum sunt ridicate, kepler 22b se uită la fețele lor. La părul lor împletit care se ghicește pe sub glugi. La nările lor fremătând. La ochii lor supuși.

kepler 22b face ultimele ajustări cu degetele în plasmapiatră.

Plecați, le poruncește el telepatic.

Își răsucește brațele, iar capătul îndepărtat al camerei se răcește brusc și portalurile se deschid, sclipitoare și totuși negre, la fel ca cel care i-a transportat la Marea Piramidă Albă pentru Convocare. Costumele lor se activează, iar netinimii dispar aproape complet, fețele lor plutind la șapte picioare deasupra podelei.

Întoarceți-vă imediat ce vă îndepliniți obiectivul, le spune el telepatic.

Amândoi încuviințează din cap.

Amândoi fac un pas în spate.

Și amândoi dispar cu totul din cameră și de pe nava care plutește în spațiu.

Aisling Kopp, Greg Jordan, Griffin Marrs

*APROAPE DE COORDONATELE 45.1646, 98.3167, REGIUNEA GOVI-
ALTAI, MONGOLIA*

— Suntem la mama dracului, spune Jordan, pășind cu grijă și măturând cu privirea deșertul mongol.

— Mda, mormăie Aisling. Locul ăsta e *mort*.

Lui Aisling îi amintește de pozele de pe Marte pe care le-a tot văzut de-a lungul anilor. Bănuiește că pantele din această parte a Mongoliei se acoperă cu ierburi la sfârșitul sezonului umed – și chiar vede din loc în loc smocuri uscate care îi confirmă bănuiala –, dar acum nu vede decât pământ în nuanțe roșcate, alburii și cenușii, pietre și stânci care culminează până la șirul de munți sterpi, dar frumoși din zare.

Sunt la mama dracului, cum bine a zis Jordan.

Celelalte două echipe – Sarah și Jago, Shari și Hilal – sunt încă în avion, dar Aisling și echipa ei au aterizat deja în Mongolia și au pornit spre monumentul donghu să caute Cheia Soarelui.

Zborul din Thailanda până aici a durat câteva ore și a fost cât se poate de liniștit. Nicio turbulență, niciun semn al ravagiilor făcute de Abaddon, nicio problemă cu turnurile de control. Singurele lucruri dificile au fost aterizarea – au fost nevoiți să aterizeze pe o porțiune de deșert lungă și plată, aflată la câteva mile de un lanț muntos – și acest drum până la ținta lor din munții respectivi.

Ah, și să-l potolească pe Pop.

Aisling i-a cerut lui Marrs să-l trezească înainte să plece. Se aștepta să fie amețit și dezorientat, dar imediat ce a deschis ochii, și-a smucit legăturile, și-a încordat mușchii gâtului și a strigat printre dinți:

— Trădătoare! Trădătoare! Trădătoare!

— Pop!

— Trădătoare! a strigat el încă o dată, continuând de unde rămăsese în buncărul din Ayutthaya.

— Mai fă-i o doză, Marrs, a spus Aisling pe un ton calm.

Marrs i-a dat ascultare, iar lui Pop i-au fluturat pleoapele, gâtul i s-a relaxat și s-a pleoștit cu totul.

— Eotrădătoa, Ais. Nufișitutrădătoa. Nutencredînpreteniiei.

Aisling l-a luat de mână:

— Trebuie. Numai așa putem opri Jocul Final. Nu vrei să ne ajuți?

Apoi, cu glas scăzut:

— Nu vrei să mă ajuți?

Pop a clipit o dată înainte să spună nu.

Aisling și-a lăsat capul în piept.

— Vreau să mă ajuți, Pop, i-a spus ea în șoaptă.

— Nu.

— Ce propui să fac?

— Câștigă.

Aisling se uită la capul lui Pop. Păr alb și rar, piele bronzată, presărată cu pete maronii.

— S-a terminat cu câștigatul, Pop. Abaddon a lovit. Casa probabil ne-a fost distrusă. La dracu', probabil a fost distrus tot New York-ul. Cine știe câtă lume a murit. Nu câștigă nimeni în povestea asta... Poate doar keplerul.

— Câștigă. Câștigă... sau încearc sănvingi Creator singură.

Aisling a clătinat din cap și a întins o mână.

— Mă ocup eu, i-a spus ea lui Marrs.

Iar el i-a dat seringă înfiptă în punga perfuzorului. Ea a cântărit-o în palmă.

— Șiu cefaci, Ais. De ce ofaci?

— Ba nu știi, Pop, a spus ea, punând degetul mare pe pistonul seringii. Fac asta pentru toată lumea. Dar o fac mai ales pentru tine și pentru tata. Pentru Declan.

— Ladrac cu mine, ladrac cu Declan. Ceștiael?

Aisling a împins pistonul până la capăt:

— Știa mai multe decât noi doi. Ne vedem mai încolo, Pop. Vise plăcute!

— Ladrac cu Declan și drac să teia și pe tin...

După care Pop și-a pierdut din nou cunoștința.

L-au lăsat în avion, prins cu centura de siguranță, și au plecat pe jos.

Potrivit lui Hilal, monumentul donghu se află într-o peșteră situată la coordonatele 45.1646, 98.3167, la 4,3 mile de locul unde au aterizat. Au urcat pe terenul înclinat și, în mare parte, plat, iar acum printr-o ravenă ca un deget de vrăjitoare, care duce direct spre munte. Lui Aisling îi place mișcarea, îi place transpirația, aerul uscat și proaspăt în plămâni. Îi place și peisajul arid. Cerul e de un albastru cenușiu, contaminat cu siguranță de cenușa, gazele și vaporii proiectați spre cer de Abaddon. La sol nu se vede niciun animal, nicio iurtă, niciun cal sau călăreț și absolut niciun om obișnuit care să încerce să-și dea seama ce-i de făcut după impact. Niciun suflet de

om cât vezi cu ochii.

Lui Aisling îi trece prin minte că bărbații și femeile care trăiesc ca nomazi în regiune – inclusiv membrii seminției lui Baitsakhan – s-ar putea să nu fie deloc afectați de impact. Sunt foarte descurcăreți, sunt obișnuiți cu greutățile și lipsurile și au în spate o istorie îndelungată a supraviețuirii într-un mediu arid. Dacă Abaddon nu acoperă complet cerul cu praf timp de câțiva ani, mongolii și celelalte popoare împrăștiate în stepa eurasiatică și în țările ale căror nume se termină în „-stan” n-o să aibă probleme.

După vreo oră de mers, se oprește să-și verifice GPS-ul:

— Mai avem o milă. Cum credeți că e mai bine să ne apropiem? Dacă oamenii lui Wayland și-au propus să distrugă monumentele, ar putea foarte bine să fi venit și aici.

Își plimbă privirea peste peisajul care pare din altă lume, iar Jordan face semn cu mâna:

— Mergeți pe colina aia și cercetați zona. Vă acopăr eu.

— În regulă, spune Aisling.

Ea și Marrs își pun jos rucsacurile și se cațără pe o colină pietroasă. Aisling se uită prin luneta puștii, iar Marrs își folosește telemetrul și GPS-ul ca să stabilească poziția exactă a peșterii. Durează câteva minute, dar în cele din urmă Marrs spune:

— Acolo. Un pic la stânga ta... două grade mai sus... Exact.

Aisling se uită la punctul indicat de Marrs. Nu pare cine știe ce.

Un pliu în versantul stâncos, cam la zece picioare deasupra unui mic canion.

— Un pic mai încolo, se văd câteva trepte săpate în peretele canionului. Sunt destul de tocite, dar sigur sunt trepte.

— Ah, gata, le-am văzut, spune Aisling, dezlipindu-și ochiul de lunetă. Pare că nu e nimeni acolo.

— Așa pare.

— Dar o să fim siguri când o să ajungem acolo.

— Exact.

Și o iau cu toții din loc.

Ajung la peșteră în mai puțin de o oră, întâlnind în calea lor doar pietre, praf și aerul rece care coboară pe versantul muntelui. Deși peisajul e pustiu, Aisling se uită tot timpul de jur împrejur, căutând mișcare, urme pe pământ, reflexii, semne neobișnuite. Nu vede de nici unele, dar știe cât e de ușor să te camuflezi în acest loc.

Prea ușor.

Înainte să se apropie de o potecă săpată în peretele canionului, Aisling trage două proiectile cu gaz lacrimogen în gura peșterii – un semicerc scund

și neregulat, ale cărui margini se curbează spre interior precum gura fără dinți a unui bătrân. Proiectilele şuieră, iar fumul se revarsă atât în peșteră, cât și în afara ei.

Nimeni nu strigă, nimeni nu dă fuga afară.

Aisling își pune masca de gaze:

— Să mergem.

Îl conduce pe treptele săpate în piatră, cu o pușcă FN SCAR bej pe umăr. Merge pe poteca îngustă, uitându-se cu atenție la pereți, la pământ, la intrarea peșterii.

Ceva îi atrage atenția. Un fir argintiu la picioarele ei.

Se lasă într-un genunchi. Jordan vine lângă ea:

— Ce-i?

Aisling își plimbă degetele prin praf:

— Jur că am văzut ceva. Poate un cablu declanșator.

— Unde?

— Chiar aici!

Și strălucește din nou. E răsucit și nu are mai mult de câțiva inchi.

— Nu-i un cablu declanșator, spune ea. Pare... un fir de păr.

Îl ia de jos și îl examinează:

— Chiar e păr. Păr *argintiu*.

Jordan își îndreaptă pușca spre peșteră.

Aisling se ridică în picioare și spune lent:

— Keplerul are păr argintiu.

Jordan și Marrs nu spun nimic. Nu vor să se întâlnească cu extraterestrul înainte de vreme.

— Stați calmi și să mergem.

Aisling se apleacă pe sub arcada care nu are mai mult de cinci picioare înălțime. După ea intră Jordan, apoi Marrs. Înaintează prin fum, aduși de spate, iar după vreo 15 picioare, tavanul peșterii se înalță. Lumina e foarte slabă, așa că își coboară ochelarii de pe căști și activează viziunea pe timp de noapte.

Încăperea e largă și rotundă. Pereții nu sunt acoperiți cu picturi preistorice ca în peștera din Italia, nu se văd semne că ar fi fost locuită – vatră de foc sau urme de pași – și nici nu îi întâmpină extratereștri de șapte picioare înălțime.

E o simplă peșteră.

Exceptând dreptunghiul perfect săpat în piatră la 34 de picioare distanță de ei.

Aisling ridică pușca și pornește spre el, pășind cu mare grijă și cercetând atent podeaua, nu care cumva să calce pe vreo bombă-capcană sau pe vreun

fir declanșator.

Ajunge la dreptunghiul săpat în piatră. E o ușă. Dincolo de ea începe un tunel care coboară abrupt, cu exact aceleași dimensiuni ca ușa – 8 picioare înălțime, 2,5 picioare lățime. Aisling își plimbă privirea de jur împrejurul ușii săpate în piatră și, în cele din urmă, aproape de podeaua peșterii, vede două lucruri care aproape că îi opresc inima în loc.

Îngenunchează și dă la o parte o grămăjoară de praf din colț.

Și da. O vede clar. O mică rună care înfățișează doi șerpi încolăciți devorându-și coada unul altuia.

— Semnul Jocului Final, spune Aisling. Ca pe cartea lui Hilal.

Apoi face semn cu mâna spre cel de-al doilea lucru: o urmă foarte discretă de pantof.

— Se pare că până la urmă nu suntem singuri, adaugă ea.

— Să văd și eu, spune Jordan.

Trece în locul ei, în timp ce Aisling cercetează restul podelei:

— Nu mai văd niciuna. Orice o fi fost, știe să-și șteargă urmele. Niciun semn că ar fi împrăștiat praf peste ele, nicio adâncitură, nimic...

— Poate a fost o fantomă, spune Marrs.

— Poate, răspunde Jordan.

Aisling se apropie de ușă și intră în tunel. De data asta, Marrs e al doilea, iar Jordan, ultimul.

Coboară, coboară, coboară. 50 de picioare, 100, 150. Pe măsură ce coboară, aerul devine mai rece și mai umed. Zgomotele se schimbă, ca și când pereții ar fi bureți care absorb sunetele.

La capăt, tunelul cotește brusc spre stânga. Aisling se oprește. Scoate din buzunarul de la piept un periscop de mărimea unui pix și îi trece încetișor vârful de marginea peretelui. Se uită înăuntru.

Tunelul continuă câțiva pași, apoi se deschide către o încăpere cu unghiuri ascuțite. Pare să fie goală.

Pune periscopul la loc, ridică pușca și iese de după colț. Face câțiva pași cu grijă, în vârful picioarelor. Când ajunge în pragul încăperii, se oprește. Se uită în stânga și în dreapta. Nimic. Face un pas în încăpere, dar Jordan o strânge de umăr. Aisling se oprește. E foarte frig aici, iar ochelarii cu infraroșii arată că încăperea e iluminată cumva. Celta își ridică ochelarii și da, pereții încăperii au o strălucire fosforescentă de culoare albastră. În centrul ei e o adâncitură în formă de bol, a cărei suprafață e acoperită cu o foiță metalică lucioasă. Aisling scoate o lanternă și luminează bolul.

Aur.

Se despart și încep să inspecteze încăperea în formă de stea cu șase colțuri. Unul dintre vârfurile interioare e tăiat și plat. O altă ușă – un portal,

se pare – e înconjurată de alte pictograme misterioase, deși recunoaște printre ele și unele egiptene și sumeriene, precum și o versiune veche a scrierii folosite de seminția ei. Își plimbă degetele peste acestea din urmă. Respirația i se transformă în abur gros. Portalul e foarte asemănător cu cel din Marea Piramidă Albă din Munții Qín Lín.

Aisling atinge piatra neagră ca smoala din mijlocul portalului, așteptându-se ca mâna să treacă prin ea.

Dar nu trece.

E tare și atât de rece, încât celta își retrage mâna.

— Câte grade ziceți că sunt aici? Întreabă ea. Douăzeci de grade?²⁹ Mai puțin?

Dar nu-i răspunde nimeni. Marrs e prea ocupat să inspecteze cealaltă parte a încăperii, iar Jordan se apropie cu grijă de ceva dintr-un colț.

— Veniți încoace, șoptește el, vocea lui ricoșând din muchiile încăperii ca într-o mostră de gimnastică acustică. Trebuie să vedeți asta.

Jordan se uită la patru obiecte în formă de tuburi. Sunt lungi cam cât un om și sunt stivuite ca buștenii, unul peste altul.

— La dracu'! spune Aisling.

Se apropie de Jordan și o trec fiori. Aerul de lângă tuburi e sub temperatura de îngheț.

— În chestiile astea ca niște giulgiuri ne-a înfășurat kepler 22b la pagoda din Xi'an. A fost aici. De curând.

— Despre ce vorbești? Întreabă Jordan.

Aisling își strecoară țeava puștii pe sub marginea tubului de sus și îl ridică. Interiorul tubului are o suprafață neagră și lucioasă, asemănătoare cu cerul înstelat. În tub se vede capul unui cadavru – fața e albastruie, iar ochii sunt mari și mai depărtați decât la cei mai mulți oameni.

— Seamănă cu indivizii care au atacat buncărul Stellei, spune Aisling.

Jordan își strecoară cuțitul între buzele bărbatului și îi depărtează maxilarele.

Nu are limbă.

— Un netinim, spune Jordan. Cu siguranță unul de-ai lui Wayland. Apoi ridică și mai mult giulgiul. Bărbatul e îmbrăcat în uniformă de luptă, iar mâinile îi sunt așezate pe o pușcă Bushmaster ACR.

— Am vrut să te întreb și mai înainte, Jordan. De ce nu arată la fel ca... oamenii?

— Sunt oameni, dar Wayland le-a modificat codul genetic ca să semene mai mult cu Creatorii. Oamenii ăștia au venit să distrugă locul ăsta, Aisling.

---

²⁹ E vorba despre 20 de grade Fahrenheit, adică -6,6 grade Celsius (n.tr.).

Așa cum au distrus Stonehenge-ul și celelalte monumente.

— Exact, spune Marrs din cealaltă parte a încăperii. Veniți încoace.

Aisling și Jordan se duc imediat lângă Marrs, care stă pe vine într-un colț de lângă portal. Pușca îi atârnă pe-o parte și ține ceva în mână.

— Ce-i asta? întreabă Aisling neliniștită.

— O bombă, spune Marrs relaxat.

— *Ce?*

— Stai liniștită. A fost dezamorsată. Ciudat dispozitiv. Pare că explozibilul principal e PETN³⁰, dar n-am văzut nicio bombă concepută în felul ăsta. Și ia uitați-vă aici...

Le face semn spre una dintre laturile metalice ale bombei: aceeași pictogramă care marca pragul ușii din peșteră.

— Deci 22b a coborât aici de unde o fi stând el, i-a omorât pe oamenii lui Wayland și le-a dezamorsat bomba, spune Jordan. Credeam că vine pe Pământ numai ca să încheie Jocul Final, nu?

— Așa știam și eu, spune Aisling. Se pare că regulile Jocului s-au schimbat și pentru el. Dar de ce să fi făcut toate astea? Pare riscant.

— Oare pentru că aici e Cheia Soarelui? întreabă Jordan.

Aisling clatină lent din cap:

— Nu cred. Nu pare să fie aici. O fi luat-o cu el?

— Dar mă întreb de ce s-a obosit să facă asta? întreabă Marrs.

— Stella și Hilal au avut dreptate: Cheia Soarelui se află într-unul dintre monumentele astea, așa că 22b nu poate să stea cu mâinile-n sân în timp ce sunt aruncați în aer de niște oameni cu înfățișare de Creatori, loiali tatălui mort al Stellei. Așa că a hotărât să vină aici și să oprească distrugerea monumentului.

Jordan pocnește din degete:

— Aisling, dar dacă i se pare că Jocul Final a luat-o razna rău de tot și a început să se *neliniștească*?

Întrebarea lui e ca o revelație.

— Da! spune Aisling încântată. Dacă se simte prins la mijloc între oamenii lui Wayland și echipa noastră? Dacă se gândește că Jocul Final n-o să aibă un câștigător și, din cine știe ce motiv, lucrul ăsta e inacceptabil? Poate că a coborât pe Pământ și face tot ce-i stă în putință pentru ca Maccabee să fie declarat câștigător, dat fiind că nabateanul e singurul interesat să câștige potrivit regulilor. Poate că 22b îi duce Cheia Soarelui chiar *acum*, omorându-i pe toți Jucătorii care îi ies în cale, precum și pe oamenii lui Wayland, amestecându-se în desfășurarea Jocului mai mult decât atunci când...

---

³⁰ Tetranitrat de pentaeritritol (n.tr.).

Dar se oprește și rămâne cu gura căscată.

— Ce-i? Întreabă Jordan.

— La dracu'!

— *Ce-i?*

— Dacă kepler 22b ne găsește avionul? Dacă îl găsește pe Pop? Am crezut că o să fie în siguranță acolo, dar...

Aisling nu mai așteaptă o clipă. Iese în fugă din încăpere, cu Jordan și Marrs în urma ei. În sus prin tunel, afară din peșteră, pe poteca îngustă și, în mare viteză, prin ravena care duce înapoi spre avion. Aisling e într-o formă mult mai bună decât colegii ei și vrea să fugă cât o țin picioarele, așa că Jordan îi strigă: „Ia-o înainte!”, iar după 15 minute Jordan și Marrs abia dacă o mai văd.

Bretelele rucsacului i se adâncesc în umeri, greutatea lui izbindu-i-se cu putere de șale. Pușca e grea și, după o oră și 20 de minute, Aisling își simte brațele ca de plumb, așa că încetinește. A ajuns foarte aproape. Se oprește o clipă în spatele unui bolovan și își verifică GPS-ul. Mai sunt 0,74 mile până la avion.

Mai întâi cercetează locul, Ais. Numai proștii se grăbesc.

Se urcă pe bolovan și studiază porțiunea de deșert plată unde au aterizat. Avionul apare în vizorul lunetei și ea se liniștește. E intact. Nu o grămadă fumegândă de tablă.

Focalizează asupra avionului și mai că îi sare inima din piept.

Avionul e unde l-au lăsat. Nu e cuprins de flăcări. Cauciucurile sunt umflate. Ușa e închisă.

Dar aripile sunt prăbușite pe pământ. Au fost tăiate drept și neted de cine știe cine, iar acum zac în praf.

Aisling trage câteva înjurături, apoi pune din nou ochiul pe lunetă și se uită peste tot după 22b, dar nu-l vede pe nicăieri. Caută și caută și caută.

Coboară de pe bolovan, respiră adânc și face câțiva pași, încercând să-și domolească inima, iar în cele din urmă, după 15 minute, aude pașii zgomotoși ai lui Jordan și Marrs. Le spune ce s-a întâmplat.

— Și Pop? Întreabă Jordan, mascându-și prost dezamăgirea că au rămas fără avion.

— Nu știu, răspunde Aisling cu glas tremurător. V-am așteptat pe voi înainte să mă duc acolo. Cred că ar trebui să rămâneți aici să mă acoperiți. Mă duc singură. Puteți să fugiți dacă se împute treaba.

— Mergem cu tine, spune repede Marrs.

Jordan încarcă un cartuș în pușcă, în semn că e de acord cu el.

Aisling nu se opune. Își păstrează cu toții doar echipamentul indispensabil și, câteva minute mai târziu, în timp ce soarele coboară sub

linia orizontului, pornesc spre Bombardier.

Înaintează în fugă, cu puștile ridicate. Când ajung la 500 de picioare de avion, se despart: Aisling în centru, iar Jordan și Marrs la 30 de picioare în stânga și în dreapta ei. Ea e cu câțiva pași în fața lor, astfel încât împreună alcătuiesc un triunghi. În lumina slabă a crepusculului, Aisling cercetează zona din jurul avionului. Nimic.

Ajung la avion. Inima lui Aisling n-a bătut niciodată atât de tare. Marrs se holbează la aripi, spunându-și în sinea lui: *Par tăiate cu laserul.*

Aisling face semn cu pușca spre ușa avionului, dând de înțeles că îl va acoperi pe Jordan, în timp ce acesta o deschide.

Jordan încuviințează din cap, iar Marrs se pregătește și el să-l acopere. Ușa coboară și treptele se desfac.

Tot nimic.

Aisling își ia inima în dinți și, cu un nod în gât, urcă fără zgomot treptele. Se uită în carlingă, apoi se întoarce spre cabina pasagerilor.

Nimeni.

Nimeni în afară de Pop Kopp. Aisling se apropie de el, uitându-se în spatele scaunelor. Nimic. Se așază într-un genunchi lângă el. Îi pune mâna pe braț. E cald. Și respiră. Da, Pop e împotriva tuturor lucrurilor pe care încearcă ea să le facă în Jocul Final, dar e în viață, și asta e tot ce contează.

Se întoarce la ușa avionului:

— E în viață.

Dinspre sud adie un vânt răcoros.

— Bine, spune Marrs.

Apoi se face foarte frig și aerul dintre ei e spintecat de un impuls electromagnetic în formă de inel, care îl lovește într-o milisecundă pe Marrs, împingându-l câțiva pași în spate, ca și când ar fi încasat o lovitură în piept; Marrs dispare aproape cu totul, lăsând în urmă câteva bucăți de pânză, metal și probabil piele, dar niciun pic de sânge, iar în clipa următoare, resturile se împrăstie și dispar și ele.

Aisling și Jordan trag cu puștile spre locul de unde a apărut unda. Gloanțele ricoșează, iar unele par să fie absorbite de aer, de pământ sau de pietre – Aisling nu-și poate da seama. Din gura ei ies aburi, iar Jordan strigă: „Ferește-te!”, și trage una, două, trei grenade din lansatorul lui, dar toate trei sunt înhățate cumva de o uriașă mână invizibilă și explodează, iar Aisling le aude ca și când ar fi explodat la mile distanță ori sub apă, și nu le poate vedea. Deloc.

După care vine încă un impuls, de data asta direcționat spre Jordan, care chiar în clipa aceea trage încă o grenadă, dar aceasta explodează așa cum trebuie. Aisling e azvârlită înăuntrul avionului și nu poate vedea ce a pățit

Jordan – dacă a fost și el vaporizat, aruncat în aer sau trântit la pământ ca ea. Fără să se ridice în picioare, Aisling se târăște cu spatele până ajunge la celălalt perete al cabinei. Are în față ușa deschisă a avionului și își simte bătăile inimii în tot corpul – în tâmpile, în degetele de la picioare, la subsuori. Aerul pâlpâie, iar Aisling își simte picioarele înghețate și abia atunci își dă seama că 22b e invizibil și se află chiar în fața ei! Apasă pe trăgaci și gloanțele îl lovesc pe 22b, dar pur și simplu ricoșează din el ca și când ar fi acoperit cu teflon.

Magazia puștii i se golește. Degetul de pe trăgaci o doare. Dacă ar trage o grenadă, ar fi sinucidere curată. Dar dacă tot urmează să moară, ar putea încerca să-l omoare și pe nenorocitul ăsta.

Aisling pune degetul pe trăgaciul lansatorului și în fața ei apare ca o fantomă chipul palid al unui extraterestru – nu e 22b, ci unul dintre semenii lui. Dar, înainte să poată apăsa trăgaciul, totul în jur devine strălucitor și, în același timp, întunecat, iar Aisling își pierde cunoștința.

Tot ce simte în acea ultimă clipă e frigul.

Frigul înghețat.

19h 16m 52.2s³¹

---

³¹ <http://goo.gl/D4hJFC>

Hilal ibn Isa al-Salt, Shari Chopra

APROAPE DE COORDONATELE -21.6268, 129.6625, ȚINUTUL YUENDUMU, TERITORIUL DE NORD, AUSTRALIA

Hilal și Shari merg spre sud-est, străbătând pășunile cu nisip roșiatic din centrul Australiei. E noapte. Nu e nimeni în jur. Nu e lună. Nu bate vântul. Își croiesc drum printre pâlcuri de mulgă³² și tufe de ierburi Spinifex,³³ dintre care unele seamănă cu niște corali. Amândoi merg în tăcere, însoțiți de foșnetele și strigătele insectelor, liliecilor și ale altor animale mici care umblă în întuneric după mâncare și adăpost.

Cerul s-a umplut de stele strălucitoare. Lui Marrs și Hilal li s-au obișnuit ochii cu întunericul după ce au coborât din avionul pe care l-au lăsat la 4,7 kilometri spre nord. Au nevoie doar de stele ca să se orienteze în noapte. Hilal a fost de multe ori în emisfera sudică – în Zimbabwe, Mozambic și Botswana –, dar n-a văzut niciodată asemenea stele.

Ar fi stat de vorbă cu Shari despre ele, dacă harappica nu i-ar fi poruncit să tacă înainte să plece în căutarea străvechiului monument koori. „N-am cuvinte să-ți spun cât de furioasă sunt pe tine, axumitule.” Și Hilal n-a avut nimic de comentat. Știe că Shari trebuie să apeleze la toată voința ei ca să nu-l măcelărească pe loc – la fel de greu i-ar fi și lui.

Stelele. Dacă ar putea vorbi despre ele, Hilal i-ar arăta steaua Achernar, aflată la câteva grade deasupra orizontului, ultima stea din constelația Eridanus. Alături de Achernar, chiar deasupra pământului, își deschide aripile constelația Phoenix. Iar la dreapta lor e Acrux, steaua albă și strălucitoare de la baza Crucii Sudului. Hilal își dă capul pe spate și urmărește Calea Lactee, cu puzderia ei de puncte albe și cu norii roz, albaștri și gălbui din mijlocul ei. Vede Centaurul, Lupul, Norma, Compasul și Altarul, iar chiar deasupra lui sunt Scorpionul și Săgetătorul. Între acestea se află cele mai dense și mai strălucitoare roiuri de stele, care marchează centrul galaxiei noastre, aflat la 26.092 de ani-lumină distanță. Dacă ar putea sta de

³² Mulgă (*Acacia aneura*): specie de salcâm care crește în regiunile aride ale Australiei (n.tr.).

³³ Ierburile din specia Spinifex sunt aspre și ascuțite și cresc în regiunile aride (n.tr.).

vorbă cu cineva, i-ar arăta cu macetele steaua Vega, care strălucește puternic, chiar și prin norii de praf ridicați de Abaddon, care întunecă cerul la nord și la vest. Această stea aparține constelației Lira, alături de care zboară Lebăda cu gât lung. Despre toate astea i-ar plăcea lui Hilal să vorbească.

Bineînțeles că și Shari e la fel de fascinată de stele și le cunoaște la fel de bine ca el. Poate că se uită pe cer și se întreabă dacă rudele ei ucise și-au găsit locul printre stele. Și cu siguranță speră că o poate salva pe Micuța Alice, să nu se întoarcă și ea la stele.

Pentru că acolo se vor întoarce cu toții în cele din urmă – la stele. Căci tot de acolo au venit cu toții – dintre stele. La fel ca orice atom din tot ce există.

Shari e zece pași în fața lui și se oprește brusc. Hilal ciulește o ureche, dar nu aude decât același zumzet nocturn al tufișurilor care i-a însoțit de când au plecat de la avion.

Înainte să se îndepărteze de Bombardierul Global 8.000, s-au uitat pe cartea lui Wayland să vadă dacă vreunul dintre monumentele străvechi a fost distrus sau avariat de Abaddon. Iar cartea le-a arătat că monumentul olmec a fost într-adevăr avariat, la fel ca cel minoic, ceea ce i-a surprins, dat fiind că se afla atât de departe de zona de impact. Hilal a spus cu voce tare că probabil frăția lui Wayland a ajuns acolo și l-a distrus.

Dar lui Shari nu părea să-i pese.

„Tot ce vreau e să-mi văd fiica și s-o strâng în brațe.”

Iar Hilal iarăși n-a avut nimic de comentat.

Dar nu la asta se gândește axumitul acum. Se întreabă ce a făcut-o pe Shari să rămână nemișcată în mijlocul pustiului australian. Harappica e înarmată cu un pistol Glock 20, pe care îl ține în tocul de la șold, și cu o pușcă tactică Mossberg 500 Cruiser, cu două mânere. Hilal are în mână dreaptă o mitralieră Colt M4 Commando, iar în stânga, maceta pe care scrie *IUBIRE*. Cealaltă macetă o ține în teaca de la șold. În rucsac are cartea lui Wayland – e prea prețioasă ca s-o lase undeva.

Shari se așază în genunchi și își plimbă degetele pe pământ. Înaintează câțiva centimetri fără să se ridice în picioare. Hilal rămâne nemișcat. Terenul e înclinat spre un desiş de salcâmi care le obturează privirea.

Shari face semn spre pământ, mișcându-și degetul în linie dreaptă.

Și Hilal le vede. Două șanțuri săpate în pământul pârjolit de soare, care se intersectează la picioarele lui Shari. Șanțurile sunt drepte ca niște săgeți, unghiul dintre ele părând să fie de exact 60 de grade. În spațiul dintre linii se înalță arbuștii noduroși, iar în afara lui, e doar nisip și pământ.

— Acolo e, șoptește Hilal. Trebuie să găsim intrarea.

Shari ridică pușca, făcându-i semn lui Hilal s-o ia înainte. Axumitul se

supune fără să stea pe gânduri. Știe că o bună parte din Shari îl vrea mort și nu are de gând să i se opună dacă va hotărî să-l doboare.

Va accepta lovitura ca pe o răscumpărare.

Dar harappica nu-l doboară.

Hilal înaintează către sud, în direcția Marelui Nor al lui Magellan, care plutește deasupra orizontului ca o pată de lapte. Cei doi Jucători ocolesc desișul de salcâmi. Axumitul observă că șanțurile de pe pământ descriu o stea cu un diametru de aproximativ 30 de metri, asemănătoare cu cea de pe Sigiliul lui Solomon. Hilal și Shari ajung la nord de ea, unde terenul se ridică în stânga cam până la înălțimea lor, formând un fel de amfiteatru pentru steaua de pe pământ. Iar când ajung în dreptul colțului ei nordic, descoperă o potecă scundă care străpunge zidul de verdeață. Vor trebui să se târască pe burtă.

Hilal își dă jos rucsacul și dispare în desiș. Shari îl urmează imediat. Jumătate de minut mai târziu, ajung nu într-o incintă în formă de stea, ci într-un cerc cu diametrul de 15 metri și cu pereții alcătuiți din frunze. Cei doi Jucători rămân la marginea acestui cerc, umăr lângă umăr, iar lui Hilal aproape că îi este teamă să pășească în față. Atât el, cât și Shari știu că se află într-un loc sacru.

Din fericire, pare că în afară de ei nu mai e nimeni acolo. Nici membri ai frăției lui Wayland, nici bărbați și femei koori care să stea de pază.

În mod ciudat, zgomotele atât de prezente în pustiul australian nu se mai aud deloc aici, în mijlocul desișului. Adiarea dinspre vest care le mângâia fețele a dispărut. Nisipul fin de sub picioarele lor nu e presărat cu nicio stâncă sau piatră și a fost greblat de curând în forma unor cercuri concentrice late de un centimetru, în mijlocul cărora se înalță trunchiul străvechi și noduros al unui arbore uscat. Copacul are doi metri și se ridică dintr-o adâncitură în formă de bol. Interiorul bolului pare să fie căptușit cu ceva metalic.

— Țsta e locul de care mi-a zis Stella, șoptește Hilal.

Apoi face un pas în față. Ridicăturile și adânciturile cercurilor desenate pe pământ se turtesc sub forma unei urme de bocanc. Hilal strânge mai bine mânerul macetei botezate *IUBIRE*. Shari rămâne nemișcată.

Dintr-odată, se aude un zgomot deasupra lor, ca și când s-ar fi înțețit vântul. Aerul devine sensibil mai rece. Se vede o pâlpâire întunecată, ca și când o pasăre și-ar fi luat zborul la înălțimea ochilor lui. Hilal ridică maceta și se întoarce, iar Shari se răsuțește în semicerc, ridicând arma, dar amândoi sunt luați prin surprindere când tufișurile însele prind viață.

Axumitul e înhățat de ambele încheieturi și brațele îi sunt smucite în lături, ca și când ar fi Hristos pe cruce. Hilal încearcă să dea din picioare, dar

din nisip a sărit o capcană care i-a cuprins ambele glezne. Niște mâini puternice îi răsucesc încheieturile mâinilor, forțându-l să dea drumul la arme, iar cealaltă macetă îi este scoasă din teacă și astfel e complet dezarmat. Hilal e imobilizat cu spatele lipit de frunzele aspre ale tufișurilor.

Axumitul ar striga s-o prevină pe Shari, dar vede că și ea e a fost imobilizată în același fel. Totul se întâmplă în mai puțin de trei secunde și aproape fără niciun zgomot, exceptând niște foșnete de frunze.

Hilal simte o respirație caldă în ceafă. Una dintre macetele lui îi strălucește sub bărbie, iar tăișul ei îi atinge mărunul lui Adam.

— Așteaptă! spune Hilal.

Metalul i se adâncește în carne.

— Omoară-mă, dacă așa trebuie, dar pe ea te rog s-o cruți. O cheamă Shari Chopra. Ea e harappica. A fost prietenă cu Alice Ulapala, membră a seminției voastre. Shari e mama Cheii Cerului. Merită să-și revadă fiica.

Lama i se mai adâncește un pic în carne. Hilal simte o picătură de sânge rece prelingându-i-se pe gât și oprindu-se în adâncitura suprasternală.

— Oprește-te! se aude o voce răgușită de femeie.

Maceta e îndepărtată. Hilal s-ar prăbuși dacă nu ar fi sprijinit de mâinile care îl imobilizează. O bătrână scundă, în blugi și fâș negru, stă în picioare lângă trunchiul uscat, cu mâinile în buzunarele fâșului. Pe cap are un batic alb, fața îi e rotundă, cărnoasă și ridată, nasul îi seamănă cu o ridiche, iar ochii îi lucesc. Bătrâna e flancată de două siluete masive, probabil bărbați, acoperiți din cap până în picioare cu frunze și crengi – seamănă cu niște tufișuri vii. Hilal se uită de jur împrejur și își dă seama că cercul în care au intrat e mărginit de aceste santinele mute. Trei stau în jurul lui și doi în jurul lui Shari, care e în genunchi în dreapta lui, tot cu mâinile depărtate, cu vârful unui cuțit la tâmplă.

Bătrâna face semn cu mâna spre Shari.

— Ușor, spune ea cu un puternic accent australian, și cuțitul se retrage. Arătați-mi fața lui Chopra.

O lanternă luminează fața lui Shari, care clipește de câteva ori.

— Ea e, confirmă bătrâna, apoi face un semn cu bărbia ei teșită și lumina se stinge. Te-am văzut când m-am cufundat în Timpul visului. Am văzut-o și pe fiica ta. Am tot urmărit-o de când și-a îndreptat Alice atenția asupra ei. Te-am văzut și pe tine, și pe fiica ta atunci când a murit Alice.

— Unde e Micuța Alice? întreabă Shari.

— Nu știu. Mi-aș dori să știu. Sincer.

Pauză.

— Am fost acolo, spune Shari lent. În visul acela. Și eu am văzut-o pe Alice murind.

— Da, la visul ăla mă refer. Tu și fiica ta erați acolo, la fel ca mine. Diferența e că eu am fost acolo anume, în timp ce voi două ați ajuns acolo mulțumită unor abilități ale voastre, probabil *înnăscute*. Sau poate din întâmplare.

— Nu e niciodată un semn de bun augur să vezi cum îți moare un prieten, spune Shari, atât pentru ea, cât și pentru bătrâna.

— Adevărat, încuviințează bătrâna.

— Deci m-ai mai văzut? Întreabă harappica.

— Da.

— Dar eu nu te-am văzut pe tine.

— Nu.

— Nu... înțeleg... spune Shari.

— Ai încercat s-o salvezi pe Alice de bruta donghu, ții minte?

— Când am văzut-o pe Alice murind?

— Exact, Shari. Dar, deși a părut doar un vis, a fost și ceva...

— Real, completează Shari cu privirea plecată.

— Da, spune bătrâna cu glas scăzut și trist.

— Îmi pare rău. Am încercat...

— Nu aveai ce să faci. Nici eu. Eram ca niște stafii. Așa e Timpul visului.

— Aș fi ajutat-o dacă aș fi putut, spune Shari încet.

— Și eu. Dar, după cum am zis, așa e Timpul visului.

— Doamnă, intervine Hilal, vă asigur că nu înțeleg nimic din toate astea.

— Nici n-ai cum, îi răspunde bătrâna.

— Presupun că e rudă cu Alice Ulapala, îi explică Shari lui Hilal.

— Presupui bine, spune bătrâna.

— Alice și cu mine aveam o legătură, continuă Shari. Nu pot s-o explic, dar o simțeam. Era reală.

— Înțeleg, spune Hilal. Doamnă, pot te întreb care e numele dumitale?

— Bineînțeles că poți să întrebi, chicotește bătrâna. Dar nu trebuie să-ți și răspund. Totuși, pentru că Alice și Shari erau prietene, am să vă spun. Mă cheamă Jenny. Jenny Ulapala. Bunică pentru Alice și pentru alți douăzeci de copii. Sunt descendentă a seminției koori, deși trăiesc aici, în Yuendumu, unde locuiesc și au grijă de pământ surorile și frații noștri din seminția walpiri.

— Numele meu e Hilal ibn Isa al-Salt. Eu sunt...

— Axumitul, știu. Iar ea e harappica. Cea care și-a pierdut fiica fără niciun motiv temeinic.

— Să nu mă omori, doamnă Ulapala, spune Shari cam din senin.

— Nici n-am de gând, răspunde Jenny.

Gărzile îi dau drumul lui Shari, iar cuțitul care a stat lipit de tâmpla ei

dispare într-o teacă.

— Dar cu tine nu știu ce să fac, continuă bătrâna, adresându-i-se lui Hilal. Tu ce zici, Shari?

Lui Hilal i stă inima în loc. Shari și-a găsit un nou aliat. S-ar putea să nu mai aibă nevoie de el. Hilal ar cere îndurare, dar știe că ar fi necuviincios din partea lui. Înțelege și că, din perspectiva lui Shari, merită întru totul mânia ei. El a fost cel care a dezvăluit celorlalți Jucători unde se află fortăreața secretă a seminției harappice, iar aceștia i-au omorât aproape toate rudele.

— Pe el... spune Shari. Pe el... îl vreau mort.

— În regulă, spune bătrâna.

Maceta revine pe gâtul lui Hilal, chiar pe tăietura făcută cu câteva clipe înainte. Pe gâtul axumitului se preling alte câteva picături de sânge.

Hilal închide ochii. Nu-și dorește moartea, dar o va accepta.

— Dar ar fi bine să nu-l omori, spune Shari în ultimul moment.

Hilal deschide ochii, iar Jenny face un semn cu mâna și maceta se îndepărtează.

Viața i-a fost cruțată.

Deocamdată.

— Cred că o să am nevoie de tot ajutorul disponibil ca să-mi revăd fiica, explică Shari. Prefer să mă folosesc de sentimentul tău de vinovăție în scopul ăsta, Hilal, decât să cedez tentației meschine a răzbunării.

Hilal scoate un mic oftat de ușurare:

— Înțeleg. Și îți sunt recunoscător, Shari.

Trec câteva clipe. Stelele continuă să se rotească.

— Am o curiozitate, spune Jenny. Abaddon a lovit. Jucătoarea mea a murit. De ce ați venit voi doi aici împreună?

— Pentru că ne-am săturat de Jocul Final, spune Shari. Vrem să-i punem capăt. Semințiile nu merită să treacă prin așa ceva, și nici restul oamenilor de pe Pământ.

— Și am venit aici pentru că vrem s-o găsim pe fiica ei, spune Hilal cu toată sinceritatea (și chiar *este* sincer). Vrem să oprim Jocul Final, doamnă Ulapala. Shari, cahokiana, olmecul și Jucătoarea La Tène își doresc și ei același lucru. Lucrăm împreună. Nu mai Jucăm pentru ce voiau Creatorii să Jucăm.

Jenny se încruntă nedumerită, deși e limpede că a ascultat cu atenție.

— Și atunci pentru ce jucați?

— Mulți oameni s-au înălțat la stele, spune Hilal. Nu știu care e magnitudinea distrugerii pricinuite de Abaddon, dar simt că este foarte însemnată. Acum Jucăm ca să salvăm vieți. Ca să nu se înalțe și alții la stele. Și împreună putem face asta. Avem și puterea, și cunoașterea necesare.

Avem chiar și ceva care le-a aparținut Creatorilor.

— Cum adică?

— E în rucsacul meu, spune Hilal.

— E adevărat, confirmă Shari.

— Dacă ai ceva în rucsac, va trebui să-l scoți singur, axumitul.

Una dintre macetele lui coboară peste funia din jurul încheieturii lui stângi, eliberându-i mâna. O gardă îi întinde rucsacul deschis, ținându-l la o lungime de braț de el.

— Fără șmecherii, spune Jenny.

Hilal simte țeava rece a unui pistol lipindu-i-se de ceafă, în spatele urechii retezate de explozie.

— Fără șmecherii, jur! răspunde Hilal, apoi bagă mâna în rucsac, simte muchia rece a cărții și o scoate cu grijă. E doar o carte. O carte a Creatorilor din timpuri străvechi. Te invit să te uiți la ea, o îndeamnă el, apucând-o de o copertă și lăsând-o să se deschidă. E inofensivă.

Jenny se apleacă în față:

— Adu-o înapoi!

Garda dă drumul rucsacului, ia cartea și se apropie de Jenny. Pistolul rămâne lipit de capul lui Hilal. Pielea lui încălzește metalul.

Garda ține cartea deschisă cu ambele mâini. Jenny o răsfoiește încet. Apleacă ușor capul. Mijește ochii. Îi luminează paginile cu o lanternă. După câteva clipe, se uită ținută la Hilal:

— De unde o ai?

— De la un bărbat pe nume Wayland Vycory.

Jenny scoate un mormăit din care Hilal înțelege că bătrâna știe cine e Wayland.

— Ai citit-o deja? îl întreabă ea pe axumit.

— Cum? se miră Hilal. Nu, nu știu limba.

— Nici tu, Shari?

Shari clatină din cap.

— Dar tu știi limba în care e scrisă? întreabă Hilal.

Jenny ia cartea de la gardă și îi face semn să se dea la o parte, după care continuă s-o răsfoiască:

— Ați auzit cu toții de seminția Mu, nu?

— Bineînțeles, spune Hilal. Jucătoarea lor a fost exemplară din toate punctele de vedere.

— Membrii seminției Mu susțin că seminția lor ar fi fost prima, dar nu e adevărat. Într-adevăr, e veche, are douăzeci și cinci de mii de ani, deci e mai veche decât semințiile voastre. Dar seminția *noastră* e cea mai veche. Semenii mei străbat aceste meleaguri, atât cu piciorul, cât și în Timpul

visului încă de acum patruzeci, cincizeci, ba chiar șaiszeci de mii de ani. Atunci au venit prima oară Baiame, Creatorii, pe pământ și s-au întâlnit cu *noi*. Pentru că *noi* suntem seminția originară. Atâta că nu ne place să ne lăudăm cu asta.

— Chiyoko nu se lăuda, intervine Hilal.

— Bravo ei... spune Jenny.

Apoi se lasă o liniște apăsătoare, în timp ce bătrâna continuă să dea paginile cărții.

— Nu-mi vine să cred, spune bătrâna în cele din urmă. Știți ce-i asta, Jucătorilor?

— Ce? întreabă Shari.

— Un manual de instrucțiuni. O traducere aproximativă a titlului ar fi: *Dominație*. Iată câteva subtitluri, dar traducerile nu sunt precise, pentru că limba lor e foarte ciudată: „Explicarea zborului pentru pământeni”, „Zeificarea modernă”, „Imagini și idoli”, „Principiile metalurgiei”, „Stabilirea genetică a semințiilor”, „Teama ca fundament al binelui”... Și tot așa.

Hilal e foarte bucuros. E minunat că au găsit pe cineva care poate descifra acest text.

Și din tonul lui Shari își dă seama că și ea e încântată.

— Doamnă Ulapala, *vrei să ne ajuți?* întreabă ea pe un ton respectuos și, în același timp, nerăbdător.

Jenny închide cartea și o pune la subsuoară cu un gest relaxat, apoi face un pas în spate:

— Dați-le drumul, băieți. Dar păstrați-le armele. Dacă fac vreo mișcare greșită, îi omorâți pe loc.

Legăturile celor doi Jucători sunt tăiate, iar pistolul se îndepărtează de capul lui Hilal. Shari e ajutată să se ridice în picioare, iar Jenny mai face un pas în spate, în umbra trunchiului bătrân.

— De ce ați venit aici? întreabă Jenny.

— Să încercăm să găsim Cheia Soarelui înaintea nabateanului, spune Shari.

— Numai el Joacă așa cum vor Creatorii, completează Hilal. Deja are primele două chei. E la un pas să câștige.

Jenny dă lent din cap:

— Știu. Am văzut și eu în Timpul visului. Tocmai de aceea am venit să păzim acest loc. Să ne asigurăm că nabateanul nu câștigă.

— Am venit și ca s-o salvăm pe fiica mea, spune Shari cu glas măsurat, dar ferm.

Bătrâna plescăie din buze:

— În privința asta, nu există nicio garanție, doamnă Chopra. La fel ca noi

toți, fiica ta poate să moară într-o mie de feluri în ziua sau în săptămâna următoare. Dar mă bucur să aud că o cauți. Și Alice cea Mare s-ar fi bucurat.

— Mulțumesc, răspunde Shari.

Umerii lui Jenny se încovoiază:

— E prea multă violență în ziua de azi. De când am îmbătrânit, nu-mi mai place deloc Jocul Final. De ceva vreme, le-o tot zic membrilor seminției mele, dar mereu am fost o ciudată.

Ca la un semn, gârziile acoperite cu frunze și crengi se retrag la marginea cercului și par să dispară.

— Ascultați-mă, continuă bătrâna. Am o propunere pentru voi. O propunere care necesită ceva mult mai rar decât violența.

— Încredere, spune Hilal.

Jenny se uită la el și încuviințează din cap:

— Încredere, axumitule. Încredere între seminții și între oameni.

Apoi întoarce ușor capul spre Shari:

— Și, cel mai important, încredere între mame.

Stelele continuă să se învârtă deasupra lor. Deși rece, îndepărtată și imposibil de observat, viața pulsează în Calea Lactee – Hilal o simte.

— Am să vă ajut, spune bătrâna. Și împreună vom încerca să ne cufundăm în Vis și s-o aducem pe Micuța Alice Chopra în brațele mamei sale.

Aerul devine mai cald, iar Hilal aude din nou adierea vântului.

Jenny îi zâmbește cordial lui Shari. Bătrâna mai are doar câțiva dinți în gură.

— O vom găsi pe fiica ta, mami, spune Jenny. Promit!

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Simon Alopay

MOVILA CĂLUGĂRILOR, COLLINSVILLE, ILLINOIS, STATELE UNITE

Sarah îl strânge în brațe pe tatăl ei. Foarte, foarte tare. Nu mai poate respira de încântare. Și de ușurare. I se părea atât de improbabil – ba nu, *imposibil* – să se întâlnească cu tatăl ei aici.

Și, judecând după cât de tare o strânge și Simon, la fel simte și el.

După câteva clipe, Jago își drege glasul. Sarah își slăbește strânsoarea și Simon se dezlipește de fiica lui, ținând-o de umeri. Cu pistolul reîncărcat, Jago se uită de jur împrejur să vadă dacă nu cumva se apropie ceva.

— Ce ți-ai făcut la păr? întrebă Simon în șoaptă, uitându-se în ochii ei.

— E un camuflaj. A trebuit să mă vopsesc după ce ne-a arătat shangul pe toți în înregistrarea lui.

— Înțeleg. După ce a căzut Abaddonul și a erupt Yellowstone-ul, am uitat complet de înregistrare.

— Lucrurile au luat-o razna, nu-i așa?

— Nici nu vreau să-mi închipui cum e în est, răspunde Simon.

— Nici eu.

— E un adevărat iad, știm cu toții, intervine Jago.

Privirea lui Simon se îndreaptă spre olmec, iar sprâncenele i se încruntă:

— Jago Tlaloc. Olmecul. Deci tu ești... prietenul lui Sarah.

Simon face un pas defensiv în spate și pune o mână pe pistolul negru prins la șold. Jago nici măcar nu clipește. Sarah pune mâna pe mâna tatălui ei și i-o strânge.

— Stai liniștit. Chiar îmi este prieten. Mi-a salvat viața de mai multe ori. Vrea să ne ajute.

Simon își plimbă privirea de la unul la altul – Sarah, Jago, Sarah, Jago –, încercând să-și dea seama ce se întâmplă.

— Și de ce ați venit *aici*? o întreabă el pe Sarah. Aveți cheile? Sunteți pregătiți să încheiați Jocul?

— Nu. E o poveste lungă, dar, pe scurt, am venit aici pentru că trebuie să găsim a treia cheie. Potrivit unor oameni care par să se priceapă, ar putea să fie ascunsă aici.

Și face semn spre colina acoperită cu iarbă care este Movila Călugărilor.

— Cheia Soarelui e aici? se miră Simon. Am fost înăuntru de o sută de ori. Sigur nu-i aici.

— Dar tot trebuie s-o căutăm, spune Sarah. Dacă vrem să oprim Jocul Final, trebuie s-o găsim. E șansa noastră cea mai bună, tată. A noastră, adică a umanității. A noastră, a tuturor. Tu. Eu. Jago. Idioți ca ăștia, adaugă ea, făcând semn cu capul spre motocicliștii împrăștiați la picioarele lor. Mama...

Și Sarah se face palidă la față.

— E teafără, Sarah, o liniștește Simon.

— E la Omaha? întreabă ea.

— Nu, la fermă. A rămas acolo cu unchii tăi și cu mătușa Millicent, plus câțiva vecini de acasă. Nu i-am putut lăsa să se descurce singuri. Am luat cu noi familia Smithson, familia Nix și...

— Și Vanderkampii? întreabă ea, o parte mare din ea sperând ca tatăl ei să spună: „Nu, Vanderkampii nu”.

— Da, și Vanderkampii, răspunde Simon. M-am gândit că o să se adăpostească la una dintre fermele lor, dar n-au vrut să rămână singuri. Mai ales după...

— După ce?

— Christopher a... dispărut. La scurtă vreme după ce ai plecat. Îmi pare rău.

Sarah ezită. Jago întinde mâna și o atinge pe braț.

Va trebui să le spun. Părinților lui. Va trebui să le spun ce i-am făcut fiului lor.

— Îmi pare rău, repetă Simon, care își dă seama că ceva nu e în regulă, dar nu insistă.

— Nu-i nimic, spune Sarah.

Jago se uită spre est:

— Vine o mașină. Ar trebui s-o luăm din loc.

— Da, sigur, răspunde ea, apoi întinde mâinile spre Simon: Tată, vii cu noi? Ne dai o mână de ajutor?

— Să căutați prin Movila Călugărilor? întreabă el.

— Da. Dar înainte trebuie să mai facem ceva.

— Sarah, *haide*, insistă Jago, făcând semn prin pâclă spre două faruri cu halogen care se îndreaptă spre ei, dar nu cu viteză mare. Probabil n-avem de ce să ne facem griji, dar suntem la locul unor crime... N-are rost să căutăm necazuri.

— De acord. N-am venit aici să omorâm oameni, spune Sarah, atât pentru Jago, cât și pentru ea.

A fost atât de ușor să-i omor, se gândește ea la acei motocicliști. Prea ușor. Dacă chiar vreau să-mi recapăt umanitatea, trebuie să mă străduiesc

mai mult să cruț viețile oamenilor. Chiar și pe ale celor ca ei. Mai ales pe ale celor ca ei.

— La centrul de primire sunt membri ai seminției noastre? îl întreabă Sarah pe tatăl ei.

— Nu. Le-am spus să rămână cu familiile lor înainte de impact. Le-am spus că vin eu aici și că nu mai e nevoie de ei.

— Bine, spune Sarah. Adu motocicleta, Jago.

Olmecul se răsuțește pe călcâie și o ia la fugă spre Harley.

— Hai să te ajut cu pasagerul, tată.

Sarah ocolește Fordul și apucă namila de o gleznă. Simon îl apucă de cealaltă și trag amândoi odată, străduindu-se să miște cadavrul de 270 de livre. Dar Sarah și tatăl ei sunt puternici, așa că reușesc să-l scoată din mașină. Când se izbește de asfalt, ce a mai rămas din capul namilei face un zgomot scârbos – jumătate plescăit, jumătate bufnitură.

Jago se oprește cu motocicleta lângă ei.

— Du-te la centrul de primire, îi strigă Sarah peste hurele motorului, indicându-i o clădire dinspre sud, la mică distanță de stradă.

Jago demarează, apoi Simon se urcă la volan, iar Sarah pe bancheta din spate, care nu e pătată de sânge.

— O să oprim Jocul Final, tată, începe ea, vorbind repede, ca să n-o întrerupă Simon. Lucrăm împreună cu alți Jucători și cu niște tipi de la CIA. Ne-a ajutat și o femeie pe nume Stella Victory, dar a fost omorâtă. Creatorii ne-au fost zei pe vremuri, dar acum s-a terminat. Adevărul e că sunt niște impostori. Poate că toți suntem impostori.

Trage aer în piept și își ține respirația. *Acu-i acu'*. Sarah se așteaptă s-o mustre, să-i aducă aminte de istoria lor, de antrenamentele ei, de onoarea de a fi desemnată și pregătită ca Jucătoare, de fratele ei mort și de colegii ei de liceu nimiciți de meteorit, de poveștile de demult, de obiceiuri și ritualuri și de *ahama muhu gobekli mu, ahaman jeje, ahaman kerma*.

Și, în timp ce așteaptă răbufnirea lui, Sarah își amintește ce a spus la absolvire, pe scena scaldată în soare, înainte să lovească meteoriții, când era încă tânără și inocentă. „Aleg să fiu persoana care vreau să fiu”, a spus ea atunci. Vorbele acelea au devenit lipsite de sens după ce a găsit Cheia Pământului, dar au redevenit adevărate când a hotărât să nu omoare Cheia Cerului.

Câte am îndurat de la absolvire, își spune în sine ea, așteptând ca Simon să se dezlănțuie.

Numai că tatăl ei nu se dezlănțuie.

Sarah se uită în retrovizor și îi vede ochii. Simon se uită la ea, nu la drum. Jago oprește în fața lor, într-o parcare. Simon clipește și pornește după

motocicletă.

Sarah se apleacă printre scaunele din față:

— Tată, dar *tu* de ce ai venit aici?

— Pentru că mi-e frică, Sarah.

— De ce?

— Poate de ce sugerezi tu.

— De Creatori...

Simon ridică din umeri:

— În cel mai rău caz, da. Dar și de oameni. De nesiguranță. De ce s-a întâmplat *acolo*, adaugă el, făcând semn cu capul spre est, spre locul unde s-a prăbușit Abaddonul. Să fim onești. Niciunul dintre noi nu s-a gândit vreodată că o să fie martor la Jocul Final. Niciun Jucător și niciun antrenor nu s-a gândit la asta, iar acum, că am văzut ce înseamnă, înțeleg de ce am crezut că n-o să se întâmple niciodată.

Parchează lângă Jago, chiar în fața intrării, pe un loc pentru persoane cu handicap. Jago deja a coborât și se apropie tiptil de centrul de primire, cu pistolul în mână, în caz că e nevoie să facă curățenie de oricine s-ar fi aflat înăuntru.

Un trăsnet lovește lângă Movilă. Mașina e zguduită de un tunet puternic. Adie o pală de vânt rece.

Simon își plimbă agitat mâinile pe partea superioară a volanului:

— De ce am venit aici? Pentru că, după ce a lovit Abaddonul, n-am avut în minte decât să-mi duc la adăpost familia și prietenii, și...

Buzele îi tremură, iar ochii i se umezesc:

— Pari mult mai în vârstă, Sarah.

— Și tu, tată, răspunde ea, mângâindu-i obrazul.

— Te-ai maturizat, ai?

— Probabil... Sunt al dracului de obosită, și mental, și fizic.

— Și eu. Poate că asta și înseamnă să fii matur.

Pauză.

— Sunt tare bucuros că te-am găsit, spune Simon. De când ai plecat, n-a trecut o oră fără ca maică-ta și cu mine să nu vorbim despre tine. Ne gândim mereu la tine. Am sperat că încă ești în viață, că încă Joci sau că măcar supraviețuiești.

— M-ai antrenat bine.

— Știu. Și acuma înțeleg de ce. Nu pentru că îmi doream să începă Jocul Final sau pentru că îmi păsa de profeție, care mi se părea greu de crezut. Ci pentru că voiam să te protejez. Fusesesi aleasă și voiam să-ți ofer instrumentele de care vei avea nevoie ca să supraviețuiești, fie că profeția se împlinea sau nu. Dar uite că am avut noroc...

— Mda, am avut noroc.

Jago iese din centrul de primire și le face semn că totul e în regulă.

Simon își ia fiica de mână:

— Am venit aici să iau arma, Sarah. Arma despre care povestesc legende, cea pe care ne-au dat-o Creatorii și ne-au învățat cum s-o folosim. Mama ta și cu mine ne-am gândit că, dacă vrem să-i protejăm în continuare pe cei dragi, avem nevoie de armă.

— Ei, nu mai spune, răspunde Sarah.

Simon nu înțelege.

— Nu te supăra, tată, dar să știi că noi tot pentru armă am venit. Dacă o să dăm nas în nas cu un Creator – ceea ce e destul de probabil să se întâmple –, atunci și noi o să avem nevoie de ea.

Simon zâmbește ușor:

— *Chiar* te-am antrenat bine.

Jago ciocăne în geamul pasagerului. Simon îl deschide și olmecul se apleacă înăuntru:

— Ați terminat de povestit?

— Oarecum, răspunde Sarah.

Jago se uită la Simon:

— Ne ajuți, *señor* Alopay?

Simon întinde mâna și strânge afectuos umărul lui Sarah. Dar în clipa următoare, zâmbetul îi dispare de pe buze și ochii i se întunecă:

— Să mergem să luăm arma.

Eveniment 17³⁴

---

³⁴ <https://goo.gl/b1GlbN>

Aisling Kopp. Pop Kopp. kepler 22b

*SEEDRAK SARE'EN, ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA
POLULUI NORD MARȚIAN*

Ssssssup!

Aisling nu vede, dar aude.

Capul i se învâрте, pleoapele îi flutură, mușchii coapselor îi tresar și are pumnii încheștați. Corpul îi e ușor și simte de parcă ar fi cu capul în jos. Stomacul i se contractă, iar Aisling încearcă să aplece capul ca să verse, dar tot corpul ei – care e întins, cu mâinile lipite de coapse – este complet imobilizat.

Dar voma oricum i se ridică în gâtleej. Ultima ei masă, plus niște caju, apă și fiere. Mai ales fiere. Dar voma nu i se împrăstie pe cămașă, pe pantofi sau pe față. Nu-i rămâne pe buze, nu trebuie s-o șteargă cu limba, nu i se blochează în nas, nici nu îi rămâne în păr. Aisling își dă seama că zgomotul de aspirație pe care l-a auzit la început a fost produs de absorbția vomei. Își dă seama că fața îi e acoperită cu ceva – o mască, niște piele, un dispozitiv, nu-și poate da seama. Încearcă să întoarcă capul, dar nu poate. Încearcă să-și miște picioarele, dar nu poate. Încearcă să ție, dar nu poate. Intenția există, neuronii își descarcă impulsurile electrice, sinapsele funcționează, axonii și dendritele transmit semnalul, creierul ei transformă dezorientarea în frică, dar corpul îi rămâne nemișcat, nu se produce nicio reacție de tipul „fugi sau luptă”.

Pentru că nu poate.

Nu există decât corpul ei, mintea ei încețoșată, întunericul și frica ei.

Și iarăși fiere.

Ssssssup!

A dispărut.

Corpul îi e străbătut din cap până-n picioare de un impuls electric. Îl simte mai ales în degetele de la picioare, în spatele genunchilor, sub tricepși, apoi la baza gâtului și pe vârful limbii. Are un acces de sinestezie care face ca impulsul să se asocieze cu senzații de culoare și gust. Mai întâi un albastru intens și strălucitor care se revărsă dinspre margini și înaintează spre centru, înghițind totul. Albastrul e brăzdat apoi de niște fâșii înguste și roșii,

apoi violet și portocaliu, iar în cele din urmă apare o pată verde care acoperă toate celelalte culori. În timp ce cortexul ei vizual este copleșit de acest caleidoscop, papilele gustative îi sunt asaltate de un val de dulceață lăptoasă. I se face greață și vomită ce i-a mai rămas în stomac.

Ssssssup!

Aisling își mișcă limba și simte că e blocată de ceva, că nu poate ajunge la dinți sau la gingii, și își dă seama că i-a fost introdus un tub în gură și că are limba înăuntrul tubului. Înghite și simte o extensie a tubului în gâtleej.

Și în mintea ei se naște un gând – primul care nu are legătură cu corpul ei, cu simțurile sau frica ei.

Unde mă aflu?

O vreme, nu-și dă seama unde ar putea fi. Își amintește foarte bine ce s-a întâmplat în Mongolia: vaporizarea lui Marrs, ultima grenadă trasă de Jordan, fața calmă a keplerului – care nu era 22b –, aerul înghețat care a învăluit-o... Însă după aceea nu-și mai aduce aminte nimic. Aisling n-are niciun dubiu că e prizonieră, dar unde și ce anume este celula ei?

Găsește începutul unui răspuns când, în cele din urmă, zărește ceva în întuneric. La câteva picioare de fața ei, lumina se schimbă, și Aisling distinge contururile încețoșate ale unui tavan. E curbat și reflectorizant și are un aspect lichid. E brăzdat de puncte luminoase albe și galbene, iar Aisling distinge pe suprafața lui un smoc roșiatic și o pată albastră lunguiață, ca o siluetă într-o oglindă deformantă. O reflexie. Aisling mijește ochii prin pelicula care îi acoperă fața și își dă seama că smocul roșu e părul ei, iar pata lunguiață ca un tub e corpul ei, înfășurat într-un material necunoscut.

Încearcă din nou să se miște, dar nu poate. Nu atât pentru că e imobilizată, ci pentru că trupul ei pur și simplu nu răspunde. Își poate mișca degetele de la picioare, limba și globii oculari, însă nu foarte bine.

Se străduiește să se uite de jur împrejur și, în cele din urmă, vede că, la ceva distanță în stânga ei, mai este o siluetă al cărei cap e alb, nu roșu. Trebuie să fie Pop. Aisling e copleșită de frică, dar în acest moment simte și un strop de ușurare. Nu e complet singură. Pop nu e mort. Sau, dacă a murit, corpul lui e intact.

Poate că și eu sunt moartă, își spune în sinea ei. *Oricum, sunt ca și moartă.*

Nu se mai vede nimic altceva. Trec câteva minute sau câteva ore, poate chiar câteva zile – nu-și poate da seama. Petele de culoare de pe tavan se schimbă din când în când, ca un vis psihedelic. Ceva vine prin tubul din gura ei, trece peste limbă fără să lase niciun gust și îi intră direct în stomac. Mâncare. Corpul continuă să-i fie străbătut de impulsuri electrice. E neputincioasă și îi e frică, dar încearcă să se obișnuiască cu situația ei. Ce altceva ar putea face? Prin minte îi trec tot felul de gânduri și din când în

când își pierde cunoștința, iar apoi...

Apoi...

Apoi...

Ochii i se deschid brusc și, în loc să vadă tavanul sau peretele, vede fața inconfundabilă a lui kepler 22b – albastră, suplă și rece.

Extraterestrul își face de lucru deasupra corpului ei, umblând la niște comenzi nevăzute. Ochii lui negri sunt inexpresivi, iar gura, întredeschisă. Aisling încearcă să scoată un sunet, dar e inutil, kepler 22b nu face niciun zgomot.

Extraterestrul își termină treaba și se îndreaptă de spate, aparent mulțumit. Lui Aisling iarăși i se înceteșează mintea. A fost injectată cu ceva. Gustul greșos de dulce revine, kepler 22b se întoarce și vorbește – ba nu, nu vorbește, gândește. Aisling nu îl aude vorbind o limbă, ci îi receptează direct ideile, limpezi și perfect inteligibile.

E puternică. Iar bunicul rezistă. Amândoi au supraviețuit transportului. Sperăm ca și ceilalți doi să supraviețuiască. Sper să ne putem recupera arma.

Nu e nicio problemă că avem ostatici mai mulți Jucători, netinimule.

Cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Simon Alopay

MOVILA CĂLUGĂRILOR, COLLINSVILLE, ILLINOIS, STATELE UNITE

Sarah și Jago merg în urma lui Simon pe potecile îngrijite care ocolesc colinele mai mici de la sud de Movila Călugărilor, apoi o iau pe un drum care traversează un pâlc de copaci de esență tare cu frunziș bogat. Toți trei poartă măști de gaze și ochelari de protecție și sunt înarmați cu câte o mitralieră M4 – a lui Jago are și lansator de grenade M203 – și câte un cuțit.

Simon se uită pe o mică hartă plastifiată de mărimea unui card de credit. E miezul zilei, dar pare o seară înnorată, cu orizontul întunecat de o furtună care ori stă să vină, ori tocmai a trecut. Deși soarele e deasupra lor, discul lui galben e acoperit de gazele și cenușa împrăștiată în aer. Luminile caselor și ale clădirilor din depărtare sunt stinse, semn că încă n-a revenit curentul. Cu siguranță sunt oameni acolo, dar sunt debusolați și stau ascunși înăuntru, așa că cei trei Jucători în Jocul Final sunt singuri.

Ceea ce îi place lui Sarah. S-a săturat de oameni pe ziua asta.

Merg jumătate de milă spre sud și ajung la calea ferată Conway care se întinde de la est la vest. Pe șine nu e niciun vagon. Trec peste șine și ies din perimetrul Parcului Național, apoi pornesc în pas alert pe un câmp denivelat, călcând pe stratul de cenușă depus după erupția Yellowstone-ului. Niciunul nu spune nimic. Jago se uită de jur împrejur ca un vultur, iar Sarah se uită la Jago. Are încredere în privirea lui ageră, dar nu știe ce crede despre Revolta Cahokiană de care a aflat de la înțeleapta olmecă. Sarah speră că nici nu se gândește la ea. Au venit aici cu o treabă, nu ca să discute despre istoria străveche a seminției cahokiene.

Trec pe lângă câțiva arțari scunzi și ocolesc câteva movile năpădite de vegetație care aparțineau orașului precolumbian care a înflorit pe vremuri în câmpia aluvială a Mississippiului. Împreună cu Movila Călugărilor, cele 109 coline din zonă alcătuiau centrul unei metropole prospere, la fel de mari și de populate ca oricare din cele două Americi, de la strâmtoarea Bering până la capul Horn. De fapt, orașul care se întindea în jurul acestor coline avea la apogeul său 40.000 de locuitori, fiind cel mai mare oraș din istoria Americii de Nord până când a fost depășit de Philadelphia, la mijlocul anilor 1.780, la multă vreme după ce dispăruse orice urmă a culturii cahokiene.

La multă vreme după ce secretele seminției lor fuseseră mutate, împrăștiate și ascunse de privirile indiscrete ale europenilor și ale altor clanuri de amerindieni.

La multă vreme după ce cahokienii se retrăseseră ca să fie mai bine pregătiți pentru Jocul Final.

— Mai bine de jumătate dintre movile sunt incluse în Parcul Național, spune Simon, oprindu-se într-un petic de iarbă înaltă până la brâu.

Se întoarce în semicerc și își pune harta într-un buzunar de la piept. Vocea îi e estompată de masca de gaze.

— Restul sunt împrăștiate în afara Parcului. Cea pe care o căutăm e atât de tocită, încât e foarte greu de găsit.

Trage în jos brățara metalică pe care o are pe antebraț și o scoate de pe mână, apoi o plimbă în semicerc în fața lui, ca un căutător de apă.

Dinspre nord bate un vânt rece. O burniță murdară la stropște ochelarii și hainele. Sarah tremură simțind vântul pe o porțiune descoperită a gâtului. Încă un trăsnet lovește în apropiere de Movila Călugărilor. Se întorc cu toții într-acolo, dar nu e decât un trăsnet. Simon continuă să caute movila ascunsă. Ghidat de brățară, înaintează cu pași mici, măsurând distanța cu grijă.

Sarah și Jago îl urmează la câțiva metri în spate. Din senin, Jago spune:

— Bineînțeles că Sarah mi-a povestit de arma asta, *señor* Alopay. Dar sunt foarte curios.

— Ce vrei să știi? Întreabă Simon, concentrându-se în continuare asupra brățării.

La dracu'! își spune Sarah. Vârfurile copacilor de pe cealaltă parte a șinelor se leagănă și se înclină în direcția lor. Burnița se transformă într-o ploaie ușoară. Își desface o șapcă de la centură și își acoperă cu ea părul vopsit negru, trăgând cozorocul mult în jos ca să-și protejeze ochelarii de stropi. *Te rog să nu-i spui, se gândește în sinea ei.*

— Ce face mai exact? Întreabă Jago. Și de ce a ascuns-o seminția voastră? De ce n-ați păstrat-o ca s-o folosiți? Noi, olmecii, asta am fi făcut dacă am fi primit un asemenea dar.

Simon face o pauză și se apleacă spre Jago:

— Seminția noastră a îngropat-o pentru că e puternică, Jago Tlaloc. În cărți se zice că poate să aprindă cerul. Și că poate să omoare Creatori. A încercat vreodată seminția mea să facă asta? Din câte știu, nu. Și, sincer să fiu, nici nu știu dacă există cu adevărat sau dacă funcționează. A fost îngropată acum multă vreme. Cât despre *motivul* pentru care au ascuns-o strămoșii mei, cred că au făcut-o pentru că le era teamă de ea. Era o armă care le aparținea Creatorilor. Și înțelept era să te temi de Creatori. Sunt sigur

că și seminția ta se teme de ei.

— Bineînțeles, spune Jago. Dar cum au pus cahokienii mâna pe armă? Au furat-o?

Sarah întinde mâna și îi dă un bobârnac peste ureche, iar Jago tresare și îi aruncă o privire care vrea să spună: *Bine, am înțeles!*

Simon se oprește din nou:

— Tot ce știu e că ar trebui să fie îngropată... aici!

Simon face o mișcare de prestidigitator și, sub ochii lor, brățara de metal se ridică în palma lui, sprijinită pe muchia ei subțire, ca și când ar fi susținută de forte invizibile.

Simon se așază într-un genunchi și bagă mâna în iarba groasă, despărțind-o ca pe firele de păr.

— Dați-mi o mână de ajutor, spune Simon. Indiciul e o piatră alungită de forma unui ochi, mare cam cât un pumn. Inelul din mâna mea e un fel de cheie care deschide orice încăpere din orașul străvechi. De aici și de acolo, face el semn cu capul către nord, spre Movila Călugărilor.

Sarah se lasă în genunchi la mică distanță de Simon. Jago face și el același lucru un pic mai încolo. Lui Sarah i s-au aburit ochelarii, așa că îi ridică pe șapcă. Își plimbă mâna teafără prin iarbă și peste pământ.

Caută cu toții câteva minute, dar nu găsesc nimic.

Jago se ridică și se uită de jur împrejur. Nu se vede nimeni. Ploaia murdară – probabil acidă și toxică – nu dă semne că s-ar domoli, iar dinspre nord continuă să bată un vânt rece.

— Sigur e aici, *señor*?

— Sigur, spune Simon. În ziua când s-a desemnat un alt Jucător în locul meu, tata m-a adus în locul ăsta și mi-a arătat piatra. Nici el nu știa mare lucru despre armă, doar că e îngropată aici și că trebuie dezgropată în împrejurări extreme.

— Cu alte cuvinte, dacă începe Jocul Final, intervine Sarah.

— Da, cam asta era ideea. Am văzut piatra și ne-am întors în parc. Am făcut un picnic lângă calea ferată. Am numărat vagoanele de cărbune goale care se întorceau huruind în Virginia de Vest.

Sarah înaintează și e surprinsă când simte că genunchiul stâng i se lovește de ceva tare. Ridică genunchiul, pune mâna și da!

— Aici! spune ea.

A dat peste o piatră netedă – complet nelalocul ei în această parte nevulcanică a lumii – care are forma unui ochi din hieroglifele egiptene.

— Asta e! exclamă Simon.

Pune brățara lângă piatră, își bagă degetele sub marginile pietrei și o ridică. Pământul de sub ea este umed și plin de gândaci și viermi care se

zvârcolesc și se ascund în pământ. Dar Simon nu-i ia în seamă și începe să sape, dând pământul la o parte și tăind cu unghiile câțiva viermi ghinionști. După un minut, pe fundul gropii de 12 inchii apare încă o piatră netedă și neagră. Ploaia se întetește. Cenușa care acoperă totul se scurge de pe frunze, de pe iarbă și de pe hainele lor. Stropii îl ajută pe Simon să curețe piatra, iar Sarah vede că pe suprafața ei e o creștătură rotundă, adâncă de vreo doi inchii.

O creștătură în care brățara poate intra perfect.

Simon bagă brățara în creștătură, apoi o apucă cu degetele și o răsucește 37 de grade. Se aud un clic și un șuier. Simon ia mâna de pe inel și se dă la o parte.

Dar nu se întâmplă nimic.

Sarah vede o mișcare cu coada ochiului și, în mod reflex, pune mâna pe pușcă, îndreptând-o spre șine și spre copacii bătuți de ploaie.

— Ce-i? o întreabă Simon și Jago.

Sarah mijeste ochii:

— Mi s-a părut că văd ceva, dar e... E doar vântul prin copaci.

Își întorc cu toții atenția spre piatra din groapă.

— De ce nu...? dă Jago să spună, dar e întrerupt de un hure care se aude de sub ei.

Toți trei se dau înapoi. Sarah și Jago își amintesc cu teamă ce s-a întâmplat la Stonehenge, cum s-a transformat și s-a înălțat monumentul străvechi în jurul lor după ce a fost activat de disc, cum a fost strivită Chiyoko în mod accidental.

Dar de data asta nu se întâmplă ceva atât de dramatic. Hurele țin câteva clipe și, în locul unei monstruoșități de sticlă și piatră, din pământ se ridică o simplă coloană neagră. Are șapte picioare înălțime și un diametru de trei picioare, iar în vârful ei e înfiptă brățara.

Din locul unde s-au retras cei trei, coloana pare compactă, fără nicio nișă sau ușă în spatele căreia s-ar afla arma străveche.

Simon ocolește coloana, plimbându-și degetele pe suprafața ei sticloasă. Când ajunge pe cealaltă parte, face ochii mari și scoate un sunet de ușurare și de uimire, în același timp.

Sarah și Jago se duc lângă el. Coloana are o nișă acoperită cu un panou de sticlă. Simon pune mâna pe geam și panoul se deschide, dând la iveală un obiect de metal de mărimea unui pumn, care seamănă cu un bulgăre inform de argilă. Singurul indiciu că ar putea avea o funcție sunt trei găuri de grosimea degetelor înșirate pe o parte și o adâncitură pentru degetul mare în partea de sus.

Simon o ridică, introducându-și degetele cu grijă în găuri. Se potrivește

perfect în mâna lui.

— Seamănă mai degrabă cu un prespapier, nu cu o armă mortală, spune Jago.

Simon îndepărtează obiectul de Jucători, îl îndreaptă spre pământ și lovește cu degetul mare în adâncitura din partea de sus, așteptându-se să funcționeze ca un buton sau un trăgaci. Dar nu se întâmplă nimic.

Jago ridică din umeri, apoi întinde mâna deasupra coloanei și scoate brățara din adâncitură.

— Am găsit ce căutam, deși habar n-avem ce e, spune el ușor disprețuitor. Acuma haideți să căutăm Cheia Soarelui și să plecăm de aici. În curând o să trebuiască să luăm legătura cu ceilalți, Sarah.

În timp ce vorbește, coloana de piatră se retrage în pământ.

Tocmai când Sarah Alopay vrea să spună că e de acord cu el, aerul devine foarte rece. O prezență invizibilă trece pe lângă ea, iar Simon se răsucește brusc și e aruncat la pământ. „Arma” Creatorilor îi e smulsă din mână și se rostogolește în iarbă. Jago și Sarah își ridică puștile, dar nu știu în ce direcție – sau în ce – să tragă. Se învârt pe loc, se uită în toate părțile. Sarah strigă: „Tată!”, Simon geme, iar Jago strigă: „Acolo!”

Sarah se uită în direcția indicată, neștiind la ce să se aștepte, iar Jago trage trei focuri. Spațiul dintre ei se unduiește, apoi se întunecă și, de nicăieri, apare ceva ca o plasă care prinde gloanțele lui Jago. Apoi plasa se repede spre el și îi înhață brațele, pieptul și fața. Pielea i se face albastră și, într-o fracțiune de secundă, tot corpul îi este înfășurat în acest giulgiu subțire. Jago își pierde cunoștința și se prăbușește ca un copac tăiat.

Creatorul! își spune Sarah cu disperare.

Simon geme din nou, întinzând mâna spre ea.

Cahokiana se aruncă într-o parte, ferindu-se de o a doua plasă, care trece la doar câțiva inch pe lângă ea. Sarah aterizează și alunecă pe noroi, iar masca de gaze i se răsucește spre tâmplă, strivindu-i urechea. Vede bucata de metal la mai puțin de un picior distanță, se repede într-acolo și pune mâna pe ea. Degetele i se potrivesc perfect în găuri, iar degetul mare i se încinge aproape insuportabil când îl așază în adâncitură. Cotul îi înțepenește și își simte umărul ca pe o perniță în care sunt înfipte o mie de ace. O doare și brațul rănit, care îi atârnă în fașă. Se răsucește pe spate și ridică arma în față, țintind în lungul brațului. Se uită clipind la obiectul din mâna ei. Nu mai e o bucată de metal, ci o țepușă de aproape trei picioare care pornește din dreptul degetului ei mic. În ciuda lungimii pe care a căpătat-o brusc, țepușă e ușoară ca un fulg. Aerul vibrează din nou și o nouă plasă ca un giulgiu se deschide dintr-un punct de deasupra ei și se împrăstie în aer ca o pată de cerneală. Sarah strânge toată mâna în jurul armei și rămâne cu ochii

deschiși, gândindu-se la ce ar vrea să facă țepușa – să dea Creatorul la iveală și să-l omoare. Țepușa strălucește, colorându-se în gri și galben, iar în vârful ei apare un disc subțire de lumină. Discul scânteiază o milisecundă și o rază de lumină țâșnește până la nori și dincolo de ei. Plasa ca un giulgiu e spulberată într-o mie de bucățele, risipindu-se în vânt, iar în spatele ei, cam la șapte picioare deasupra pământului, un obiect de mărimea unui pepene cade într-o parte și aterizează la picioarele lui Sarah.

În fața cahokienei apar fâșii dintr-o siluetă. Echipamentul de camuflaj pe care îl folosește creatura s-a defectat. Sarah distinge un corp uscățiv și palid. Are capul retezat și se prăbușește. Când atinge pământul, devine complet vizibil, iar Sarah nu mai are niciun dubiu că a murit.

— URA! *Ura!* Du-te dracului! Înjură ea. Duuuuu-te draaaacului!

Se ridică repede în capul oaselor, își scoate mâna din fașă și își dă jos șapca, masca de gaze și ochelarii. Se ridică în genunchi, răsucind arma de jur împrejur, căutând o altă țintă, dar nu mai găsește niciuna, iar obiectul din mâna ei își recapătă forma inofensivă.

Sarah gâfâie, cu respirația precipitată de adrenalină, bucurie și uluire, dar mai ales bucurie.

L-am omorât.

L-am omorât pe kepler 22b.

Izbucnește într-un hohot de râs – un râs din toată inima – și se apropie de Jago. Trage de giulgiu, care este extrem de rece. Materialul foșnește și pârlăie în timp ce Sarah îl dă la o parte, iar după ce îl scoate cu totul din el, Jago clipește și își recapătă cunoștința.

Cahokiana îl ia în brațe și îi sărută toată fața: buzele, cicatricea, nasul, ochii care clipesc. Se îmbrățișează cu stângăcie pe pământ, fără ca Sarah să dea drumul din mână bucății de metal, care s-a dovedit a fi o armă în toată regula.

Ploaia s-a întezit, dar lui Sarah nu-i pasă.

— L-am omorât, șoptește ea, cu buzele lipite de pielea catifelată a urechii lui. L-am omorât, Jago.

Olmecul zâmbeste, dar privirea îi fuge într-o parte:

— Și tatăl tău?

Sarah se uită peste umărul lui Jago și îl vede pe Simon ridicându-se în coate și încercând să-și dea seama ce s-a întâmplat.

— Pare teafăr, spune ea.

Îl sărută încă o dată, cu un zâmbet larg pe buze, apoi sare în picioare și se duce lângă Simon. Chiar *este* teafăr. Simon râde. Se îmbrățișează. Apoi, în următoarele minute, își trag sufletul, beau apă și își verifică armele. Sunt fascinați de cadavrul extraterestruului și de capul lui retezat. Sarah și Jago nu

se pun de acord dacă e într-adevăr kepler 22b, pentru că nu arată exact așa cum și-l amintesc, dar Simon intervine pe un ton relaxat:

— Contează?

Nu, nu contează.

Au găsit arma. Funcționează și poate să omoare Creatori.

Iau capul extraterestrului, îl bagă într-o pungă de plastic și îl pun în rucsacul mare al lui Jago. Dau foc la cadavru cu o grenadă incendiară, iar după ce se asigură că arde, pornesc spre nord, cu flăcările în spatele lor și cu un sentiment de victorie în suflet. După o oră, intră în monumentul cahokian, găsesc încăperea stelată și caută Cheia Soarelui. Simon e convins că nu-i acolo. Va trebui să meargă mai departe, să caute în următorul monument. Ies din încăpere și urcă, urcă, urcă, iar când ajung afară, Sarah și Simon intră în Fordul vechi, ciuruit de gloanțe și pătat de sânge, iar Jago încalcă pe Harley.

Se întorc la avion. Vor sta de vorbă cu ceilalți Jucători. Vor primi noi instrucțiuni. Poate se vor întâlni cu ei undeva. Sau poate vor porni către La Venta, după cum au plănuit inițial.

Sau aş putea merge acasă s-o văd pe mama, își spune Sarah după ce fac plinul și urcă în avion. Jago se așază în scaunul pilotului, accelerează pe pistă și decolează, iar Sarah, cu capul sprijinit pe umărul lui Simon în cabina pasagerilor, ținându-l de mână cu mâna teafără, spune în șoaptă:

— Sau aş putea merge acasă...

După câteva minute, cu mirosul părului ud al tatălui sau în nări, Sarah adoarme și visează ce ar putea să se întâmple mai departe.

An Liu, Nori Ko

APROAPE DE COORDONATELE 34.36226, 108.640262, HUZEHUN, CHINA

Nori Ko virează de pe o autostradă cu șase benzi, pustie, și intră cu Defender-ul pe un drum de pământ. Și autostrada, și drumul traversează terenuri agricole cultivate cu porumb, soia și cartofi. Spre est și sud se vede peisajul semiindustrial al Xi'anului: turnuri de apă și un păienjeniș de cabluri care se întinde peste stații electrice secundare, clădiri impersonale și coșuri de beton înalte care scupă fum și abur.

Pe acest fundal, se înalță piramidele străvechi, dominând peisajul ca niște dragoni pe jumătate adormiți. Spre deosebire de Marea Piramidă Albă, aceste construcții se află în câmp deschis. Sunt câteva zeci împrăștiate în tot Xi'anul, transformând această regiune într-un vast cimitir al împăraților străvechi ai Chinei.

Mormântul spre care se îndreaptă An Liu și Nori Ko aparține unui împărat al dinastiei Han pe nume Zhao, care a trăit doar până la douăzeci de ani și a domnit doar treisprezece ani, între 87 și 74 î.Hr. Rolul oficial al piramidei este cel de mormânt, dar pe lângă acesta, mai deține unul, care are legătură cu Jocul Final și este mult mai important decât cel de loc de odihnă al unui rege-copil de mult uitat.

Nori Ko merge câteva sute de metri către nord, spre piramida cea mai apropiată, care nu prea mai seamănă a piramidă. Seamănă mai degrabă cu un deal tocit, brăzdat de poteci mărginite de ierburi sălbatice. E un obiectiv cu valoare culturală, așa că, oficial, e protejat de către guvernul chinez, dar nu e prevăzut cu un centru de primire sau cu parcare pentru turiști și nici nu e împrejmuț. În schimb, la baza vestică a colinei, e un teren presărat cu sticle de plastic, pungi și ambalaje de mâncare, iar un câmp de porumb se întinde chiar până lângă piramidă.

Nu se vede nicio mașină, ceea ce îl încântă pe An. Aproape că i-o spune lui Chiyoko, care vorbește des în ultima vreme, spunându-i tot felul de lucruri plicticoase, precum *Rămâi, Respectă viața* sau *Lasă de la tine*, iar apoi lucruri care contrazic aceste drăgălășenii, precum *Fără milă, la cheile* sau *Răzbună-mă*.

An – TREMURĂclipește – An – TREMURĂTREMURĂ – An și Nori Ko

coboară din Defender. Shangul își mușcă buza de jos ca să nu scoată niciun zgomot. Vrea să vorbească cu Chiyoko, dar știe că asta ar face-o pe Nori Ko să-i pună întrebări.

An își vede fața reflectată într-un geam al mașinii. Părul foarte scurt, lacrima tatuată, ochii duși în fundul capului, buzele subțiri și roșii.

Aproape că am ajuns, Chiyoko, își spune în sinea lui.

Dar Chiyoko nu-i răspunde.

An își verifică armele, munițiile și bombele artizanale, apoi își pune pe umăr *katana* lui Nobuyuki.

Același lucru îl face și Nori Ko. Își verifică armele, își pune cuțitele în teci și își aranjează hainele. Are o expresie hotărâtă și dură. An s-a obișnuit cu ea de-a lungul călătoriei prin India și, cu toate că au trecut doar câteva zile, deja se gândește la ea ca la o parteneră de nădejde.

— Mă bucur că Chiyoko te-a trimis la mine, Nori Ko, spune el.

Nori Ko se oprește. E prima oară când An dă dovadă de recunoștință, ba e chiar amabil cu ea.

— Și eu mă bucur, spune ea cu un ușor zâmbet, apoi bagă o magazie în pușcă și trage de încărcător. Acuma hai să punem mâna pe cheile alea.

Îi face cu ochiul, se îndepărtează de mașină și trânteste portiera. O ia înainte, iar An pornește în urma ei. Trec pe lângă un altar îngrijit de la baza piramidei, în care se află o mică placă cu numele împăratului Zhao și cu anii scurtei lui domnii. În altar e și un buchet de flori ofilite și cioturile câtorva bețișoare de tămâie arse, lăsate fără îndoială, de vreun țăran superstițios care crede în bunăvoința sau în mânia duhurilor din partea locului.

An și Nori Ko înaintează pe drumul de pământ. Shangul observă pentru prima oară că pe fața nordică a colinei crește un pâlci de ginkgo biloba – ar putea fi ascunzătoarea perfectă pentru intrarea în acest monument uitat din altă epocă.

Nu au mult de urcat – movila are 30 de metri înălțime –, iar Nori Ko ajunge prima în vârf. Dar odată ajunsă acolo, înlemnește o clipă și se aruncă la pământ, răsucindu-și pușca într-un arc de 45 de grade. An verifică flancurile. Un camion trece pe autostrada care duce spre vest, iar dincolo de ea, în mijlocul câmpurilor, se înalță o altă piramidă străveche.

An se întinde pe burtă și se târăște militărește până în spatele lui Nori Ko.

— Ce-i? șoptește el.

— E o mașină parcată pe cealaltă parte a piramidei.

— Și oameni?

Nori Ko clatină din cap, iar An se strecoară până lângă ea și se uită peste muchia colinei. Mașina e un Fulwin albastru-închis de ultimă generație, care nu se remarcă decât prin faptul că nu e prăfuită sau uzată.

— E închiriată, spune el. De la aeroport.

Și face semn spre nord-est.

— Să mergem, spune Nori Ko. Ne acoperim unul pe altul, stăm la patru metri distanță. O iau înainte. Știu unde e intrarea. Și nu mai vorbim.

TREMURĂCLİPEȘTETREMURĂclipeșteclipeșteTREMURĂ.

Nori Ko se ridică pe vine și își îndreaptă pușca spre pâlcul de copaci. An se ridică și el. Se distanțează la câțiva metri unul de altul. An își îndreaptă pușca în așa fel încât să acopere partea din față a lui Nori Ko, iar ea își îndreaptă pușca în așa fel încât să-i acopere lui partea din față. Dacă se ivește cineva și încearcă s-o ia prin surprindere pe Nori Ko, îl omoară An. Dacă încearcă cineva să-l surprindă pe An, îl omoară Nori Ko.

CLİPEȘTEtremurătremură.

An vede mișcare și își întoarce pușca spre Nori Ko, punând degetul pe trăgaci, dar nu trage. Nori Ko îl înțelege greșit, crezând pentru o clipă că a luat-o la țintă pe ea, așa că își întoarce și ea pușca spre el, dar își dă seama repede că s-a înșelat și își coboară Beretta.

— Scuze, șoptește ea.

Clipeșteclipeșteclipește.

O veveriță țipă și se învâрте în jurul unui trunchi, apoi dispare printre crengile de deasupra. An o urmărește cu pușca, apoi revine la poziția inițială, acoperind-o pe japoneză. Face un pas în față. Nori Ko își cere încă o dată scuze în șoaptă.

Au început să coboare panta dealului, croindu-și drum printre copaci. După zece metri, Nori Ko ridică un pumn și amândoi rămân țintuiți locului. Au ajuns la marginea unei porțiuni cu iarbă, și un copac gros îi blochează vederea lui An. Nori Ko îi face semn să rămână acolo, apoi o ia din loc, pășind cu multă grijă. Shangul o zărește printre copaci, rotindu-și Beretta de jur împrejur.

După câteva clipe Nori Ko re apare între două trunchiuri, cu pușca strânsă la piept și îndreptată în jos. Are o mină îngrijorată și îi face semn să se apropie.

Shangul pornește cu grijă spre ea. În luminișul unde îl așteaptă japoneza, se înalță până la înălțimea taliei un fel de pinten uriaș din obsidian. În jurul lui, pământul e reavăn, ca și când piatra ar fi crescut din versantul dealului. An înclină capul și vede că una dintre laturi a fost tăiată, dând la iveală o gaură prin care se poate strecura un om.

— Sunt și trepte, îl previne ea. Îmi pare rău, An, dar cred că nabateanul deja a ajuns aici.

An tremură, se clatină, genunchii i se înmoaie, capul începe să-i zvâcnească, dar prin iureșul din corpul lui aude vocea ei:

E în regulă, iubire.

TREMURĂtremurăTREMURĂtremură.

E în regulă, iubire.

ClipeşteclipeşteCLIPESŢEclipeşte.

E în regulă.

TremurăCLIPESŢE.

Iubire.

An îşi muşcă marginile limbii. Ticurile se opresc. Ochii i se umezesc. Durerea e plăcută.

— Ba nu e în regulă, An, spune el.

Nori Ko se uită la el confuză, dar nu zice nimic. Nu-i plac ticurile lui şi nici că vorbeşte cu el însuşi.

TREMURĂclipeşteclipeşte.

Încă poţi să-l omori, iubire.

Tremură.

Ia-o din loc! Îl imploră Chiyoko.

— E în regulă, spune el calm, apoi ridică privirea şi vede vârfurile copacilor profilându-se pe cer ca nişte vârfuluri de săgeţi. Încă n-a câştigat. Ne-am fi dat seama.

— Bine, dar hai să fim siguri, spune Nori Ko.

An ridică puşca şi trece pe lângă ea.

— Încă poţi să-l omori, spune el.

— Bine, răspunde japoneza. Dar nu vrei să-l omori *tu*?

— Ba da. Asta am vrut să spun.

Ocoleşte piatra şi coboară sub pământ, iar Nori Ko porneşte în urma lui.

— Încă poţi să-l omori, iubire, spune el.

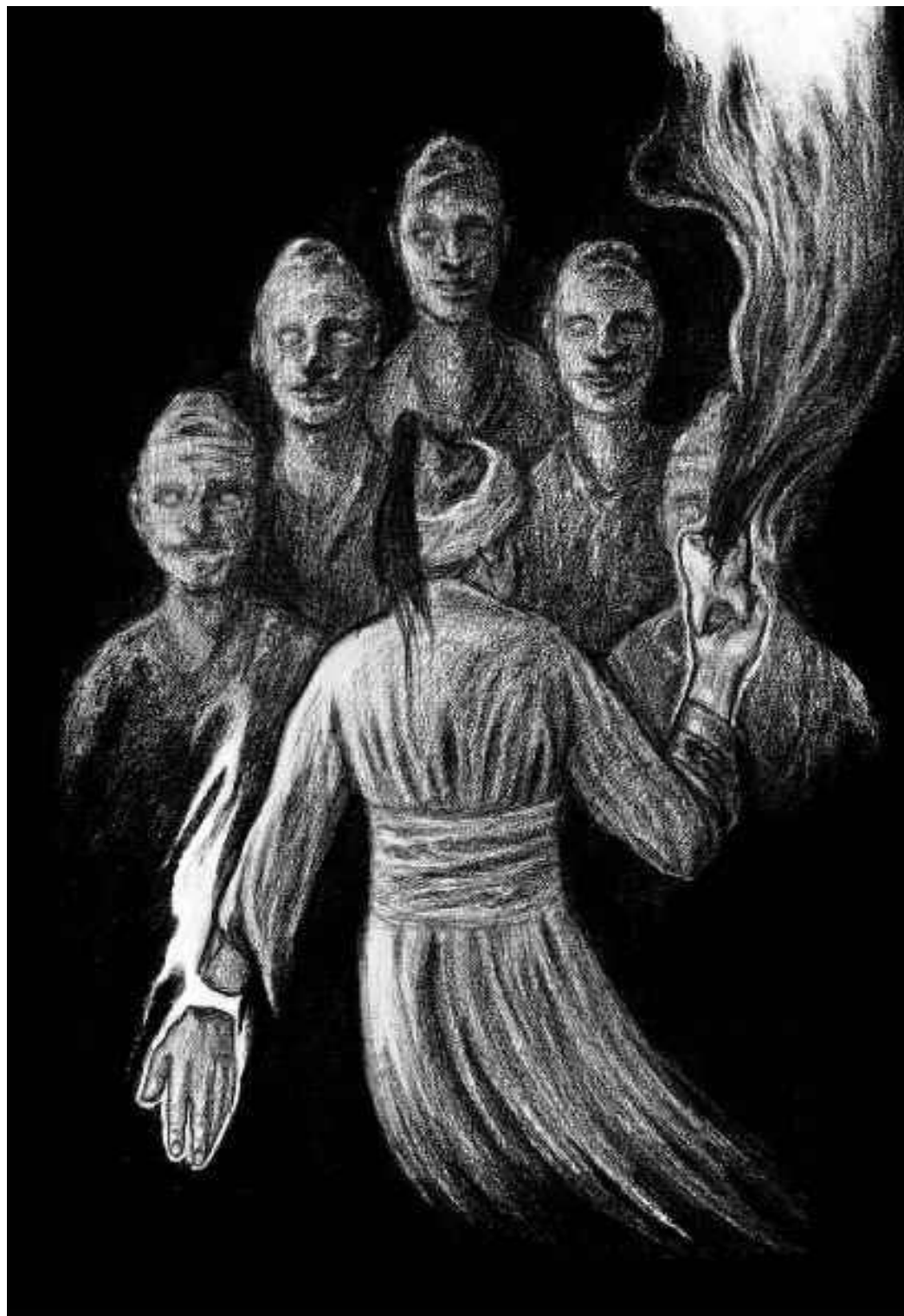
Nori Ko nu ştie ce să creadă. Oare şi-a pierdut controlul tocmai acum, când sunt atât de aproape de sfârşit?

Speră din tot sufletul că nu.

Are nevoie de el. Şi el are nevoie de ea.

Nu-şi poate pierde controlul.

Nu încă.

kepler 22b

*CAMERA DE TELEPORTARE DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE'EN,
ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARȚIAN*

Keplerul e singur în cameră, uitându-se la arcada goală a teleportorului 2. Un netinim e mort – *mort!* –, iar celălalt e teafăr, în stază. Pe Jucătoarea La Tène și pe bunicul ei i-a intubat și le-a indus o semistază. Ca măsură de siguranță suplimentară, keplerul voia să-i mai aducă pe olmec și cahokiană, dar aceștia sunt în continuare liberi pe Pământ.

Lucru mai grav – mult, mult mai grav – este că cei doi au pus mâna pe armă.

— Era bine dacă aveam mai mulți Jucători, spune el. Dar nu contează. Avem o Jucătoare. Și, până la urmă, s-ar putea nici să nu fie nevoie de ea.

Pentru că acum, în întunericul teleportorului, vede sclipind silueta celui pe care îl așteaptă.

Nabateanul. Are deja primele două chei și e pe punctul s-o descopere pe a treia. Intră în camera stelată a monumentului shang.

kepler 22b n-a mai simțit o asemenea încântare de când a ajuns în acest cvadrant în urmă cu 15.000 de ani pământeni. De când a văzut întinderea luxuriantă a planetei albastre și suprafața aridă a celei roșii.

Aproape că s-a terminat.

În câteva clipe, are să vină un câștigător, iar kepler 22b îl va premia.

Premiul lui va fi moartea.

Hilal ibn Isa al-Salt, Shari Chopra, Jenny Ulapala

-21.6268, 129.6625, ȚINUTUL YUENDUMU, TERITORIUL DE NORD, AUSTRALIA

Hilal și Shari stau umăr la umăr în mijlocul monumentului koori. Este seară. Cerul e întunecat. Au trecut mai puțin de 24 de ore de când au întâlnit-o pe Jenny Ulapala, dar pare că au fost săptămâni. Lui Jenny îi place de ei, iar lor, deși încă nu și-au primit armele înapoi, le place de Jenny.

Shari, Hilal și Jenny și-au petrecut mare parte din ultimele 20 de ore într-o colibă, studiind cartea lui Wayland, încercând să descifreze cu ajutorul bătrânei cât mai multe despre această ultimă etapă a Jocului Final. N-a fost ușor. Cartea este organizată într-un mod care sfidează logica, așa că înțelegerea lor asupra detaliilor Jocului este incompletă. Totuși, acum știu mult mai multe decât cu o zi înainte.

Au aflat multe lucruri.

În primul rând, Jenny le-a confirmat că, pentru a încheia Jocul Final, este nevoie de cel puțin unul dintre aceste douăsprezece monumente, așa cum credea Stella. Dar Jenny a aflat și că în centrul acestor monumente există „Camere stelate”, care servesc un scop secundar și – mai ales pe vremuri, când navele Creatorilor orbitau cu sutele în jurul Pământului – esențial.

Erau centre de teleportare.

Creatorii aveau o tehnologie cu nume de nepronunțat, care exploatau ceea ce ei numeau „liniile de energie intrinseci ale Pământului”, după cum le-a explicat Jenny în dimineața aceea. „De ele ne folosim și noi când ne cufundăm în Timpul visului. Noi le folosim în scopuri spirituale, dar Creatorii *pot* folosi această energie ca să călătorească.”

Jenny a aflat din carte că, în preistoria umanității, deși aveau mașini de zbor care puteau să călătorească cu mare viteză și să transporte materiale dintr-un loc în altul al planetei, Creatorii preferau să se deplaseze cu ajutorul teleportoarelor. Pe vremuri, existau pe Pământ câteva sute de portaluri pentru teleportare – în locuri precum pagoda din Xi'an, Poarta Soarelui din Bolivia sau în Fortăreața Harappică din Adâncuri –, însă aceste portaluri legau între ele doar locuri de pe Pământ. Nu aveau capacitatea de a transporta Creatorii pe orbită și înapoi pe planetă.

— Dar portalurile din camerele stelate ale celor mai vechi monumente de pe glob *aveau* această capacitate, le-a explicat Jenny. Și o au și în ziua de azi.

După micul dejun, Jenny a continuat să citească din carte, Hilal și Shari ajutând-o să ia notițe. Au descoperit multe alte lucruri importante, referitoare la subiecte variate, precum extracția aurului, modificări genetice, neuropatologie, bioinginerie avansată, îndoctrinare religioasă și, bineînțeles, conceperea și organizarea a ceea ce Jucătorii au numit dintotdeauna Jocul Final.

Jenny mai are nevoie de timp – luni sau poate ani – ca să înțeleagă modul de funcționare al Jocului, dar după câteva ore e convinsă că scopul său ultim, așa cum a fost declarat de Creatori și acceptat de seminții, este fals.

După cum a observat Hilal:

— Jocul Final e doar o unealtă concepută pentru a exercita controlul asupra unei rase străine. *Noi*. Este coercitiv și are drept menire să ne facă să acționăm împotriva propriilor noastre interese.

— Deci Creatorii sunt ca niște politicieni, a glumit Shari, iar Jenny a chicotit.

Pe după-amiază, când soarele deja s-a ascuns în spatele norilor, Jenny spune:

— Iată ce căutam.

Și a pus degetul pe o secțiune a cărții, iar Hilal și Shari s-au aplecat să vadă.

— E despre chei, le-a explicat bătrâna.

— Zice ceva de fiica mea?

— Zice că în codul ei genetic se găsește ceva esențial pentru încheierea Jocului Final. Din câte înțeleg, Creatorii au ascuns o informație în genele semințiilor care iau parte la Jocul Final. Și anumiți copii se nasc cu această informație de care au nevoie Creatorii. Din păcate, Alice a ta o are în micul ei sistem.

— *Trebuie* s-o găsim, doamnă Ulapala.

— Spune-mi Jenny, mami.

— Bine, Jenny.

— O vom găsi, Shari. Ți-am promis, a spus Hilal. Dar aș vrea să știu, maestră Ulapala, scrie ceva și despre a treia cheie?

— Da, e scris clar în carte, a răspuns Jenny. Și e cât se poate de simplu, axumitule. Tu ești cheia. Sau Shari. Sau unul dintre tovarășii tăi: Jago, Sarah sau Aisling. Sau Adlai.

— Cheia Soarelui e un Jucător? a întrebat Shari nerăbdătoare.

— E Jucătorul care are primele două chei. În plus, există un cod în genomul Jucătorilor, un cod pe care îl aveți cu toții. Așa se și aleg Jucătorii.

Dacă nu ai codul ăsta, nu poți Juca. Pe scurt, ideea e că acest cod se combină cu informația din Cheia Cerului, iar când acestea sunt reunite cu Cheia Pământului într-una dintre aceste încăperi stelate, atunci Creatorul obține lucrul pe care și-l dorește de la Jocul Final.

— Mi-aș dori să știm care-i lucrul ăla, spune Shari.

— Și eu. Până la urmă, cartea asta o să ne spună care e, atâta că am nevoie de mai mult timp s-o studiez. Dar acuma trebuie să acționăm. Cheia Cerului e în mare pericol, mami.

Shari s-a încruntat:

— Un pericol mai mare decât știam noi până acum?

— Da, a răspuns Jenny. Aici scrie că la sfârșit o să moară. La fel și Jucătorul.

— *Jenny*, e tot ce a putut spune Shari, strângând mâna zbârcită a bătrânei.

— Știu, mami, a încuviințat din cap bătrâna. O vom salva. Și știu și cum am putea face asta. E un pic riscant, dar cred că putem folosi Timpul visului ca să aflăm când ajunge Micuța Alice într-una dintre aceste camere stelate. Când aflăm unde e, deschid portalul de la monumentul koori. Am mai făcut asta de câteva ori, dar de fiecare dată mi-a fost prea frică să trec prin el, pentru că nu știam unde o să mă scoată. Dar acuma știu. Tu poți să rămâi în Timpul visului ca să păstrezi legătura cu Micuța Alice, în timp ce Hilal și câțiva tovarăși koori de-ai mei se duc acolo și o salvează. După ce se întorc cu ea aici, închid imediat portalul și gata, Jocul Final s-a terminat sau oricum, e ca și terminat.

— Deci putem stabili noi ce înseamnă să câștigi, a spus Hilal.

— Exact, a răspuns Jenny.

— E sigur? a întrebat Shari.

— Asta nu știu, mami. Mai întâi trebuie să facem o probă. Nu vreau să ne pripim prosteste și să-i facem vreun rău fetei.

Așa că acum sunt din nou în mijlocul monumentului koori, făcând o probă pentru misiunea de salvare a Micuței Alice.

Jenny și Shari stau în lotus lângă copacul din mijlocul cercului păzit de gărzile koori.

Hilal se uită la ele și așteaptă.

— Pregătită, mami? o întreabă bătrâna pe Shari.

— Pregătită.

— Ia-mă de mână, închide ochii și urmează-mă.

Shari o ia de mână.

— Când îți vezi fetița, să nu sari, ai înțeles? Nu uita că ești doar o călătoare.

— Înțeleg.

Jenny strânge mâna harappicei:

— O să fie bine.

Shari dă din cap încordată, iar Jenny spune peste umăr:

— Hilal, după ce stabilim legătura, o să mă întorc și o să testăm portalul.

Shari, tu o să rămâi în Timpul visului. Prezența ta acolo va menține legătura cu celălalt portal.

— Am să încerc, răspunde Shari.

— O să-ți fie ușor, mami. O să vezi când o să ajungi acolo. Ai mai făcut asta în visele tale, dar nu ți-ai dat seama.

— Bine. Să încercăm.

Jenny plescăie din limbă:

— Acuma închide ochii, mami. Intrăm în Timpul visului.

Și după aceste cuvinte, lumea ei devine întunecată și tăcută. Nu simte că a intrat pe tărâmul viselor, ci că pur și simplu lumea a dispărut, cum se întâmplă oricui adoarme, dar încă nu e vizitat de vise banale ori ciudate sau, cum se întâmplă deseori, de vise care pe care nici nu și le mai amintește.

Timpul nu există. Spațiul nu există. Dorința de a-și revedea fiica, distrugerile pricinuite de Jocul Final, vastul deșert australian care îi înconjoară corpul fizic – nimic din toate astea nu mai există.

Și astfel își petrece o vreme. Secunde sau ore – nu știe și nici nu-i pasă. În cele din urmă, se apropie de ea o siluetă. E o siluetă scundă, cu păr drept și negru, și pășește ca un copil. Shari nu-i vede fața, dar știe cine este. Ar recunoaște-o de la orice distanță după cum își leagă brațele și după cum pășește pe vârfuri. E Micuța Alice Chopra.

Pare să meargă către ea o veșnicie, fără să ajungă mai aproape, fără s-o vadă mai mare, prezența ei devenind mai intensă. Chipul și partea din față a corpului îi sunt învăluite în umbră, iar Shari întinde mâna și o strigă, însă fetița nu face nimic. Doar continuă să meargă lent către mama ei.

Când, în cele din urmă, chipul fetiței devine vizibil, Shari e șocată să-și dea seama că nu e Micuța Alice, ci Jenny Ulapala. Bătrâna întinde brațele spre ea. Shari e copleșită de tristețe, apoi de teamă, apoi își dă seama de ce e acolo. Și unde se află.

— Timpul visului, spune ea.

— Rămâi cu mine, mami, spune Jenny. Nu acționa. Urmează-mă.

Shari o ia de mână și merg una lângă alta prin întuneric. Pământul de sub ele nu e nici tare, nici moale. Aerul nu e nici rece, nici cald. Vidul nu e nici infinit, nici nu se strânge în jurul lor. Jenny își leagă brațele bucură, iar Shari nu se poate abține să nu și le legene și ea, așa cum ar face un copil cu mama sau tatăl lui.

Așa cum ar face Micuța Alice.

În cele din urmă, ajung la cercul de pământ și tufișuri din deșert, același pe care îl ocupă corpurile lor fizice. Se lasă seara. Shari și Jenny continuă să meargă, apropiindu-se foarte lent de copacul din mijlocul cercului și de portalul dăltuit în trunchiul lui. Hilal și gărzile nu se văd pe nicăieri.

— O să meargă? întreabă Shari, simțind gâdilături pe buze și pe limbă,

vocea răsunându-i în craniu.

— Liniște, mami, răspunde Jenny.

Shari zărește o umbră care trece pe lângă ea sau care poate o urmează. E înaltă și masivă, cu o claie de păr negru și creț.

De fiecare dată când se uită direct la ea, dispare, dar Shari nu are nevoie s-o vadă ca să știe cine este. E bucuroasă că e aici, într-o formă oarecare.

E Alice cea Mare.

Și are ceva de zis.

— Sunt cu toții în urma ta, Shari. Nu-i vei vedea, nu poți, dar sunt cu toții aici. O procesiune nesfârșită.

În clipa aceea, Jenny și Shari ajung la copac și spațiul din portal tremură și se face negru ca smoala. Jenny o strânge liniștitor de mână pe Shari, iar Alice continuă:

— Cu toții. Jamal și Paru sunt în frunte, iar în spatele lor vin toți cei care s-au perindat de-a lungul secolelor. Cu toții zâmbesc, Shari. Toată seminția. Seminția *ta*. Cu toții.

Tristețea o părăsește, inima i se umple de bucurie și Shari zâmbește împreună cu ei.

— Sunt cu toții aici, colega. Sunt cu toții aici.

Hilal ibn Isa al-Salt, Shari Chopra, Jenny Ulapala

-21.6268, 129.6625, ȚINUTUL YUENDUMU, TERITORIUL DE NORD, AUSTRALIA

— Pe toți Creatorii! exclamă Hilal, uitându-se la portalul care se schimbă sub ochii lui.

Îi amintește de ușa care s-a deschis în piramidă la Convocare, însă cea de acum e mai întunecată și nu e reflectorizantă. E neagră și goală, exceptând câteva pâlpâiri firave, ca niște stele intermitente.

— Așteaptă aici, mami, îi șoptește Jenny lui Shari. Rămâi prezentă și păstrează legătura.

Shari nu spune nimic.

Jenny îi dă drumul la mână, se ridică trosnind din încheieturi și străbate jumătate din distanța până la Hilal.

— A sosit timpul să vedem dacă portalul ăsta e conectat cu o altă cameră stelată. Ai reperele?

Hilal ridică două pietre plate și roșii de mărimea unor monede mari. Amândouă sunt luate din deșertul australian și ambele sunt ușor de zărit.

Se apropie împreună de copac, iar Jenny spune:

— Mă întorc o clipă la Shari. Legătura cu celălalt portal există, dar e o fereastră veche blocată în toc. Trebuie deblocată ca să se poată deschide ca lumea.

— Cum o să-mi dau seama că a sosit momentul?

— O să-ți dai seama, răspunde ea, apoi se așază la loc pe pământ și o ia delicat de mână pe Shari.

Hilal se uită la Jenny, ai cărei ochi se dau peste cap, după care pleoapele îi flutură și se închid. Timp de câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Portalul rămâne negru ca cerneala, iar Shari și Jenny, tăcute și nemișcate.

Dar apoi suprafața portalului se schimbă. Apar licăriri albastre și, din loc în loc, linii ca muchiile unor ziduri, iar de cealaltă parte a portalului, pe pământ, un obiect lucios ca un bol de salată. E o cameră în formă de stea, iar Hilal știe că e reală și că e chiar în fața lui, deși se află la mii de mile depărtare.

— Acum! pufnește Jenny.

Hilal aruncă una dintre pietre în portal. Suprafața lui face unde ca luciul unui lac, iar piatra ajunge de cealaltă parte, alunecă pe podea, coboară în bol și, din inerție, sare pe partea cealaltă, oprindu-se în cele din urmă într-unul dintre colțurile ascuțite ale încăperii.

— A mers! spune Hilal.

— O văd, axumitule, răspunde Jenny. La momentul oportun, o să putem traversa în ambele direcții.

Shari geme. Hilal presupune că vorbește în Timpul visului, dar e incapabil să-i descifreze cuvintele aici, în lumea reală.

Și în clipa aceea are o revelație. Lumea conține Timpul visului. E o bucurie spirituală atât de mare, că nu-și poate înfrâna un zâmbet. Oricâte ravagii a pricinuit Abaddonul, lumea aceasta a supraviețuit și e minunată.

— O să încercăm o altă cameră, Hilal. Trebuie să ne asigurăm că putem ajunge oriunde ni se va arăta Micuța Alice.

— Am înțeles, maestră Ulapala.

Jenny fredonează o melodie cu voce gravă. Hilal vede imaginea camerei îndepărtându-se, devenind neclară și, în cele din urmă, dispărând, iar suprafața portalului redevine netedă și neagră.

— O să dureze ceva să călătorim prin Timpul visului, șoptește Jenny.

— O să aștept, spune Hilal încântat. Cu plăcere.

Maccabee Adlai, Micuța Alice Chopra

34.36226, 108.640262, HUZHUCUN, CHINA

Maccabee și Micuța Alice coboară o scară îngustă în formă de spirală, săpată în piatră neagră și lucioasă. Scara are mai puțin de un metru lățime, obligându-l pe Maccabee să înainteze pe o parte. Micuța Alice, care e tot mai temătoare și nesigură pe măsură ce coboară, îl ține de mână. Îngustimea scării și pașii tot mai șovăielnici ai Micuței Alice le încetinesc coborâșul. Maccabee ține pistolul în mâna dreaptă. Are un cuțit la șold și inelul cu otravă pe degetul mic. Cheia Pământului stă în siguranță, în buzunarul cu fermoar al fâșului cu un număr mai mare pe care și l-a cumpărat de la aeroportul din Ahmedabad. Între dinți are o lanternă ieftină, cu lumină slabă, cumpărată tot de la aeroport. Bateriile deja au început să se consume.

Acestea sunt lucrurile pe care le duce cu sine către sfârșit.

Acestea sunt lucrurile pe care le duce cu sine ca să câștige.

Acestea sunt lucrurile pe care le duce cu sine ca să se întâlnească cu kepler 22b și ca să vadă cum va muri această fetiță.

Strânge mâna Micuței Alice. I-o strânge și ea.

— Mi-e frică, unchiule.

— N-ai de ce, scumpa mea, minte el, cu broboane reci de sudoare pe frunte.

Simte oroare. Simte scârbă. Simte încântare. Simte nerăbdare.

Simte.

După 21 de minute și 3 secunde de coborâre, terenul se îndreaptă și scara se deschide către o încăpere. Aerul are câteva grade sub zero. Își ridică fermoarul fâșului până la gât.

Pereții strălucesc, iar respirația i se transformă în abur la lumina lanternei. Strânge dinții și lumina se stinge. Micuța Alice tremură.

— Am ajuns, spune ea.

— Da, am ajuns.

Încăperea are tavan înalt, iar pereții ei cu muchii ascuțite alcătuiesc o stea cu șase colțuri. În capătul îndepărtat, pe vârful retezat al unui colț care dă spre înăuntru, se află o nișă înaltă și îngustă, înconjurată de rune strălucitoare, dintre care pe unele le recunoaște. Interiorul nișei este negru

ca smoala și lichefiat – ca o baltă întunecată sprijinită pe verticală. În mijlocul podelei e o adâncitură aurită în formă de bol.

Maccabee pășește în față, dar Micuța Alice rămâne pe loc, proptindu-și un picior în podea.

— Mi-e frică, repetă ea.

— O să fie bine, spune el.

— Vreau...

— Ce vrei?

— Vreau la mama, spune ea cu glas stins.

O clipă, Maccabee nu se poate mișca. Înghite nodul care i s-a pus în gât. Dacă ar fi în locul ei, și el ar vrea la mama lui.

kepler 22b

*CAMERA DE TELEPORTARE DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE'EN,
ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARȚIAN*

kepler 22b ascultă această conversație de pe nava lui de deasupra planetei roșii. Vede fetița. Îi simte frica. E reală și întemeiată. Îi vine să treacă dincolo, să li se arate, să vorbească, dar vrea ca nabateanul și fetița să vină mai aproape. Nu trebuie să existe niciun dubiu că acest Jucător își revendică premiul.

Niciunul.

Vrea ca Jucătorul și Cheia Cerului să vină mai aproape.

An Liu, Nori Ko, Maccabee Adlai, Micuța Alice Chopra

34.36226, 108.640262, HUZHUCUN, CHINA

An Liu înaintează repede, dar silențios. Maccabee e aproape. Fetița la fel.
Le simte mirosul.

Să nu te repezi la kepler, iubire. Ai răbdare.

CLIFEȘTE.

Liniște!

TREMURĂ.

O să te audă!

TREMURĂTREMURĂCLIFEȘTECLIFEȘTETREMURĂ.

Răbdare. Să nu-i faci rău fetei.

O să te audă!

An își mușcă marginile limbii atât de tare, încât vârfurile dinților i se
întâlnesc și scrâșnesc. Ochii îi lăcrimează. Vrea ca Chiyoko să tacă, să-l lase
să-și facă treaba.

Să-l lase să ucidă.

Dar Chiyoko nu-l lasă.

*Să nu-i faci rău fetei, insistă ea, neauzind gândurile lui An. O să ai nevoie
de ea dacă vrei să-l omori pe kepler! Să nu-i faci rău!*

Continuă să meargă, pășind cu grijă prin beznă. Nori Ko a rămas în urmă.

— Șșș! șuieră el printre dinți.

Varsă sângele lui Adlai, nu pe al ei!

— Șșș!

An se oprește. A fost prea tare. Așteaptă un răspuns de jos, dar nu se aude
nimic. Nori Ko ajunge lângă el, lovindu-l cu genunchiul.

Au început să coboare de aproape zece minute. An estimează că sunt la
mai bine de 100 de metri sub pământ, aerul devenind tot mai rece.

An ciulește o ureche în întuneric. Niciun zgomot dinspre Maccabee. Scara
coborâre probabil mult mai adânc.

TremurătremurăCLIFEȘTETremurăCLIFEȘTECLIFEȘTEclifește.

An ia mâna de pe țeava puștii, ridică una dintre urechile zbârcite ale lui
Chiyoko și o pune între buze.

Are gust de hârtie.

TREMURĂ clipește.

Adică niciun gust.

Clipește.

Dar funcționează.

Chiyoko tace.

An își reia coborârea, mergând mai repede acum.

Mult mai repede.

— O să fie bine, șoptește Maccabee și îngenunchează în fața Micuței Alice, apucând-o cu grijă de umeri.

— Vreau la mama.

Maccabee se uită la picioarele ei. Îi e prea rușine ca să se uite în ochii ei.

— Când terminăm aici, am să te duc la ea, o minte el din nou. O s-o găsim și o să te duc la ea. Promit!

— După ce câștigi?

— Da. După ce câștig.

— Promiți?

Dacă tot urmează să moară, măcar să nu fie agitată. Maccabee ar vrea să moară liniștită. Fără durere. Așa cum i-a promis Creatorul.

Maccabee ridică privirea și se uită tandru în ochii ei.

— Jur! răspunde el, și e surprins de sinceritatea din glasul lui.

Monstru nenorocit, se muștră în sinea lui.

Micuța Alice clipește.

— Bine, spune ea, uitându-se spre mijlocul încăperii. Bine.

Maccabee îi mângâie obrazul cu dosul palmei:

— Știi ce trebuie să faci acolo?

— Da, unchiule.

— Arată-mi. Cu cât terminăm mai repede, cu atât ai s-o vezi mai curând pe mama ta.

— Bine.

Micuța Alice se apropie de bolul din mijlocul podelei. Maccabee pornește în urma ei, desfăcând fermoarul buzunarului în care se află Cheia Pământului. Ia în mână mica bilă de piatră, care e neobișnuit de caldă, și o scoate din buzunar.

O *să câștig*, își spune el, încercând să-și alunge rușinea.

Micuța Alice se oprește lângă adâncitură, cu degetele de la picioare trecute de muchia ei. Întinde mâna. Trupul ei mic tremură.

— Gata, spune ea. Dă-mi mâna, unchiule. Dă-mi Cheia Pământului.

kepler 22b

*CAMERA DE TELEPORTARE DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE'EN,
ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARȚIAN*

kepler 22b pășește spre transportor. Își pune pelerina blindată pe el și își ridică gluga peste cocul din vârful capului. Marginile glugii i se lipesc singure de obraji, apoi se extind și se întâlnesc, acoperindu-i toată fața.

Jocul Final s-a sfârșit și kepler 22b e bucuros.

Trage aer în piept. Ușor nesigur, tremurând.

Ce este acest sentiment ciudat? Pe care nu l-a mai avut de atâta timp?

Ah, da.

Nerăbdare.

Pășește lent în față.

Hilal ibn Isa al-Salt, Shari Chopra, Jenny Ulapala

*-21.6268, 129.6625, ȚINUTUL YUENDUMU, TERITORIUL DE NORD,
AUSTRALIA*

Hilal privește în timp ce Jenny și Shari înaintează prin Timpul visului.

Privește portalul.

După o vreme, suprafața neagră se schimbă, la fel ca înainte. O linie ici, o linie colo, o lumină slabă. Și începe să vadă o altă cameră.

Apoi Shari țipă. Jenny își aruncă brațele în jurul ei, împiedicând-o să se ridice.

Hilal mijeste ochii la imaginea din portal.

Contururile camerei devin limpezi.

Camera aceasta nu e goală ca cealaltă. În mijlocul ei stă Maccabee Adlai, iar lângă el, ținându-se de piciorul lui, e Micuța Alice Chopra! Nabateanul e la câteva secunde de a câștiga.

— Îl vezi pe kepler 22b? întreabă Hilal cu disperare.

— Nu! strigă Jenny. Dar...

— Shangul! icnește Hilal, făcând semn dincolo de Maccabee. Uite-l pe shang!

An Liu, Maccabee Adlai, Micuța Alice Chopra

34.36226, 108.640262, HUZHUCUN, CHINA

An ajunge la capătul scării. E la fel de silențios și de rece precum aerul care îl învăluie. Nori Ko n-a putut ține ritmul cu el și e cu cel puțin un minut în urma lui.

Nabateanul și Cheia Cerului sunt în mijlocul camerei. Adlai pare mai scund decât și-l amintea el, dar apoi An observă că Adlai stă într-o mică adâncitură din podea. În capătul îndepărtat al camerei e un portal întunecat, cu suprafața neagră și opacă. An țintește calm spre ceafa lui Adlai, chiar sub craniu. Apasă foarte ușor pe trăgaci. Dacă mai apasă câțiva milimetri, coloana vertebrală a nabateanului va exploda, gâtul îi va fi spintecat, iar fața îi va fi ferfenițită și i se va împrăștia prin camera stelată – va muri instantaneu.

— Acolo, unchiule! spune Cheia Cerului, făcând semn cu mâna.

An nu se poate abține să se uite. O sclipire în celălalt capăt al încăperii îl face să ia degetul de pe trăgaci. Întunericul din portal începe să se rotească, de parcă ar fi învârtit cineva în el cu un băț, și din el An vede ieșind ceva de forma unui picior.

Hilal ibn Isa al-Salt, Shari Chopra, Jenny Ulapala

*-21.6268, 129.6625, ȚINUTUL YUENDUMU, TERITORIUL DE NORD,
AUSTRALIA*

— Dați-i un pistol lui Hilal! poruncește Jenny. Și macetele!

Shari se zvârcolește și o strigă pe Micuța Alice, cu ochii închiși, cu mâinile întinse, dând din picioare.

Hilal îi vede pe Maccabee, pe Cheia Cerului și pe An, dar niciunul dintre ei nu pare să-l vadă pe el. Dacă va putea ajunge în camera stelată, de partea cealaltă a portalului, va avea de partea lui elementul-surpriză.

Se apropie în fugă de portal și se oprește chiar în fața pragului. O gardă koori îi aruncă un pistol, iar Hilal îl prinde din aer și îl pune sub bărbie. Apoi întinde mâinile și își înhață macetele – *IUBIREA* în dreapta și *URA* în stânga. Își pune imediat o macetă la brâu și ia pistolul în mână.

— Du-te! îi strigă Jenny. Du-te și adu-o încoace!

An Liu, Maccabee Adlai, Micuța Alice Chopra

34.36226, 108.640262, HUZHUCUN, CHINA

Keplerul! strigă Chiyoko. Oprește-l, An! Altfel Adlai o să câștige. Oprește-l acum!

An dă drumul Berettei, care îi cade pe piept, făcând un zgomot înfundat. Maccabee aude și se întoarce brusc. Cu o singură mișcare, An smulge una dintre bombele prinse de echipamentul lui și o aruncă în cameră. Bomba face un arc pe deasupra lui Maccabee, care ridică una dintre mâinile lui masive în aer, încercând s-o prindă. Dar bomba trece la câțiva centimetri de mâna lui, iar Maccabee se aruncă la podea, acoperind-o pe Micuța Alice cu brațele, protejând-o cu spatele și umerii lui lați.

Mica bombă aterizează în mijlocul nișei din celălalt capăt al camerei.

E concepută să explodeze la impact.

Și exact asta face.

Hilal ibn Isa al-Salt, Shari Chopra, Jenny Ulapala

-21.6268, 129.6625, ȚINUTUL YUENDUMU, TERITORIUL DE NORD,
AUSTRALIA

Chiar când Hilal pășește spre portal, suprafața lui pocnește și tremură, iar camera de pe partea cealaltă se sfărâmă și dispare. Întunericul se întoarce și Hilal e cât pe ce să intre cu capul în el, însă cineva puternic îl înhață de centură și îl trage într-o parte, iar el se lovește de copac, frecându-și obrazul de scoarța lui aspră.

Cea care l-a înhățat e Jenny Ulapala.

— Nu mai are niciun rost. A avut loc o explozie. Dacă intri în portal, o să te trezești în vid, axumitul, îi explică ea și îi face cu ochiul: Ai încredere în mine.

Și Hilal o crede.

— Shari? spune el.

Harappica e întinsă pe pământ și clipește, cu pânțele scuturat de durere și tristețe.

— Am scos-o din Timpul visului, răspunde bătrâna.

— Am văzut-o! se vaită Shari.

— Așa-i, spune Jenny cu blândețe.

— De ce n-am putut s-o salvăm?

— Ai văzut și tu.

— Shangul... spune Hilal cu glas scăzut.

— Taci din gură, Hilal! pufnește Shari printre lacrimi. Am văzut-o. Ai văzut-o și tu. Eram atât de aproape, că i-am simțit mirosul pielii, mirosul părului.

Hilal pleacă privirea.

— Nu aveai cum să-i simți mirosul, mami, spune Jenny, încercând s-o liniștească. Eram amintirile tale, care s-au asociat cu ce ai trăit în Timpul visului. Ea era acolo, dar tu nu. Nu tocmai. Nu în carne și oase.

— *I-am simțit mirosul*, insistă Shari pe un ton tăios.

O clipă de tăcere. Șuierul vântului. Greieri. Trosnetul unei crengi.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Hilal.

— An Liu a aruncat o bombă, șoptește Shari. Venea Creatorul. An l-a oprit.

— Shari, asta e bine, spune Jenny. Înseamnă că Jocul nu s-a terminat. Înseamnă că fiica ta trăiește.

— N-am de unde ști! Nu e cu mine! se răstește ea, făcând semn spre portalul negru din trunchi. E cu unul dintre ei! Care poate o omoară chiar acum! Sau... sau...

— Ușor, mami, spune Jenny. Creatorul n-a pus mâna pe ea. Asta e ceea ce contează.

Încă o clipă de tăcere.

Jenny dă să mai spună ceva, dar Shari ridică o mână. Se liniștește, se ridică în capul oaselor și se șterge la ochi cu dosul palmei.

— A fost o explozie concentrată, spune ea calm. Adlai a protejat-o pe Alice cu corpul lui. Erau în viață când m-ai scos de acolo, Jenny. Am văzut. Adlai se ridică să lupte, iar Alice... era ghemuită. Ca un gândăcel. Ca o pisicuță. Ghemuită și speriată.

— Deci e în viață, spune Hilal, încercând s-o încurajeze, și se apropie de Shari. Până se dovedește contrariul, acesta este adevărul.

— Hilal are dreptate, spune Jenny.

Cerul e negru, norii au acoperit stelele care străluceau atât de tare cu o noapte înainte.

— E în viață! insistă Hilal. Și dacă trebuie, am să mor ca s-o aduc teafără în brațele tale.

Se așază în genunchi alături de Shari, întinde mâna spre brațul ei, dar n-o atinge.

— Planul nostru o să meargă, continuă el. Tot ce trebuie să facem e să mai încercăm o dată. E în viață! repetă el ca pe un refren, ca pe o rugăciune. Ai să-ți revezi fiica, Shari Chopra. Ți-o jur!

An Liu, Maccabee Adlai, Micuța Alice Chopra, Nori Ko

34.36226, 108.640262, HUZHUCUN, CHINA

Portalul e distrus.

Micuța Alice se ghemuiește, iar Maccabee se năpustește asupra lui An Liu, ridicând pușca. Apasă pe trăgaci, ținând spre pieptul lui An. Împușcătura răsună puternic în cameră. An e doborât de puterea glonțului și cade într-o parte, dispărând pentru câteva clipe din cadrul ușii.

Maccabee ajunge imediat lângă el. Shangul respiră precipitat, ținându-se cu mâinile de gât. Glonțul i-a nimerit vesta antiglonț și An se străduiește să respire. Nabateanul se apleacă, înhață pușca lui An și i-o răsuțește cu greu la spate, ca să nu mai poată ajunge la ea.

Dar An are și alte arme.

Cum ar fi o sabie.

Care scânteiază brusc și lovește pistolul lui Maccabee, izbindu-l de perete și strivind degetele nabateanului de cadrul ușii. Pistolul cade și se descarcă. Glonțul lovește piatra și ricoșează, dar nu atinge pe nimeni. Au mai rămas trei gloanțe. An inspiră adânc și ține aerul în piept, ca să nu-și mai facă griji din pricina plămânilor lui chinuți. Sare în picioare. Rămas fără pistol, Maccabee se dă brusc în spate, vârful sabiei lui An trecându-i milimetric pe lângă față, și scoate un cuțit de vânătoare cu două tăişuri, cu protecție pentru mâner.

Nabateanul parează sabia cu cuțitul, oprind tăișul cu protecția mânerului, și o îndepărtează de el. An e rapid și puternic, dar nu la fel de puternic precum Maccabee. Cuțitul e scurt pe lângă sabie, dar forța superioară a nabateanului îi compensează scurtimea.

Amândoi parează, atacă și contraatacă timp de câteva secunde, proptindu-și picioarele în podea. Shangul expiră și se repede spre Maccabee, dar nabateanul se apleacă spre stânga și evită sabia, apoi atacă gâtul descoperit al lui An și e sigur că îl va despica, însă An pășește în bolul din mijlocul camerei și devine cu un picior mai scund. Cuțitul zgârie creștetul lui An, dar ies doar câteva picături de sânge.

Unde e Cheia Cerului? se întreabă Maccabee. Era în bol, îngrozită și ghemuită ca un gândac, dar acum a dispărut. *A luat-o Creatorul? E teafără?*

Maccabee lovește din nou și taie centura de la pușca lui An. Apucă arma de pat, dar An lovește cu sabia în cea mai fragilă porțiune a armei, acolo unde se întâlnesc țeava și corpul puștii. Pușca e tăiată efectiv în două. Partea dinspre țeavă sare într-o parte, iar cea dinspre trăgaci le cade la picioare, în timp ce Maccabee se lasă pe spate ca un acrobat de circ, evitând la limită tăișul sabiei. An își proptește picioarele în podea și apucă sabia cu ambele mâini, pregătindu-se să lovească piciorul lui Maccabee, însă chiar în clipa aceea le răsună în urechi o nouă împușcătură, iar un glonț julește urechea shangului, făcându-l să rateze lovitura. Maccabee sare imediat în picioare. Amândoi Jucătorii caută cu disperare trăgătorul și amândoi sunt șocați s-o vadă pe Micuța Alice Chopra ținând pistolul în mână ca pe o uriașă jucărie mortală.

An e între fetiță și nabatean. Micuța Alice țintește din nou spre An și apasă pe trăgaci – apasă, apasă, apasă. Trage toate gloanțele rămase în el și toate își ratează ținta, iar reculul o doboară. Pistolul face clic. Magazia e goală. An se repede spre ea, urmat de Maccabee, care strigă:

— Las-o în pace!

Chiyoko strigă și ea: *Să nu-i faci rău, iubire!*

Dar An nu se poate abține. Nu acum. O să-i facă rău.

Cheia Cerului o să moară.

În mai puțin de două secunde, An ajunge la fetiță – e îngrozită, plânge și tremură atât de tare, încât abia mai poate ține pistolul în mână. Maccabee e chiar în spatele lui, dar va ajunge prea târziu. An va lovi chiar acum.

Dar, înainte s-o poată face, chipul lui An se schimonosește de durere și totul în jur devine argintiu, apoi negru.

Maccabee frânează. An e doborât de o lovitură zdravănă cu patul puștii încasată în cap. Shangul se prăbușește pe spate. Prin ușa din spatele Micuței Alice intră în cameră femeia care l-a doborât cu pușca pe An Liu.

Nabateanul n-a mai văzut-o niciodată, dar nu încape dubiu că seamănă cu Jucătoarea Mu, Chiyoko Takeda.

Maccabee întinde mâna spre Micuța Alice:

— Vino la mine.

Fetița o ia la fugă spre el, se năpustește la piciorul lui și îl strânge cu ambele mâini, înfigându-și unghiile în pantalonii lui, în carnea lui. Nabateanul îi cuprinde capul în palme, adâncindu-și degetele în părul ei. Îi simte mirosul. Dulceag și intens, ca de bebeluș.

— Vreau la mama, spune ea.

— Știu, scumpa mea, răspunde Maccabee, mângâind-o pe cap cu tandrețe.

— Îmi pare rău.

Ba nu, își spune nabateanul, mie îmi pare rău.

Femeia pășește în cameră. E la trei metri de ei, cu pușca la umăr. Privește prin cătarea puștii și are degetul pe trăgaci. Țeava e îndreptată spre nasul rupt și învinețit al nabateanului.

Maccabeee mângâie creștetul Micuței Alice și face semn cu capul înspre An. Țeava puștii coboară câțiva milimetri.

— Să nu-l lași să-i facă rău... spune el.

În clipa următoare, spatele i se îndreaptă ca o scândură. Ceafa îi trosnește. Se prăbușește.

Nu aude țipătul Micuței Alice. Nu simte nicio durere.

Nici măcar n-a auzit împușcătura.

kepler 22b

*CAMERA DE TELEPORTARE DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE'EN,
ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARȚIAN*

Teleportorul 2 vibrează puternic și se sparge precum sticla, împrăștiind în jur țândările ca pe niște proiectile și doborându-l pe kepler 22b la podea. Și-a dat seama de prezența lui An în ultima clipă, prea târziu ca să-l mai poată împiedica să detoneze bomba în camera stelată a monumentului shang.

kepler 22b se târăște în spate. Pelerina blindată l-a protejat de explozie și a scăpat teafăr, însă e limpede că teleportorul 2 s-a stricat și nu mai poate fi reparat. Sare în picioare și își scoate gluga. Trece în grabă pe lângă harta holografică a Pământului, se oprește în fața teleportorului 1 și își scufundă brațele în panoul de control cu plasmapiatră. N-ar trebui să-i ia mai mult de câteva secunde să conecteze teleportorul 1 cu portalul din Xi'an. Degetele lui se mișcă frenetic și piatra lichefiată îi învâluie brațele goale până dincolo de coate. Își plimbă de câteva ori privirea între teleportorul 1 și hartă, și da, în cele din urmă, vede conexiunea, și da, transportorul 1 pornește, și da, s-a activat!

Poate să se ducă la nabatean! Încă poate încheia Jocul Final!

Privirea îi e ațintită asupra spațiului gol al teleportorului, așteptând să se umple, începând de la margini, cu substanța întunecată care îi va permite să se ducă instantaneu pe suprafața Pământului.

Dar substanța întunecată nu apare.

Degetele i se mișcă mai repede, la fel și mintea, iar transportorul se luminează la margini. Verifică totul o dată și încă o dată comutatoarele și conexiunile și totul e corect, dar nu se întâmplă nimic.

Se întoarce spre hartă. Punctul care marchează monumentul shang își schimbă culoarea, indicând că portalul din camera aceea atât de îndepărtată – camera în care se află cele trei chei – nu mai este funcțional. E complet distrus.

Va trebui să aștepte până când un alt Jucător va duce cheile într-o altă cameră stelată.

Pur și simplu va trebui să aștepte.

Sau poate că nu!

Își scoate brusc mâinile din plasmapiatră, curățându-și un strat subțire de piele de pe antebrate. Înjură cu glas tare și iese cu pași mari din cameră, traversează holul navei și intră în salonul medical unde sunt imobilizați cei doi La Tène. O eliberează pe Jucătoarea din rețeaua de fire și legături, îi verifică nivelul de conștiință, îi smulge masca de pe față, îi scoate tuburile care îi șerpuiesc în jurul gurii și îi coboară în gâtlee și în plămâni. Jucătoarea rămâne inconștientă, dar corpul ei încearcă în mod reflex să aspire oxigen, din care se găsește foarte puțin pe Seedrak. Kepler 22b ia de pe perete un balon și i-l pune pe cap. Balonul filtrează aerul încărcat cu nitrogen și metan, iar Jucătoarea poate să respire. Apoi o coboară pe podea, ia un giulgiu de depozitare dintr-un colț îndepărtat al salonului și o înfășoară în el.

O ridică cu o singură mână și se întoarce în camera de teleportare. Se uită la hartă. Are o Jucătoare. Nu-i mai trebuie decât Cheia Pământului și Cheia Cerului, iar ca să pună mâna pe ele, tot ce trebuie e să ghicească în ce monument își vor face apariția.

Trebuie să decidă corect. Altfel, totul ar putea fi pierdut.

Evaluează cu grijă situația. Shangul probabil că l-a omorât deja pe nabatean, deci Liu are acum Cheia Pământului și Cheia Cerului. kepler 22b știe că shangul a iubit-o pe Jucătoarea Mu. Știe că Liu e sentimental și că suferă de tulburări de comportament. Ceea ce înseamnă că, dacă An Liu are de ales și dacă e suficient de inteligent cât să-și dea seama, o să meargă cu cheile la monumentul Mu, aflat la coordonatele 24.43161, 123.01314.

kepler 22b s-a hotărât.

Bagă mâna liberă în plasmapiatra teleportorului 1 și îi reconfigurează conexiunile.

Se va duce la monumentul Mu.

Se va duce la templul subacvatic de lângă insula Yonaguni.

An Liu, Nori Ko, Micuța Alice Chopra

34.36226, 108.640262, HUZHUCUN, CHINA

— Haide, trezește-te!

Nori Ko îl înghiontește pe An cu piciorul. Ține pușca într-o mână și Cheia Cerului în cealaltă. Fetița stă sprijinită pe umărul ei, cu fața lipită de gâtul ei și cu brațul îndoit într-un unghi ciudat. Nori Ko i-a făcut o injecție cu o mică doză de Demerol³⁵ din trusa ei de prim ajutor. Fetița era copleșită de frică și durere că l-a pierdut pe nabatean și din cine știe ce alte cauze.

— Trezește-te, An! repetă Nori Ko.

An se întoarce pe-o parte.

— Așa, ți-ai revenit. Haide.

Shangul geme, apoi ridică palmele și îi freacă fața și ochii. Pe obrazul și pe arcada stângă, acolo unde l-a lovit Nori Ko, are o urmă roșie.

— Ce s-a...?

— Nabateanul e mort.

An întoarce capul și aruncă o privire spre Maccabee Adlai.

— Cum?

Nori Ko își lovește pușca cu palma:

— Nu înțeleg de ce te-ai complicat cu sabia.

An se ridică în capul oaselor și își cuprinde genunchii cu brațele, plecând fruntea.

Ar trebui să-i mulțumești, iubire, spune Chiyoko.

TREMURĂTREMURĂTREMURĂ. Capul i se clatină ca la nebuni.
TREMURĂTREMURĂTREMURĂ.

Liniște! își spune în sinea lui.

Ar trebui să-i mulțumești că a salvat fetița. Te-ai pripit, ai fost nesăbuit, spune Chiyoko. *Mulțumește-i.*

ClipeșteTREMURĂclipește.

An ridică brusc fruntea.

— Mulțumesc, Nori Ko, spune el, făcând semn cu capul spre Cheia Cerului. Nu eram întreg la cap. Doar ai văzut cum sunt când lupt.

---

³⁵ Analgezic opiaceu (n.tr.).

Bravo, spune Chiyoko.

— N-aș fi putut face nimic din toate astea fără tine, continuă An. Nici n-aș fi ajuns aici fără tine. Mulțumesc.

O spune nu doar pentru că are nevoie de Nori Ko, ci și pentru că e adevărat.

Nori Ko îi întinde mâna:

— Înțeleg. Jucătorii sunt antrenați să ucidă. Și mai ales tu.

— Da.

Îl ajută să se ridice în picioare, iar An își astupă o nară cu degetul mare și suflă cu putere pe nas, scoțând o flegmă amestecată cu sânge care aterizează pe piciorul lui Maccabee.

— L-ai verificat? întreabă An.

— E mort.

— Are vreo bombă setată să explodeze dacă moare?

— Nu. Tu ai? întreabă ea mai în glumă, mai în serios.

— Acuma nu, răspunde el serios.

An nu vede că Nori Ko își dă ochii peste cap:

— N-are niciun explozibil de niciun fel.

— Și Cheia Pământului?

— Aici.

Nori Ko întinde un pumn, iar An face o mână căuș dedesubt. Japoneza își desface degetele și în mâna shangului cade o bilă de piatră.

— E atât de... mică.

— Sunt sigură că așa s-au gândit și ceilalți.

An o pune într-un buzunar cu fermoar, după care ia de jos sabia lui Nobuyuki și o pune în teacă, spunând:

— Nu l-am împușcat pe nabatean pentru că venea Creatorul. Și - *clipeștetremură* - nu puteam permite să se întâmple asta.

— Ce vrei să spui? întreabă imediat Nori Ko. L-ai văzut pe Creator?

An face semn spre pietrele crăpate din jurul portalului:

— Da. I-am văzut piciorul ieșind de acolo. E un fel de portal către locul unde se ascunde kepler 22b. L-am întâmpinat cu o bombă, dar nu cred c-a fost rănit.

Nori Ko întinde mâna, iar An tresare ușor când palma ei i se așază pe umăr.

— Până la urmă, o să ne răzbunăm, An.

— E tot ce contează.

— Da, încuviințează ea, nimic altceva nu contează.

Shangul pune mâna pe colierul din păr și carne, ridicând bărbia spre fetiță:

— Ce i-ai făcut?

— Am sedat-o. Era isterică. Părea că... ține la nabatean. Nu voia să moară.
Să n-o mai sperii, iubire, îl muștră Chiyoko.

— Am să încerc, spune el.

— Ce vrei să spui? se încruntă Nori Ko.

CLIPESȚE tremură *TREMURĂ*.

— Nimic. Gândeam cu voce tare, îi explică el, apoi revine la ce au de făcut: Cahokiana. Olmecul. Ei urmează.

An își desface o bombă de pe vestă, apasă pe câteva butoane și o așază cu grijă pe burta lui Maccabee Adlai.

— Explodează într-o oră, spune el. Niciun Creator n-o să mai vină vreodată aici.

Pornește spre ieșire, trecând pe lângă Nori Ko și fetiță:

— Nimeni n-o să mai vină vreodată aici.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Simon Alopay

AERODROMUL FAMOSO, BAKERSFIELD, CALIFORNIA, STATELE UNITE

— Hei, draga mea!

Sarah deschide ochii. Simon e aplecat deasupra ei, mângâindu-i ușor umărul.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-a furat somnul.

Sarah se ridică în picioare.

— La dracu'! spune ea, frecându-și fața cu palmele. Mi se întâmplă des în ultima vreme.

— Așa a zis și Jago. Dar mi-a zis și că timp de câteva zile n-ai dormit aproape deloc, când ai fost în Peru și părinții lui te-au ținut captivă, deci nu-i de mirare.

— Ți-a povestit asta, ai?

— Da.

Sarah se uită în jur prin cabina pasagerilor:

— Chiar, unde e Jago?

— Afară. Se străduiește să-i convingă pe Rodney Q și Hibbert să nu-l omoare, glumește Simon.

Sarah îi cunoaște bine pe cei doi. Sunt antrenori cahokieni, unul specializat în tehnici de supraviețuire în condiții extreme, iar celălalt, în explozibili și metalurgie.

Sarah se ridică în picioare:

— Deci suntem în Nebraska? Suntem acasă?

E nerăbdătoare s-o vadă pe Olowa, s-o țină de mână, să-i spună că o iubește, față în față.

— Nu, răspunde Simon. Suntem în Bakersfield, California. Coasta de vest e distrusă, după impact s-au produs o mulțime de cutremure de-a lungul faliei San Andreas, dar aici măcar e curent, comunicațiile radio funcționează, la fel și GPS-ul și alte servicii prin satelit.

Sarah se încruntă:

— Cum adică, suntem în California?

— Nu puteam risca să zburăm până acasă. Yellowstone încă erupe și e

prea multă cenușă în aer ca să riscăm. Eu am venit în Illinois cu mașina.

— Păi atunci trebuia să ne întoarcem tot cu mașina!

— Îmi pare rău, Sarah. Dar știi bine că nu puteați abandona avionul ăsta. Câtă vreme puteți găsi combustibil, o să vă ducă oriunde în lume.

— Nu oriunde, îl corectează Sarah.

Simon o strânge ușor de umăr:

— N-o să oprim Jocul Final în Nebraska, Sarah. Jago mi-a povestit ce s-a întâmplat. Tot. M-a convins. Sincer, nici n-a fost așa greu.

— *Tot?*

— Tot. Inclusiv despre Revolta Cahokiană.

— Vorbești de parcă... deja ai fi știut de ea.

— Am aflat de mult și ți-aș fi spus de ea după ce n-ai mai fi fost Jucătoare. Dar nu puteam să-ți spun cât timp te antrenai. Nu voiam să pornești la drum cu îndoială în suflet, atunci când Jocul ar fi început pentru tine. Da, știam de revoltă, dar credeam și că erau șanse ca profeția să fie adevărată. Șansele erau mici, dar, dacă era adevărată, ai fi putut să câștigi, ceea ce însemna că am fi putut trăi o viață lungă, împreună. Toți cahokienii. Sau cât mai mulți dintre noi...

Vocea i se stinge și coboară privirea. Sarah știe că se gândește la Tate, pentru că și ea tot la el se gândește.

— Tată...

Ochii lui Simon se umplu de lacrimi:

— Mi-e dor de el.

Lui Sarah i se pune un nod în gât. Își șterge nasul cu brațul.

— Și mie, reușește ea să spună.

Pauză.

— Ar fi trebuit să-ți spun, Sarah. Acum înțeleg, și îmi pare rău.

— Nu-i nimic, tată. Și mie îmi pare rău.

— Pentru ce? Sunt mândru de tine. *Foarte* mândru.

N-ar trebui să fii, își spune în sine ea, imaginea lui Christopher plutind în aer alături de chipul lui Simon.

— Și dacă ai fi știut de revoltă, tot n-ai fi putut împiedica Jocul Final să înceapă, Sarah.

— Poate că nu, ridică ea din umeri. Dar aș fi putut să mă arunc în aer odată cu toți Jucătorii și poate cu 22b. Asta l-ar fi putut împiedica. Sau măcar l-aș fi salvat pe năărăul ăla.

— La ce te referi?

— Am... dă ea să spună, dar e întreruptă de Jago, care iese în grabă din cabină.

— Sarah, ne-a contactat Jordan. Hilal și Shari ar trebui să ia și ei legătura

cu noi în curând. Trebuie să vorbim cu ei.

Olmecul îi întinde mâna, iar privirea ei întârzie asupra lui Simon – ar vrea să-i spună că ea l-a omorât pe Christopher, are *nevoie* să-i spună, dar nu acum. Așa că apucă mâna puternică a lui Jago.

— Haide, îi spune el cu un zâmbet care îi încrețește cicatricea.

Sarah îi mai aruncă o privire tatălui ei înainte ca Jago s-o ridice din fotoliu.

Simon pornește în urma lor, întrebându-se în continuare ce simte nevoia să-i spună fiica lui.

Greg Jordan

PROVINCIA GOVI-ALTAI, MONGOLIA

— Aici Charlie Echo Unu, pe canalul securizat Alpha Romeo Cinci Șapte, terminat. Repet, Charlie Echo Unu, terminat!

Apasă pe butonul stației și așteaptă. Liniște. E în carlinga avionului cu aripile tăiate. Are fața învinețită și nasul rupt. Are dureri când respiră. Dureri mari. Explozia grenadei lui la întâlnirea cu proiectilul extraterestrului l-a azvârlit douăzeci de picioare peste terenul pietros al Mongoliei. Are cel puțin o coastă ruptă pe partea dreaptă și, după cum se simte, probabil încă două sau trei pe partea stângă, sub omoplat. Are o julitură lungă pe spatele brațului drept, un cucui cât o minge de golf pe ceafă, iar gâtul îi este atât de înțepenit, încât nu-și poate pleca bărbia în piept. A fost inconștient până târziu în noaptea atacului, iar ziua următoare, abia s-a putut mișca. I-a luat o oră să se ridice în patru labe și să se târască cele aproximativ 50 de picioare până la avion. După ce a urcat, a băut apă, a mâncat niște biscuiți și a vomat, după care a mai mâncat niște biscuiți și a început să-și îngrijească rănile. S-a străduit din răspuțeri să nu adoarmă, întrucât era sigur că suferise o contuzie craniană.

În fine, el e cel norocos. Pentru că e în viață. E aici.

— Charlie Echo Unu, pe canalul securizat Alpha Romeo Cinci Șapte, terminat! Repet, Charlie Echo Unu, terminat!

Inspiră – sau cel puțin încearcă –, dar înlemnește de durere.

— Căcat! șoptește el.

Scuipă într-un pahar de hârtie din bucătărie. Saliva e amestecată cu firisoare roșii, ceea ce este o ameliorare. E mult mai puțin sânge decât imediat după ce și-a recăpătat cunoștința, tremurând în lumina asfințitului. Atunci, flegmele erau stacojii și groase. S-a temut că avea hemoragie internă, dar de atunci, sângerarea s-a domolit.

El e cel norocos.

Un pâraie în stație. Jordan pornește iar stația:

— Aici Charlie Echo Unu, mă auzi? Terminat!

— Aici Oscar Kilo Cincisprezece. Te aud. Avem companie?

E Jago.

— Negativ, răspunde Jordan. Așteptăm să ia legătura cu noi și a treia echipă.

— Recepționat. O aduc pe cealaltă, spune Jago, referindu-se la Sarah.

Jordan e bucuros că măcar unul dintre celelalte două grupuri a reușit să supraviețuiască, mai ales cel care a trebuit să se ducă înapoi în America, atât de aproape de locul impactului. Ia trei guri foarte mici de apă dintr-o sticlă de plastic și acceptă. Se întreabă cât de mult să le povestească. Ce ar fi bine să le dezvăluie despre situația lui, despre Marrs, Aisling și Pop, în caz că le sunt interceptate comunicațiile de către Creatori.

Sigur le interceptează.

Nu are mult timp la dispoziție ca să evalueze opțiunile, pentru că dintr-odată se aude în stație vocea nerăbdătoare a lui Hilal.

— Aici Tango Lima Unu. E cineva pe recepție?

— Oscar Kilo Cincisprezece, pe recepție, spune Sarah.

— Charlie Echo Unu, pe recepție, spune și Jordan.

— Excelent! răspunde Hilal. Care-i situația la voi?

— Obiectiv îndeplinit, spune Sarah. În apropierea coastei de vest a Statelor Unite. Gata să plecăm spre următorul monument.

— Obiectiv îndeplinit, spune Jordan și se oprește.

— La noi, obiectivul s-a schimbat, dar rezultatele sunt pozitive. Avem vești referitoare la...

— Trebuie să vă spun ceva, îl întrerupe Jordan.

— Și eu, Charlie Echo Unu, spune Hilal. Vă rog, ascultați...

— Sunt sigur că chestia ta e urgentă, dar vestea mea e probabil și mai urgentă. Am fost atacați. De unul dintre Ei. Marrs a murit. Avionul nostru e nefuncțional. Și eu era cât pe ce să mor, dar... am avut noroc.

Scuipă în pahar. N-a mai vorbit atât de mult de când și-a recăpătat cunoștința, și până și vorbele îi pricinuiesc dureri.

— N-am văzut ce s-a întâmplat cu Aisling. Sau a murit, sau... în fine, nu e aici. Și nici Pop. Nici urmă de ei pe nicăieri.

— I-a luat el, se aude vocea lui Shari. El trebuie să fi fost. Dacă ce am aflat despre Cheia Soarelui e adevărat, atunci are nevoie de unul dintre noi ca să termine Jocul. El a luat-o!

Jordan își întoarce urechea spre difuzor și ridică o sprânceană:

— Ce vrei să spui? Ce ai aflat?

— Și pe noi ne-a atacat unul, spune Sarah înainte ca Shari sau Hilal să poată spune că s-au întâlnit cu Jenny Ulapala și că bătrâna koori poate să citească din cartea Creatorilor.

— Ce? întreabă Shari.

— Am fost atacați aproape de obiectivul nostru. Creatorul era cât pe ce să pună mâna pe noi, dar...

Sarah face o pauză.

— Dar am luptat. Am scăpat cu viață.

— Cum dracu'... începe Jordan, amintindu-și de forța invizibilă și blindată care i-a atacat pe ei, de entitatea care l-a spulberat pe Marrs, de mâna enormă și invizibilă care a înhățat trei grenade și le-a ținut până au explodat, ca și când ar fi fost niște baloane.

Dar își dă seama că ar fi mai bine să nu spună nimic. Dacă Sarah și Jago au găsit un mijloc de a lupta cu Creatorii, indicat ar fi să nu vorbească despre asta prin radio.

— Charlie Echo Unu, te rog să confirmi: nu poți să călătorești?

— Exact. E ca și când aș fi pe lună. Dar sunt în siguranță. Am mâncare, apă, medicamente, adăpost și energie electrică. Mă descurc până luăm din nou legătura.

— Și tu, Oscar Kilo Cincisprezece?

— Suntem gata de plecare. Putem să mergem oriunde credeți voi de cuviință, răspunde Jago. Voiati să ne spuneți ceva important despre Cheia Soarelui?

— Da, se aude vocea lui Hilal, dar cred că ar fi mai bine să discutăm față în față, în caz că acest canal a fost compromis. Shari vă transmite chiar acum coordonatele locului de întâlnire. Ne vedem acolo cât mai repede cu putință. Dacă ajungeți primii, vă rog să așteptați în aeroport. După ce ne reunim, o să mergem cu toții la următorul monument.

— Recepționat, spune Sarah. Ne vedem acolo.

— Drum bun, Jucătorilor! Ne vedem curând. Abia aștept să aflu cum l-ați omorât pe Creator.

— Și eu, adaugă Jordan. Dar până ne revedem, mergeți și rupeți niște oase, Jucătorilor. Pentru Marrs, pentru McCloskey, pentru harappici, pentru toată lumea. Pentru Stella. Pentru Aisling. Rupeți-le oasele, fir-ar ei ai dracului! Aici Charlie Echo Unu, încheie transmisia.

An Liu, Nori Ko, Micuța Alice Chopra

*ZONA PENTRU AVIOANE PRIVATE, AEROPORTUL INTERNAȚIONAL
XIANYANG, XI'AN, CHINA*

An e așezat la manșa avionului său Y-12E. Are un laptop pe coapse și tastează de zor. Turbopropulsoarele sunt oprite, dar rezervorul e plin, ruta e stabilă, iar pasagerii sunt pregătiți pentru decolare. Avionul aparține seminției shang de când se știe An, dar inițial a făcut curse de supraveghere marină pentru China Flying Dragon Aviation și era staționat la Harbin, în provincia Heilongjiang. Dintre toate avioanele și elicopterele cu care a zburat – în realitate sau pe simulator –, An are pe prețiosul și trainicul Y-12E mai multe ore de zbor decât pe oricare alt aparat.

992 de ore, mai exact.

Acum mai are nevoie doar de câteva.

El, Nori Ko și Cheia Cerului nu pot decola. Nu pot zbura pe insula Yonaguni, la monumentul Mu – către care se pare că se îndreaptă și Jago. Când au plecat de la monumentul shang, An s-a uitat pe ceasul lui Chiyoko, care monitorizează mișcările olmecului, și, spre surprinderea și încântarea lui, a văzut punctul luminos care indică poziția lui Jago Tlaloc. N-a murit. Nu încă. Neghiobul încă nu și-a dat seama că i-a fost implantat un dispozitiv de urmărire la Convocare. Acum, olmecul a traversat deja mai bine de jumătate din Pacific, aflându-se pe o rută care în scurtă vreme îl va duce pe insula japoneză Yonaguni. Locul unde, dacă An ar putea să decoleze, Jago Tlaloc n-ar găsi nimic în afară de propria-i moarte.

Însă An, Nori Ko și Cheia Cerului nu pot zbura spre Yonaguni, întrucât codurile militare pe care An s-a bazat atâția ani nu mai funcționează. Traficul aerian pe deasupra Chinei și Taiwanului, pe care trebuie să le traverseze ca să ajungă la Yonaguni, a fost sever restricționat după Abaddon.

CLİPEȘTETREMURĂTREMURĂCLİPEȘTETREMURĂ.

Își lovește de trei ori tâmpla cu încheieturile degetelor. Durerea îi săgetează capul și maxilarul. Durerea e bună. Ticurile cedează. De ceva vreme, încearcă să se strecoare printr-o porțiță în sistemul administrației aviatice din Beijing, ca să poată traversa China fără să-i întrebe nimeni nimic.

— Cum merge? se aude vocea lui Nori Ko din cabina pasagerilor.
 Și ea lucrează pe un computer, monitorizând în același timp starea fetei.
 — Am probleme cu ultima criptare, strigă el din carlingă și *TREMURĂ*. La tine cum merge?
 — Am vorbit cu fratele meu din Yonaguni, spune Nori Ko, vocea ei apropiindu-se de An.
 Japoneza apare în spatele lui și se apleacă în carlingă:
 — Ce bine că seminția Mu l-a plantat acolo cu atâta timp în urmă. O să ne fie de ajutor.
 — Mă bucur că e și el acolo, spune An.
 — Tsuro a înaintat cererea de ajutor medical de urgență către Agenția de întraajutorare transasiatică. Ți-am trimis numărul documentului și așa-zisul nostru certificat de încărcătură pe care să-l arăți Beijingului. În mod oficial, avionul e plin cu pansament, iod și perfuzii, nu cu puști cu lunetă, explozibili și o vestă sinucigașă nucleară.
 — Bine, — *clipește* — l-am — *tremură* — l-am — *TREMURĂ* — l-am primit. Bună treabă.
 — Mersi. I-am spus lui Tsuro și că, dacă vreunul dintre ceilalți ajunge acolo înaintea noastră, să facă tot posibilul să-l țină pe loc.
 — Cu puțin — *clipește* *CLİPEȘTE* — cu puțin — *TREMURĂ* *tremură* — cu puțin noroc, n-or să ajungă.
 — Da, cu puțin noroc.
 An tremură vizibil. Își ridică mâinile deasupra laptopului, străduindu-se în mod evident să-și stăpânească tremurul.
 — Hei, te simți bine? întreabă Nori Ko.
 — D — *clipește* — D — *CLİPEȘTE* — Da.
 Își coboară degetele și continuă să tasteze.
 — Bine, spune ea și face semn spre computerul de bord. În cât timp estimezi că o să ajungă?
 — În mai puțin de șase ore, spune An.
 Nori Ko se uită la ecranul laptopului, pe care ferestrele se deschid și se închid, se deschid și se închid.
 — Hai să decolăm, An.
 — Mă străduiesc.
 Nori Ko se întoarce în cabina pasagerilor.
Hai să ne luăm zborul, iubire.
 — Încerc, Chiyoko.
 Nori Ko înlemnește:
 — Ce?
 — Am zis că încerc.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Simon Alopay

AVION BOMBARDIER GLOBAL 8.000, 590 DE MILE NORD-EST DE YONAGUNI, JAPONIA

Sarah Alopay se strânge de nas și suflă cu putere, pompând aer pe dinăuntru timpanelor. Urechile îi țiuie și îi pocnesc, dar nu-i pasă. Au ajuns prea aproape ca să-i pese.

Ea și Simon stau la o masă de nuc lucioasă. Într-un bol fixat de marginea mesei, aproape de fereastră, se află arma aparent banală a Creatorilor și un pachet de gumă Trident. Jago pilotează avionul la o altitudine constantă de 42.000 de picioare. I-au luat pe cei doi antrenori cahokieni, Hibbert și Rodney Q, ca să aibă o echipă mai puternică. Amândoi sunt în dormitorul avionului, dormind în echipament complet, așa cum fac întotdeauna soldații adevărați. Sarah și-a scos brațul rănit din fașă, sprijinindu-l în cot de masă. Ține în mână o minge de tenis pe care o strânge, îi dă drumul, o strânge, îi dă drumul. Brațul și-a mai revenit. E departe de a fi vindecat, dar poate îndeplini sarcini ușoare. Sarah are de gând să-l țină afară din fașă în următoarea lor misiune. Cu puțin noroc, *ultima* lor misiune.

Simon apasă tasta de reapelare de pe telefonul său prin satelit. Telefonul funcționează – a apelat la întâmplare câteva numere din emisfera estică –, dar încă n-a reușit să ia legătura cu complexul familiei Alopay din Nebraska. A încercat de 74 de ori în timpul acestui lung zbor și de 74 de ori a auzit mesajul automat înregistrat de o doamnă cu voce plăcută: „Inmarsat nu poate apela numărul format. Ne cerem scuze pentru neplăcerea creată. Vă rugăm să încercați din nou”.

Dar, în cele din urmă, după ce Jago îi anunță că au început să coboare spre Yonaguni, fața lui Simon se luminează. Sarah lasă din mână mingea de tenis, care face o mică spirală pe masă și îi cade în poală.

— Ce-i? întreabă ea, prinzând mingea între coapse.

Simon pune telefonul pe speaker și ridică receptorul.

Trrrrr.

Tăcere.

Trrrrr.

Tăcere.

Tr...

— Alo?

— *Mamă?* spune Sarah.

— *Olowa?* spune tatăl ei în același timp.

— Sarah! Dumnezeu, Sarah! Chiar ești tu?

— Eu sunt, mami! răspunde ea, și privirea i se întâlnește cu a lui Simon.

Noi suntem!

Timp de câteva minute, se bucură că s-au reauzit în sfârșit, își spun cât de mult se iubesc, apoi vorbesc despre ce au pierdut, despre cum s-au găsit Sarah și Simon și despre ce s-a mai întâmplat în Nebraska. Olowa și ceilalți nu pot ieși la suprafață pentru că aerul e greu de respirat, dar în buncăr au căldură și curent electric. Olowa raționalizează proviziile și, cu toate că trebuie să aibă grijă de mai multă lume decât se aștepta („Suntem unsprezece!”), pot supraviețui cu ce au cel puțin trei săptămâni. Olowa le spune și că a trebuit să repare un releu de la antena telefonului și că de aceea nu au putut fi contactați.

— Dar ne e bine, scumpa mea. Acuma spune-mi, *ție* cum îți merge?

— Îi merge bine, Ole. Are un nou iubit, glumește Simon.

— Tată!

— Și ghici ce: e Jucător!

— Tată!

— Bine, bine, spune Simon.

— Cine e, Sarah? întreabă mama ei.

— Nu contează.

— Ba sigur contează.

Sarah ridică din umeri:

— Îl cheamă Jago. E olmecul.

— Și are diamante pe incisivii superiori, adaugă Simon.

— Ce? întreabă Olowa.

— E-adevărat, răspunde Simon. Dar e bun pentru ea. Se pare că și-au salvat viața unul altuia de mai multe ori.

— Povestești-mi despre tine, o roagă mama ei. *Cum* te simți?

Sarah oftează:

— E loc de mai bine, mamă. Mi-e dor de școală, de fotbal și de grijile cu facultatea. Mi-e dor să fiu normală sau să mă prefac că sunt normală. Am discutat mult cu Jago despre asta. Dar are dreptate, s-au dus vremurile alea. De fapt, el zice că au fost iluzorii. Că n-am fost niciodată normală. Dar eu tot le duc dorul.

— Și mie mi-e dor de vremurile alea.

— Dar sunt în viață. Și, una peste alta, mi-e bine. Nu pot să-ți spun cât mă

bucur că tata e cu mine!

Simon o ia de mână pe fiica lui. Jago iese din carlingă ca să meargă la baie înainte de aterizare, neștiind că vorbiseră despre el. Simon îi face semn olmecului să-i trezească pe cei doi cahokieni. Jago aprobă din cap și dispare în cabina din spate a avionului.

Un minut mai târziu, când se întoarce de la baie, Simon i se alătură în carlingă să-i dea o mână de ajutor la aterizare, dar și ca să le lase un pic singure pe Sarah și Olowa. Sarah îi povestește pe scurt tot ce s-a întâmplat, omițând anumite lucruri, în caz că le ascultă keplerul. Nu-i spune nimic despre arma Creatorilor sau despre planul lor de a-i opri pe extraterestri, dar îi povestește în mare cât de greu i-a fost, că a găsit Cheia Pământului și apoi a pierdut-o, că a văzut Cheia Cerului, și în cele din urmă despre cum s-a simțit când a omorât oameni.

— A fost atât de ușor, mamă. Prea ușor. De-aia m-am și pierdut cu firea după Stonehenge, spune ea, fără să aducă vorba despre Christopher.

Nu-i poate rosti numele.

— Oh, Sarah! spune Olowa.

Dar vocea ei sună ciudat. În sine, cuvintele înseamnă: *Îmi pare tare rău*, însă felul în care le rostește Olowa le dă un alt sens: *Ești puternică. Așa că fii puternică, Sarah.*

Apoi totul se revarsă din Sarah ca o viitură. Îi spune mamei tot ce s-a întâmplat după ce a plecat din Omaha. Îi povestește cum a urmărit-o Christopher, cum s-a îndrăgostit de Jago de parcă s-ar fi cunoscut de câteva luni sau chiar ani. Îi spune că a pierdut contactul cu ea însăși și că, în momentele cele mai dificile, nu mai știa cine este. Îi povestește că, după ce a plecat de la Londra, a fost cât pe ce să aibă o cădere nervoasă în mașină, plângând și urlând din rărunchi fără ca măcar să-și dea seama. Îi spune cât de ușor i-a fost să călătorească și să Joace, să omoare și să facă rău oamenilor, inclusiv ei înseși. Cât de ușor i-a fost să provoace și să suporte durere, exceptând un anumit fel de durere, pe care i-a fost imposibil s-o îndure. Dar tot nu-i poate spune despre ce e vorba. Nu poate rosti acele cuvinte, deși vorbește cu mama ei – femeia care i-a dat naștere și care a învățat-o atât de multe despre viață, iubire și, da, despre sânge și cum poate fi vărsat.

Nu poate să spună: „L-am omorât pe Christopher”.

În schimb, spune: „Jocul Final m-a dat peste cap, mamă. Rău de tot. Probabil că ar fi trebuit s-o omor pe fetița aia. Cheia Cerului. Dar n-am putut. Pur și simplu nu... nu am putut. Nu după...”

Nu poate s-o spună.

— Încetează, draga mea! Nimic n-ar fi putut împiedica Abaddonul.

— De unde știi? Întreabă Sarah.

Și ia mingea de tenis în mână. O strânge. Îi dă drumul. O strânge. Mingea se sparge cu un pocnet. Conexiunea e bruiată de pârâituri.

— Mamă, mă mai auzi?

— Da, te aud.

— De unde știi? repetă ea întrebarea pe un ton rugător.

— Ascultă, Abaddonul a lovit, deci n-are niciun rost să facem presupuneri. Nimic nu l-ar fi putut opri. Era prea mare. Creatorul are prea multă putere.

— Dar dacă nu are chiar atât de multă putere? Dacă e la fel de disperat ca și noi? Ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi descoperit eu Cheia Pământului? Dacă nu aș fi...?

Nu poate.

— Nu trebuie s-o spui, scumpa mea.

— Ce să spun?

— Știi că Christopher a murit. Mi-am dat seama imediat ce i-ai rostit numele.

— Mamă, eu... eu...

— Știi că tu l-ai omorât.

Tăcere.

— De unde?

— Sunt mama ta, Sarah. Nimeni nu te cunoaște mai bine decât mine, fie că-ți place sau nu.

— Zece minute până la aterizare, anunță Jago în difuzoare.

Sarah îl aude pe Hibbert spunându-i ceva lui Rodney Q din dormitor.

— Trebuie să închizi, spune Olowa.

— Da. Dar am nevoie să-ți spun ce s-a întâmplat. Chiar acum. S-ar putea să nu mai am o altă ocazie.

— Deja știi, draga mea.

— Mamă, sunt un monstru! șoptește Sarah, cu buzele lipite de receptor.

— Ba nu ești, Sarah! Oh, scumpa mea... Chiar nu vezi ce a făcut *de fapt* Christopher?

— N-a făcut *nimic*, mamă. Tocmai asta e dureros. A văzut ce am devenit și a vrut să moară. Mi-a zis că mă iubește și da, a fost sincer, dar până la urmă asta n-a contat nici cât negru sub unghie. Tot am apăsât pe trăgaci. Christopher s-a străduit să rămână cu mine după Convocare, chiar și după ce l-a cunoscut pe Jago și a văzut că suntem... nu știu, *împreună*. S-a străduit din răputeri să-mi rămână alături și să mă ajute. Dar până la urmă n-a reușit, mamă. Iar eu l-am omorât din cauza asta.

Lui Sarah îi e rușine de asprimea vorbelor ei, însă par adevărate. Până în

clipa asta, nu și-a dat seama cât de furioasă a fost pe Christopher pentru că a urmărit-o, pentru că a iubit-o, pentru că a stat pe loc, uitându-se la ea, când l-a omorât.

Pentru că a judecat-o.

— Te înșeli, draga mea. Christopher a făcut ceva.

— Ce?

— Ți-a salvat viața, Sarah. Iar acum trebuie să continui să trăiești. Pentru el.

Avionul intră într-un strat de nori și se zdruncină ușor.

Olowa continuă:

— Asta o să le spun și părinților lui. Că a murit pentru ca tu să poți trăi. Nu e o minciună. Am să le spun că erai cu el când a murit, că ai încercat să-l salvezi, dar n-ai putut. Christopher e un erou, Sarah. Și tu ești o eroină. Dacă tu și prietenii o să reușiți, o să fiți cu toții eroi. Jocul Final ar fi putut să se desfășoare într-un milion de moduri diferite, dar în forma *asta*, Christopher, în ciuda tuturor greșelilor lui, s-ar putea să fie cel mai mare erou.

Câteva clipe de tăcere. Sarah se uită pe geam la norii groși. Apa de sub ei e întunecată. Nu se vede nicio bucată de uscat.

— Isuse, Mamă!

— Iisus n-are niciun amestec în povestea asta.

— Nu, vreau să spun că poate ai dreptate.

— Bineînțeles că am dreptate, draga mea. Doar ți-am zis: sunt mama ta.

Sarah chicotește.

— Știi că nu-ți place să ucizi, Sarah. Nici n-ar trebui să faci asta. Ești om. Dar ești antrenată să ucizi. La fel și prietenii tăi. Și, înainte să se termine povestea asta, va trebui să mai ucizi, probabil nu doar o dată. Așa că nu te judeca prea aspru. Iartă-te. Christopher ți-a salvat viața. Punct. Acuma mergi și salvează ce a mai rămas din viețile noastre, înainte să fie prea târziu.

Se aude o bufnitură, semn că trenul de aterizare a fost coborât.

— Așa am să fac, mamă. Mulțumesc.

— Mulțumește-mi când o să ne revedem.

— Bine. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, scumpa mea. Și am să te iubesc mereu, orice s-ar întâmpla.

Hilal ibn Isa al-Salt

AVION BOMBARDIER GLOBAL 8.000, 488 DE MILE SUD-SUD-VEST DE YONAGUNI, JAPONIA

Hilal verifică sistemul de navigație. Mai are 51 de minute. Pe baza ultimei discuții pe care au avut-o, axumitul estimează că Sarah și Jago ar trebui să aterizeze în 10 minute. Setează stația pe canalul securizat și pornește transmisia:

— Aici Tango Lima Unu pentru Oscar Kilo Cincisprezece, terminat!
Nimic.

— Tango Lima Unu pentru Oscar Kilo Cincisprezece, terminat!
Se aud șuierături și pârâituri, apoi:

— Tango Lima Unu, te recepționăm, terminat!

E Jago.

— În cât timp aterizați?

— Nouă minute, șapte secunde. Ar trebui să avem vizibilitate după ce coborâm sub stratul de nori.

— Înțeles. Sunt aproape de voi. Puțin mai mult de patruzeci de minute.

— Recepționat, Tango Lima Unu! Informații noi? Întreabă Jago.

— Am vorbit cu controlorul de zbor local acum zece minute. Îl cheamă Tsuru Masaka. Am pretins că aș fi american și i-am zis că mă cheamă Harold Dickey. Nu știe că suntem înarmați, așa că fiți pregătiți să-l imobilizați, dacă o să vi se pară că e cazul. Drept explicație, spuneți-i că facem parte dintr-o misiune secretă americano-japoneză care are ca scop să contracareze efectele Abaddonului.

— *Comprendo.*³⁶ Altceva?

— Yonaguni e o insulă mică. Masaka ne-a spus că în ultimele șaiszeci și cinci de ore n-a aterizat și n-a decolat nimeni. Am verificat online certificatele de încărcătură și e adevărat. Masaka vorbea ca și când insula ar fi aproape pustie.

— Deci nici urmă de căpcăunul shang?

— Afirmativ. Dacă Liu se îndreaptă și el către insulă, atunci i-am luat-o

---

³⁶ În spaniolă, în original: „Înțeleg”. (n.tr.).

înainte.

— *Excellente*. Oscar Lima Cincisprezece, închei transmisia!

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Simon Alopay, Hibbert Johnson, Rodney Q

AEROPORTUL YONAGUNI, YONAGUNI, JAPONIA

Jago oprește motoarele. Aeroportul de afară e alcătuit din doar câteva clădiri înșirate la marginea unei piste mărginite pe latura nordică de Marea Chinei de Est. În partea de vest e un hangar mic și gol, iar în partea de est, un turn radio care amintește de jocul Mecano. Câteva avioane cu un singur motor marca Cessna sunt parcate în apropiere, murdare și cu geamurile acoperite. Clădirile sunt modeste, dar îngrijite. Nu se vede nici țipenie până când un bărbat scund deschide o ușă de sticlă și se apropie de ei. Îi întâmpină cu un zâmbet larg, salutându-i cu mâna ridicată. Pe umăr are o geantă portocalie și poartă un tricou kaki pe care e desenat cel mai venerabil și mai iubit Jedi din toate timpurile, sub care scrie: *Tricoul meu cu Yoda acesta este.*

Jago deschide geamul:

— Salut!

— Salut! Îi răspunde vesel în engleză bărbatul. Sunteți prietenii domnului Dickey?

— Exact. Eu sunt Feo.

— Excelent, Feo! Bine ați venit în Yonaguni!

Jago închide geamul:

— Ăsta e omul nostru.

— Îi trimit afară pe Rodney Q și Hibbert să verifice perimetrul.

— Bună idee, spune Sarah.

Se duc în cabina pasagerilor. Antrenorii cahokieni sar de pe fotolii. Au câte un pistol Colt la fiecare șold și câte o mitralieră M4 în fiecare mână. Rodney Q are o basma neagră legată la gât, iar Hibbert mestecă o bucată mare de gumă roz.

— Care-s ordinele, Sarah? Întreabă Hibbert.

— Mergeți afară, prezentați-vă și veniți să-mi spuneți care e situația. Nu le spuneți de ce suntem înarmați.

Hibbert dă din cap.

— Când o să ne vadă armele, n-o să mai pună întrebări, spune el apăsător.

— Dacă totul e în regulă, începeți să descărcați. O luăm din loc imediat ce ajunge și Hilal.

— Înțeles!

Jago trage zăvorul de la ușa avionului și o deschide. Scara se desface silențios până la sol. Aerul e cald și umed. Soarele e ascuns în spatele norilor cenușii care acum acoperă întregul glob. Rodney Q – care are șase picioare și patru inchi și 240 de livre – se apleacă și coboară. Hibbert, care e mult mai scund și mai ușor, îl urmează.

— Ei, salut! le strigă bărbatul de pe pistă. Domnul Dickey nu mi-a zis nimic de... – înghite în sec – ... arme.

— Îmi pare rău, mormăie Rodney Q, dar tonul lui nu dă de înțeles că i-ar părea vreun pic rău.

Masaka se dă într-o parte, iar Rodney Q pășește pe pistă, uitându-se de jur împrejur.

Hibbert se uită țintă la Masaka și spune:

— Rămâi pe loc, te rog!

Nu-și îndreaptă arma spre Masaka, dar e limpede că vorbele lui sunt o amenințare camuflată sub forma unui ordin.

— Î-îmi p-pare rău, domnule, dar...

— Și, cu tot respectul, taci din gură! adaugă Hibbert într-o japoneză impecabilă.

Masaka se supune.

Sarah îl urmărește din ușa avionului pe Rodney Q, care îl ocolește pe Masaka și se duce să verifice clădirile și ungherele aeroportului. Apoi dispare, dând o tură avionului. Sarah se uită dincolo de avion. Spre sud se înalță vârful Urabe, iar pe un câmp din depărtare paște un cal alb.

După un minut, Rodney Q reapare:

— Totul e în regulă.

Masaka își mută greutatea de pe un picior pe altul, cu mâinile împreunate neliniștit în dreptul taliei.

Hibbert se apropie de laterala avionului și deschide ușa compartimentului pentru bagaje.

Sarah iese pe jumătate din avion:

— Mersi, Rodney. Îmi pare rău dacă v-am luat prin surprindere, domnule Masaka, îi spune ea bietului om. Nu vrem să vă facem niciun rău.

Japonezul clipește, dar nu spune nimic, iar cahokiana intră la loc în avion și se întoarce spre Jago și Simon:

— Pregătiți?

— Mai mult decât pregătiți, răspunde Jago cu un zâmbet larg.

— Și eu, îi zâmbește Sarah.

Jago o ia de braț:

— Arăți altfel, Alopay. Pari mai sprintenă. Mai liniștită.

— Chiar *sunt* mai liniștită, Feo. Și știi ceva? Sunt și încrezătoare. Mă bucur că ne-am hotărât să colaborăm cu ceilalți.

— Și eu.

— Și, tată, îmi prinde bine că te am alături. Iar discuția cu mama mi-a prins *foarte* bine. Mersi că ai făcut posibilă conversația asta.

Hibbert cere ajutor să descarce o cutie gree.

— Mă duc eu, spune Simon, apoi trece pe lângă cei doi Jucători, coboară treptele și o ia spre partea din spate a avionului.

Jago îi dă o sărutare pe gură lui Sarah. Olmecului îi miroase urât respirația. Se întoarce și coboară și el din avion.

Sarah pășește pe prima treaptă. Aerul e sărat, catifelat și proaspăt. Pământul e rănit, dar nu e distrus.

Pământul *nu* va fi distrus.

Nu poate fi distrus.

Se gândește la Christopher. La ce a făcut ea. La ce a făcut *el*.

Nici ea nu e distrusă.

Nu poate fi distrusă.

Jago îi face semn cu mâna, iar Sarah coboară o treaptă.

Apoi se aude un trosnet, capul lui Jago se înclină brusc într-o parte, iar sângele și creierul i se împrăștie pe cămașă și pe balustrada scării. Sarah abia distinge detunătura amortizată a unei puști, care vine dinspre versantul muntelui.

— Sarah! strigă Simon.

Cahokiana sare peste celelalte trepte, scoțându-și pistolul și luând-o la fugă cât o țin picioarele.

Aerul trosnește din nou. Ochii ei nu mai văd. Urechile ei nu mai aud. Picioarele nu-i mai dau ascultare. Lumea din jur dispare.

Sarah s-a înșelat.

Pământul e distrus.

La fel ca Maccabee înaintea ei, Sarah nici măcar n-a auzit împușcătura.

An Liu, Nori Ko, Micuța Alice Chopra

POALELE VERSANTULUI NORDIC AL MUNTELUI URABE, YONAGUNI, JAPONIA

Un cal alb o ia la fugă pe câmpul de la poalele muntelui, zgomotul copitelor lui amintind de un tunet în miniatură.

Mulțumesc, iubire, spune Chiyoko cu sufletul la gură.

Sunt cele mai dulci vorbe pe care le-a auzit An vreodată.

— Ți-am zis că – *clipește* *TREMURĂ* *clipește* – ți-am zis că o să-i omor.

Mulțumesc.

Nori Ko se uită prin telemetru până îl găsește pe Tsuro, care face cu mâna în direcția lor, ridicând degetul mare.

— Ai tras excepțional, An, spune ea. Cinci gloanțe, cinci morți. Și patru dintre ei erau în mișcare.

Apoi se uită pe afișorul telemetrului și adaugă:

— Totul în mai puțin de opt secunde.

Fă-i un compliment, îl sfătuiește Chiyoko.

An își ia ochiul de pe lunetă și ridică pușca în sus:

— N-aș fi putut – *clipește* – n-aș fi putut face toate astea fără tine, Nori Ko. Sau fără fratele – *TREMURĂ* – fratele – *CLIPeȘTE* *TREMURĂ* – fratele tău de la sol.

— Tsuro așteaptă de multă vreme să-mi dea o mână de ajutor, răspunde ea.

Au aterizat cu mai puțin de o oră înaintea cahokienei și olmecului, apoi și-au încărcat echipamentul într-un Mitsubishi Montero și au pornit spre sud-vest, lăsându-l pe Tsuro să se ocupe de avionul Y-12E. În timp ce ei se pregăteau să-i împuște pe cahokiană și olmec, Tsuro a mutat singur avionul, ascunzându-l în spatele hangarului.

An se ridică de pe movila acoperită cu iarbă și se întoarce spre Cheia Cerului. E sedată și doarme, sprijinită de rucsacul lui Nori Ko.

Mergi mai departe, spune Chiyoko.

— Nu vreau – *CLIPeȘTE* – nu vreau să-i aștept pe ceilalți, Nori Ko. Mi se pare prea imprevizibil – *CLIPeȘTE* *CLIPeȘTE* – să-l așteptăm – *TREMURĂ* *clipește* *TREMURĂ* – să-l așteptăm pe acest Dickey.

— De acord, spune ea și își pune telemetrul în rucsac, având grijă să n-o trezească pe fetiță. Se ocupă Tsuru de ei.

Își lovește ceasul cu degetul și adaugă:

— În plus, trebuie să-l omorâm pe 22b, și timpul trece.

An își sprijină de o stâncă pușca JS 7.62 neagră ca smoala și își verifică vesta. Începe să-și desfacă nasturii de la cămașă, clipind, clipind și iar clipind, cu mușchii umerilor tresărindu-i involuntar. În cele din urmă, își desface cămașa și trage încă o dată de curelele vestei, asigurându-se că sunt bine strânse. Vesta i se adâncește în carne, strângându-i dureros toracele. E grea – are aproape 20 de kilograme – și totuși ciudat de confortabilă, ca o pătură catifelată.

— Te simți bine, An? Ți s-au înrăutățit ticurile.

Se simte bine, spune Chiyoko.

Dar de fapt An e cel care le rostește.

— Cum adică „se simte bine”? Întreabă Nori Ko.

An se îndreaptă de spate și își încheie cămașa, uitându-se în ochii lui Nori Ko.

Nu-i zice de mine, îi cere Chiyoko.

— Adică eu mă simt bine, răspunde An. E un șiretlic mai vechi. Când corpul meu face așa, mă prefac că aparține altcuiva și de-aia am zis: „Se simte bine”. Mă ajută să-mi recapăt controlul.

E o minciună, dar e una bună. Și merge, întrucât norocul face ca trupul lui să fie liniștit în timp ce vorbește.

An apasă pe niște butoane de pe tastatura prinsă de încheietura mâinii lui. Un led de pe tastatură pâlpâie de trei ori, după care se face roșu.

— Am armat-o, spune el. Sunt gata.

Își ia pușca și geanta cu muniție și pornește spre Montero, lăsând-o pe Nori Ko să se descurce cu rucsacul mare și cu Cheia Cerului. Japoneza le ia pe amândouă, ducând fetița ca pe un bebeluș. Cheia Cerului tresare când o așază pe bancheta din spate. Nori Ko o apucă de bărbie și îi deschide pleoapele. Are pupilele dilatate și îndreptate spre nas – e complet inconștientă. Japoneza se așază pe scaunul pasagerului, iar An demarează.

Serpuiesc pe un drum de pământ, coborând spre sud-est, până ajung la drumul principal care traversează Muntele Urabe. Shangul conduce cu mare viteză. Peisajul e deschis și luxuriant, drumul fiind mărginit de câmpuri de fân și grâu tânăr, amenajate pe versanții împăduriți ai muntelui. În timp ce mașina se apropie de un mic port de pe coasta sudică a insulei, Nori Ko își scoate telefonul și sună.

Abia dacă se aude soneria înainte să i se răspundă. Nori Ko vorbește câteva minute în japoneză. Shangul nu înțelege nimic. Imediat ce termină de

vorbit, An o întreabă:

— Fratele tău?

— Da. Totul e pregătit. Va trebui să ne scufundăm cu tuburi de oxigen, dar nu la mare adâncime. Iar pentru fetiță avem o mască mare, care acoperă toată fața, deci o putem păstra inconștientă.

Aruncă o privire către Cheia Cerului:

— O să ajungem înăuntrul monumentului Mu în mai puțin de o oră.

Ajung la o intersecție în T, iar japoneza spune:

— Ia-o la stânga.

An virează brusc, făcând mașina să derapeze de spate

— Nu-ți face griji – Tsuro se va ocupa de „Mr. Dickey”. Locul o să fie doar al nostru, An.

— Bine.

— Trebuie să ne grăbim acum, An, suntem atât de aproape!

— *Foarte mult, iubire*, spune Chiyoko.

An apasă mai mult pe accelerație. Aproape că au ajuns.

Hilal ibn Isa al-Salt

AVION BOMBARDIER GLOBAL 8.000, AEROPORTUL YONAGUNI, YONAGUNI, JAPONIA

Hilal aterizează lin, fără nicio problemă. Apoi pornește în direcția hangarului, avionul hurducându-se ușor pe pistă, și se uită pe geamul din dreapta al cabinei. Vede celălalt avion, dar nu și cealaltă echipă.

Câteva minute mai târziu, după ce oprește avionul, Hilal zărește un japonez scund, în tricou și blugi, împingând un cărucior de bagaje mare și plin spre un capăt al zonei de primire. Avionul lui Sarah și Jago e închis și în formă bună, deși e un pic murdar din pricina norilor de praf care trebuie să le fi făcut traversarea Canadei și Statelor Unite un adevărat infern.

Hilal oprește motoarele. Bărbatul îl salută bucuros cu mâna și îi face semn să coboare geamul.

— Domnul Dickey? strigă într-o engleză perfectă japonezul, după ce Hilal deschide geamul.

— Exact, răspunde Hilal, păstrându-și accentul american. Domnul Masaka?

— În persoană!

— Prietenii mei au sosit?

— Da! spune Masaka, făcând semn cu mâna peste umăr. Sunt înăuntru, încearcă să savureze un ceai. Dar sunt foarte nerăbdători să veniți și dumneavoastră.

— Sunt sigur. Cobor imediat.

Hilal își desface centura, se duce în cabina pasagerilor și își ia rucsacul în spate. În el are un telefon prin satelit de pe care le poate suna pe Jenny și Shari în Australia, o pereche de ochelari cu infraroșii, niște mâncare și apă. Își pune pe umăr o bandulieră cu magazii de rezervă pentru pușcă, iar la mijloc își prinde o centură de piele, cu câte o macetă atârând pe fiecare sold. În cele din urmă, pune mâna pe o pușcă HK416 vopsită în negru mat și se întoarce spre ușa avionului.

Din obișnuință, Hilal își armează pușca.

Trage zăvorul și ușa se deschide, lăsând să intre aerul cald de mare. E parfumat și greu, iar lui Hilal îi place.

— Vai de mine! murmură Masaka, ducând o mână la gură.

Hilal știe că e reacția față de rănile de pe capul și fața lui. Coboară pe pistă și face o plecăciune:

— Domnule Masaka, îmi pare rău pentru înfățișarea mea. Știu că e tulburătoare. Și mulțumesc că ne-ați dat voie mie și prietenilor mei să aterizăm.

— Cu plăcere...

— N-am venit să vă facem rău. Dimpotrivă. Sunt sigur că prietenii mei v-au spus ceva asemănător.

— Da, așa este.

— De câtă vreme au ajuns?

— Cam de treizeci de minute, răspunde Masaka, neputând să-și dezlipească privirea de pe fața lui Hilal.

— Bine. Și ziceți că ei sunt înăuntru?

— Da, acolo, după ușa aceea, îi explică Masaka, făcând semn cu mâna spre cea mai apropiată clădire. Abia așteaptă să vă vadă.

— Și eu pe ei.

Hilal pornește spre clădire, dar Masaka își dă o palmă peste frunte.

— Doamne! Am uitat complet bunele maniere. O clipă, vă rog, spune Masaka și face jumătate de pas în spate. Prietena dumneavoastră, Sarah, m-a rugat să fac asta!

— Ce anume?

— Să vă servesc cu un ceai! I-a plăcut atât de mult ceaiul meu, încât m-a rugat să vă servesc și pe dumneavoastră. Am venit pregătit! face el semn spre o tavă emailată așezată pe grilajul căruciorului de bagaje. Vă rog, așa e tradiția!

— Bine, ridică Hilal din umeri.

Masaka dă fuga la cărucior să ia tava, având grijă să nu răstoarne nimic, și în câteva secunde e înapoi în fața lui Hilal:

— Îmi pare rău dacă vi se pare ciudat. Sunteți oaspete, și mie îmi place să primesc oaspeții cum se cuvine.

Ridică tava emailată, pe care se află două cești de culoarea jadului, pline cu ceai aburind. Când se apropie de el, nasul lui Hilal e întâmpinat de un miros discret și îmbătător de pământ, iarbă tăiată, boabe coapte și un iz acru care îi gâdilă nările.

— Miroase bine, recunoaște Hilal.

— E un amestec făcut de mine, spune Masaka.

Hilal ia ceașca mai apropiată de Tsuro, iar japonezul o ia pe cealaltă și coboară tava. Ridică amândoi ceștile. O briză puternică bate dinspre vest, lovind avionul lui Sarah și Jago. Vântul împrășteie izul de ceai și îl înlocuiește

cu miros de pădure și de apă aruncată pe beton încins, ca după o furtună.

— *Kampai*³⁷, spune Masaka.

— *Kampai*, răspunde Hilal fără prea mult entuziasm și ridică lent ceașca la buze.

Dar în clipa următoare Hilal observă că betonul din jurul bombardierului e strălucitor și umed, în timp ce avionul e foarte murdar.

Privirea lui coboară spre baza căruciorului de bagaje. Înlemnește.

O picătură de lichid negru cade din cărucior și se strivește de pistă.

Sânge.

Hilal dă drumul la ceașcă. Porțelanul se face țandări pe beton, iar ceaiul fierbinte îi pătează manșetele pantalonilor și încălțările.

— Ce s-a întâmplat, domnule Dickey? întreabă Masaka.

Hilal face un pas în spate și își ridică pușca spre gâtul japonezului:

— Ce e în cărucior?

— Bagaje, spune Masaka neliniștit. Vă rog, v-am ofensat cu ceva? Îmi cer scuze! Prietenii dumneavoastră... Îi pot chema chiar acum. Vă rog!

— N-ai să faci nimic, spune Hilal, renunțând la accentul american. Te previn o singură dată. Să nu faci nicio mișcare!

Dar Masaka se mișcă. Sare într-o parte, ieșind din bătaia puștii. Hilal rămâne pe loc, îndreptându-și pușca spre capul japonezului. Masaka aruncă spre gâtul axumitului cu tava, a cărei margine e ascuțită, dar nu-l nimerește. Hilal se eschivează și, în același timp, ridică piciorul și îl lovește pe Masaka în piept. Tsuro icnește, iar Hilal îl ocolește cu viteza fulgerului și îl izbește cu pușca peste partea din spate a genunchilor. Masaka se îndoaie și cade. Cu o mișcare rapidă, axumitul ia maceta botezată *IUBIRE* și, fără s-o scoată din teacă, i-o pune pe gât lui Masaka, apăsându-i mărul lui Adam.

Hilal se uită în jur. Nu se vede nimeni – nici ostil, nici prietenos. Se roagă ca Masaka să lucreze sigur. Altminteri, Hilal e ca și mort.

Axumitul îl trage pe japonez în spatele căruciorului și vede ce se află în spatele teancului înalt de bagaje.

O prelată albastră care acoperă o siluetă informă, cam cât un animal de talie mare.

Dar Hilal știe că prelata nu ascunde un animal.

Apasă și mai tare maceta pe gâtul lui Tsuro, care scoate un geamăt. Folosindu-se de țeava puștii, Hilal ridică un colț al prelatei, apoi o smulge cu totul. Prelata saltă în bătaia brizei.

Cinci cadavre. Și toți cinci au murit prin împușcare în cap cu gloanțe de calibru mediu. Trei bărbați pe care nu i-a mai văzut niciodată, deși îi e greu

---

³⁷ În japoneză, în original: „Noroc” (n.tr.).

să le distingă fețele din pricina împușcăturilor. Iar deasupra lor – ea cu brațul drept sprijinit pe talia lui – sunt Sarah Alopay și Jago Tlaloc.

Amândoi omorâți cu o pușcă cu lunetă. Hilal se mai uită o dată de jur împrejur și ajunge la concluzia că Masaka i-a ademenit pe Jucători și tovarășii lor în câmp deschis, unde au fost omorâți de la distanță, după care s-a ocupat el singur de cadavre. Hilal se gândește că, dacă trăgătorul ar mai fi fost la postul lui, deja ar fi fost și el mort.

Ceea ce înseamnă că e în siguranță. Cel puțin pentru moment.

Masaka încearcă să vorbească, dar Hilal îi apasă teaca *IUBIRII* pe gât atât de tare, încât nu mai poate respira. Hilal trebuie să afle ceva înainte să se ocupe de acest pitic. Dacă Jago și Sarah chiar au găsit o armă care poate omorî un Creator, trebuie să pună mâna pe ea. Hilal îl percheziționează repede pe olmec, apoi și pe Sarah, pornind de la picioare. Găsește un obiect ciudat într-un buzunar al ei – o bucată de metal care se potrivește perfect în mâna lui. Pare complet inofensivă, dar forma și greutatea ei îl fac să creadă că asta este arma. Aruncă o ultimă privire Jucătorilor răpuși.

Tovarăși pierduți.

Eroi.

Spune cu glas scăzut o rugăciune în aramaică și trage prelata peste ei.

Pentru ei, Jocul Final s-a terminat.

Îl ridică pe Masaka în picioare și îl târăște pe pistă până sub aripa și fuzelajul avionului, unde se simte mai la adăpost. Îl obligă pe Masaka să se așeze în genunchi, își scoate *IUBIREA* din teacă și o îndreaptă spre fața japonezului.

— Pune-ți mâinile pe cap, domnule Masaka!

Tsuro se supune.

După felul în care i-a servit ceaiul și după cum îi sunt înclinați umerii, Hilal își dă seama că Tsuro e stângaci.

— Întinde mâna stângă, domnule Masaka!

Tsuro protestează în japoneză.

— Capul sau mâna, domnule Masaka. Alege!

— Bine, bine! spune Tsuro și întinde brațul stâng.

— Răsfiră-ți degetele!

Masaka face întocmai.

Jago îi așază tăișul *IUBIRII* la baza degetului mic.

— Cu cine lucrezi? întreabă el.

Masaka spune ceva în japoneză, foarte probabil niște înjurături.

Hilal apasă pe macetă și îi retează degetul mic. Tsuro urlă și încearcă să-și retragă brațul ciopârțit, dar Hilal întinde imediat mâna și îl apucă de inelar, așezând calm maceta pe el.

— Vorbește! îi cere Hilal.

— Du-te dracului! spune Masaka în engleză.

Hilal îi taie și inelarul. Îl aruncă lângă degetul mic, apoi apucă mijlociul lui Tsuro. Mâna lui Masaka și mâna lui Hilal sunt pline de sânge.

— Vorbește! repetă Hilal.

— Nu-ți spun nimic, îngaimă Masaka.

Degetul e alunecos, Hilal simte că îi scapă din mână. Așa că îl apucă pe Masaka de încheietură și urcă maceta pe brațul lui, oprindu-se la umăr.

— Nu mă pune la încercare! spune axumitul.

— Gata, gata! Lucrez pentru sora mea.

— Cine e sora ta?

— E din seminția Mu.

— Sunteți amândoi *Mu*?

— Da.

— Jucătoarea voastră a murit acum mult timp, spune Hilal, neînțelegând.

— Du-te dracului! spune încă o dată Masaka.

— Cine e sora ta? repetă Hilal.

Masaka nu spune nimic, dar axumitul crede că înțelege.

— Vreți răzbunare, nu-i așa? întreabă el. E cea mai bună explicație care îmi vine în minte.

— Du-te dracului!

— Ultima șansă, spune Hilal, apăsând maceta în carnea lui Masaka. Cine e sora ta? Și lucrează singură?

— Sunt Mu. Am sânge de Mu. Sunt Mu.

Și scuipă o flegmă pe piciorul lui Hilal.

Dar axumitul nici măcar nu tresare. În schimb, ridică maceta câțiva centimetri și o coboară cu putere. Sângele țâșnește în toate părțile. Hilal lasă brațul să cadă pe jos. Masaka urlă. Hilal duce vârful macetei la gâtul japonezului.

— Domnule Masaka, în clipa asta, timpul mi-e dușman. Spune-mi dacă sora ta e singură.

Masaka e în stare de șoc. Hilal știe că nu simte durerea. Nu-l lasă adrenalina.

— Răspunde-mi!

— Sh-shangul... E cu shangul.

— Și unde sunt?

— În port. În sudul insulei. Te rog!

Șocul e un minunat ser al adevărului, își spune Hilal.

Apoi face trei pași în spate. Ridică pușca. Țintește. Trage un singur glonț. Masaka se prăbușește în față.

Axumitul își șterge maceta de pantalonii lui Masaka și o bagă la loc în teacă.

— Ce surpriză! spune el cu glas tare.

Hilal îl apucă pe Masaka de curea și îl ridică de jos, apoi ia și brațul retezat și se întoarce la căruciorul de bagaje. Îl pune pe Masaka deasupra celorlalte cadavre, apoi îl caută prin buzunare și îi ia cheile de la mașină.

Hotărăște să ardă toate cadavrele.

Împrăștie repede combustibil de avion pe rugul improvizat, după care scoate o brichetă și îi dă foc.

Iese din aeroport, urcă în mașina lui Masaka – un hatchback Toyota – și demarează. În timp ce mașina șerpuiește în susul muntelui, îndepărtându-se de mare, Hilal o sună pe Jenny. Telefonul sună o singură dată înainte ca bătrâna să răspundă scurt:

— Da.

— Intră în Timpul visului acum! spune Hilal. Găsește monumentul Mu și deschide portalul din monumentul tău. Totul o să se întâmple repede, și nu știi cum o să se termine. O să fie și shangul acolo. Are cheile la el. Și are o complice. O femeie din seminția Mu.

— La dracu'! spune Jenny.

— Știi. Sunt în drum spre monument. Trimite semnalul când mă vezi în camera stelată. Apoi am să atac și am s-o salvez pe Micuța Alice. Spune-i lui Shari că am să-i aduc fiica înapoi.

— O să-i spun, frate, răspunde Jenny. Domnul să te aibă în pază!

— Și pe tine, maestră Ulapala. Domnul să ne aibă în pază pe toți!

*Patru și Șase și Opt și Doisprezece și Douăzeci.*³⁸

---

³⁸ <http://goo.gl/SGdRu8>

An Liu, Nori Ko, Micuța Alice Chopra

3161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Nori Ko sare în apă din mica barcă de pescuit ancorată chiar deasupra monumentului scufundat al seminției Mu. Și-a luat rucsacul și pistolul de semnalizare, iar de mijloc are legată o sfoară de nailon strălucitoare. Nu și-a pus costum de scafandru. Apa de un albastru-deschis e caldă și plăcută. Se scufundă 7 metri, dând puternic din labe, cu mâinile pe lângă corp. Își desfunde urechile de trei ori, pompând aer pe dinăuntru timpanelor. În jurul feței i se ridică bule de aer care i se amestecă în părul desfăcut. În stânga ei se ridică o piramidă în trepte de mari dimensiuni, care a stat ascunsă sub valuri timp de mii de ani, originea și scopul ei rămânând un mister de nepătruns pentru turiștii și localnicii care au făcut scufundări aici.

O piramidă a seminției Mu.

Nori Ko ajunge la un recif în dreapta căruia albastrul apei s-a întunecat de tot. Coboară sub o stâncă și ajunge în spatele unei ramuri groase de coral-evantai. Da. În fața ei, ca o gură neagră, se deschide o intrare. Leagă de un coral o sfoară de nailon care are la celălalt capăt barca de pescuit ce se leagă la suprafață. Aprinde o torță subacvatică și o întinde în față, piatra neagră luminându-se în portocaliu, roz și alb. Înaintează și dă de un perete, apoi ridică privirea și, la un metru deasupra capului, vede oglinda pătrată a unui buzunar de aer. Își scoate centura cu balast și dă de două ori din picioare. Iese într-o cameră uscată, plină cu aer stătut prins în piramidă de mii de ani. Aruncă torța în cameră, apoi se scufundă din nou și înoată pe unde a venit. Testează sfoara de nailon. Ține. Ridică pistolul de semnalizare spre suprafață, având grijă să nu-l îndrepte spre carena bărcii, și trage. Trasorul țâșnește din țevă într-un norișor de bule și explodează, semănând cu un foc de artificii deformat țâșnit dintre valuri.

Înoată înapoi până la cameră și urcă în ea. Aprinde alte trei torțe subacvatice și le aruncă în câte un colț. Camera e rectangulară și, dintr-o misiune anterioară a seminției Mu, știe că are 3 metri lățime și 4,854 metri lungime. Pe peretele dinspre vest e o ușă înaltă și îngustă. Ușa duce la o galerie care coboară câțiva metri și dă într-o altă cameră rectangulară. Când a venit ultima oară aici, n-a coborât mai departe de această a doua încăpere.

Dacă astăzi va coborî mai mult – și speră să o facă –, va fi teritoriu necunoscut pentru ea.

În timp ce îl așteaptă pe An, își descarcă rucsacul, apoi verifică săbiile și pistoalele, luându-și armele care îi aparțin.

Cinci minute mai târziu, o jerbă de bule tulbură dreptunghiul de apă din mijlocul camerei. An și Cheia Cerului apar la suprafață în același timp. Jucătorul shang o ridică pe fetiță, iar Nori Ko o ia și o așază cu grijă pe rucsacul ei gol. Îi scoate masca de scufundări cu protecție pentru urechi – care reglează în mod automat presiunea asupra timpanelor –, apoi îi netezește părul negru și o șterge de apă. Pielea din jurul bărbiei și de sub urechile fetei e încrețită și înroșită din cauza măștii. Cheia Cerului se mișcă și geme, dar nu se trezește.

Ai grijă, iubire, spune Chiyoko, în timp ce An se uită la Nori Ko și la fetiță.

Apoi își scoate – *CLİPEȘTE* – își scoate – *TREMURĂTREMURĂTREMURĂ* – își scoate echipamentul de scafandru și rămâne în – *CLİPEȘTEclipsețetremură* – rămâne în chiloți. Își deschide geanta impermeabilă și scoate colierul din rămășițele lui Chiyoko, Cheia Pământului – *CLİPEȘTECLİPEȘTE* – vesta, tastatura care se prinde pe mână și niște haine de bumbac uscate care seamănă cu niște pijamale. Își pune colierul la gât, miroase părul lui Chiyoko și îi sărută urechea. Pune Cheia Pământului într-un buzunar cu arici, apoi își îmbracă vesta și îi strânge foarte tare curelele. Își pune tastatura pe antebrațul stâng și se îmbracă cu hainele uscate, ascunzând explozibilul pe care îl va detona în prezența keplerului. Trece pe lângă Nori Ko și fetiță fără să spună nimic, apoi își pune pe umăr pușca automată ARX 160. Ia de jos și – *CLİPEȘTECLİPEȘTE* – sabia – *TREMURĂclipsețe* – sabia lui Nobuyuki, pe care și-o pune pe spate, mânerul ei ridicându-i-se deasupra capului.

Ești gata, iubire.

— Sunt gata, spune el, uitându-se la Cheia Cerului, deși i se adresează lui Nori Ko.

În lumina stranie a torțelor, japoneza îl studiază pe An – ochii negri ca smoala îi sunt duși în fundul capului și se vede că își dorește răzbunarea cu fiecare fibră din ființa lui. Pentru o clipă, Nori Ko se întreabă dacă nu cumva a făcut o greșală.

Însă doar pentru o clipă.

Pentru că ceea ce o înspăimântă cel mai tare la An este, în același timp, exact ceea ce o atrage la el.

Shangul e întâi de toate un ucigaș. Și în acest joc teribil, ucigașii câștigă.

Nori Ko îi aruncă o torță lui An, care o prinde cu îndemânare, apoi ia Cheia Cerului în brațe, sprijinindu-i capul pe umăr. Fetița rămâne

inconștientă. Nu va fi martoră la propriul ei sfârșit, iar Nori Ko e recunoscătoare pentru asta.

La urma urmelor, e doar un *copil*.

— Pe-aici, spune ea, făcând semn spre ușă. Tu primul.

An dispare pe ușă. Nori Ko pornește în grabă după el și, după opt minute de coborâre în spirală, treptele se termină brusc, dau colțul și ajung în următoarea cameră. Raportul dintre lățimea și lungimea ei e același ca al camerei dinainte, atâta că este de două ori mai mare. În mijlocul încăperii e o masă pătrată săpată în piatra neagră, cu marginile drepte și neciobite. În celălalt capăt al camerei se vede o altă intrare, dar e blocată de o ușă de piatră.

Cheile o vor deschide, iubire, spune Chiyoko.

— Cheile – *CLİPEȘTEtremurăCLİPEȘTE* – cheile o vor deschide.

— Ești sigur? întreabă Nori Ko.

— Dă-mi fetița, spune An.

Nori Ko i-o întinde, iar shangul o ia în brațe și se duce la ușa închisă. Fetița îi atârână greu în brațe. Cheia Pământului îi atârână greu în buzunar. An se simte din ce în ce mai greu.

Iar apoi...

kepler 22b

3161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Ochii i se deschid – fante negre pe pielea sidefie. Deasupra lui, nu foarte departe, un scrâșnet de piatră frecată pe piatră.

E timpul.

Vechiul templu se mișcă. În câteva minute, partea lui cea mai de sus se va ridica deasupra valurilor, o coloană dreaptă din piatră tocită de mare, udă și încrustată cu scoici, corali și anemone.

La fel ca Stonehenge-ul mai înainte, acest monument străvechi s-a trezit la viață.

Trebuie să se pregătească pentru Jucător.

O ia din loc și se apropie de centrul încăperii. Se îndoaie de mijloc și își așază vârfurile mâinilor sale cu șapte degete de o parte și de alta a bolului aurit de pe podea. Suprafața metalică se umple de culori întunecate, crâmpeie de cosmos și câte o rază de lumină care brăzdează tavanul.

Își retrage mâinile, având grijă să nu atingă interiorul bolului cu nicio parte a corpului.

Bolul este pregătit pentru chei.

kepler 22b se apropie de portal. Pune mâna dreaptă pe cadrul de piatră al ușii. Piatra se lichefiază, iar el își adâncește mâna în ea. Își mișcă degetele în plasmapiatră, care e extrem de rece, întrucât n-a mai fost folosită de mii de ani. Interiorul gol al portalului pâlpâie și se înnegrește, iar kepler 22b se apleacă în față să se asigure că s-a stabilit conexiunea. Capul lui apare în camera de teleportare a navei lui, la milioane de mile distanță. Își retrage capul, iar acum e din nou cu totul în camera stelată a monumentului Mu.

Își trece un deget peste un senzor de pe mâneca armurii și deasupra mâinii drepte îi apare o armă. Îi modifică raza de la foarte largă – modul standard – la extrem de îngustă, cât un fir de ață.

Așteaptă. Scrâșnetul de deasupra continuă. Cercetează camera încă o dată, plimbându-se în sensul acelor de ceasornic. O vede pe Jucătoarea celtă, pe care a adus-o cu el, în caz că va avea nevoie de ea și de codul viu întipărit în genele ei. Vede scara care duce în sus. Vede bolul din mijlocul încăperii. Pereții au căpătat o strălucire albastră. Dar asta ce-i? Mijește ochii.

Traversează imediat camera până la cel mai îndepărtat vârf de stea și se uită pe podea. Ceva ce n-a văzut înainte.

O piatră rotundă și roșie.

O piatră care n-ar trebui să fie aici.

O ridică și o miroase. Scrâșnetul se oprește. Piatra are un miros distinct și kepler 22b își dă seama imediat de unde provine.

E din Australia. De lângă monumentul koori din centrul continentului.

Aruncă o privire peste umăr. A găsit piatra pe lângă peretele opus celui cu portalul.

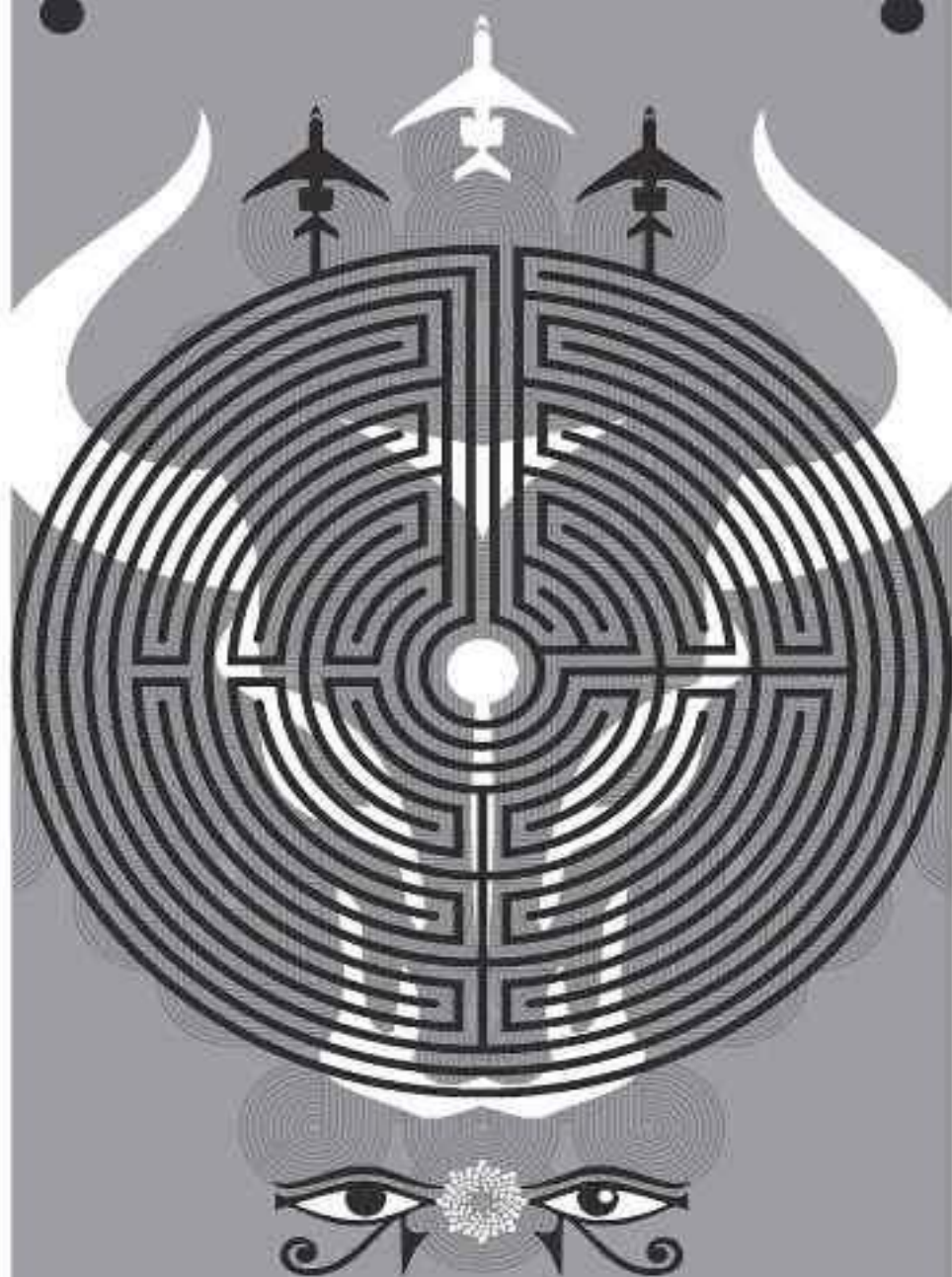
A fost aruncată în cameră din monumentul koori!

Aruncă piatra și își adâncește din nou mâna în plasmapiatră, făcând câteva reglaje. Știe că Jucătorii s-au mai deplasat pe glob cu ajutorul acestor portaluri – în mod accidental, a presupus el până acum, ca de exemplu când unii dintre ei au călătorit din Bolivia în Himalaya. Însă prezența acestei pietre este dovada limpede că cel puțin unul dintre ei a învățat cum să *folosească* aceste portaluri. Jucătorul sau Jucătoarea încă nu s-a conectat cu acest portal, dar kepler 22b presupune că încearcă să se conecteze.

După alte câteva momente, își retrage mâna din plasmapiatră și aruncă piatra roșie în suprafața neagră precum cerneala a portalului. Piatra ricoșează și îi aterizează la picioare. Apoi kepler 22b întinde mâna, iar aceasta trece fără niciun efort prin vidul glacial și ajunge pe nava lui.

Testul este satisfăcător. Acum, numai el poate trece în ambele direcții. Nimeni altcineva nu va mai putea folosi portalul ca să scape de aici sau să vină aici.

Se întoarce în mijlocul camerei și așteaptă.

An Liu, Nori Ko, Micuța Alice Chopra

24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

An Liu și Nori Ko își proptesc picioarele în pământ în clipa când podeaua se zguduie și începe să se învârtă. Scrâșnetul pietrelor e asurzitor și, cu toate că nu are niciun reper exterior, An simte că încăperea se ridică prin apă.

Se întâmplă din nou, iubire, spune Chiyoko. Ca atunci când am murit.

— Ce-i asta? strigă Nori Ko.

Se clatină și se agață de un colț al mesei de piatră, care e fixată de podea.

— Monumentul – *CLİPEȘTEtremură* – monumentul – *TREMURĂ TREMURĂ* – se transformă. La fel – *CLİPEȘTECLİPEȘTEclipsește* – la fel s-a întâmplat și la Stonehenge.

Înseamnă că suntem pe drumul cel bun, iubire, spune Chiyoko.

— Șt... – *CLİPEȘTE* – Știu.

Înseamnă că putem merge să ne odihnim împreună, adaugă Chiyoko.

— Știu.

Cheia Cerului devine agitată în timp ce camera se înalță și se învârtă ca un carusel, dar, după câteva minute frenetice, totul se oprește.

Acum domnește liniștea.

O pală de aer rece se revarsă în cameră. Pleoapele fetei flutură de câteva ori. Mâna ei se ridică.

— Pământ, Cer, Soare, spune ea încet.

An urmărește cu privirea degetul întins al fetei. Ușa de piatră s-a deschis. Încă o galerie care coboară în întuneric. Shangul bagă capul înăuntru și respirația i se transformă în aburi, ridicându-i-se în jurul feței.

— Pământ, Cer, Soare, repetă Cheia Cerului.

An dă drumul fetei, care cade pe podea.

— Hei! spune Nori Ko. Nu-i nevoie să...

Dar se întrerupe când îl vede pe An ridicând pușca și îndreptând-o spre fața ei.

Clipește.

Nu. Las-o în pace! îl imploră Chiyoko.

Dar rostește și aceste cuvinte cu glas tare.

CLİPEȘTECLİPEȘTECLİPEȘTECLİPEȘTE.

Nori Ko ridică defensiv mâinile.

Și, în sfârșit, înțelege.

— Dă-i ascultare, An, spune ea. Chiyoko te iubește.

— N-n-n-nu, spune el. Mulțumesc că – *CLİPEȘTEclipeșteCLİPEȘTE* – că m-ai adus – *TREMURĂTREMURĂ* – m-ai adus aici, dar...

— Încă pot să-ți fiu de ajutor, îl întrerupe Nori Ko. O să am grijă să nu vină nimeni după tine, An.

Las-o în pace! spune Chiyoko.

— Nu-nu-nu-nu ș-ș-știu, se bâlbâie An. Ar trebui – *TREMURĂclipeșteclipește* – ar trebui să mori.

De ce?

Dar, înainte ca An să poată să-i explice că trebuie să moară cu toții și că el trebuie să fie cel care îi omoară, Nori Ko spune:

— Înțeleg ce ești, An. De aceea te-am ales. Ești Moartea! Lasă-mă să te păzesc, ca să-i poți lua viața Creatorului și să-ți găsești și tu moartea. Lasă-mă să te ajut. Lasă-mă s-o ajut pe Chiyoko. Te rog!

CLİPEȘTECLİPEȘTETREMURĂtremurătremurăCLİPEȘTE.

— Pământ, Cer, Soare, spune fetița.

CLİPEȘTE.

Ascult-o, iubire. Du-te la kepler. Răzbună-mă, spune Chiyoko. *Acum!!*

CCCCCLİPEȘTECCCCCLİPEȘTECCCCCCCCCLİPEȘTE.

Mâinile îi tremură. Pușca coboară câțiva inchi. Nori Ko se gândește să se ascundă în spatele mesei de piatră, dar deși ticurile lui An i-ar putea da o șansă, ele arată și cât de tensionat este, cât de imprevizibil.

Nori Ko rămâne ținută locului.

TTTTTREMURĂ. TREMURĂ. TTTTremură.

Dinspre tunelul care duce în sus, afară din monument se aud zgomote. Șuierul valurilor sparte, un clinchet ca de container metalic lovit în mod repetat, ca o tobă, și vocea unui bărbat spunând, fix atunci: „Credință”.

— Mai vine cineva! spune Nori Ko pe un ton urgent.

— Pământ, Cer, Soare, repetă fetița cu glas tare.

An o înghiontește cu coapsa:

— Șșș!

Las-o în pace.

CCCCCCCCCLİPEȘTE. TTTTTTTTTTTTREMURĂ.

An își coboară Beretta.

— Bine. Ai grijă – *CLİPEȘTE* – ai grijă de mine, Nori Ko. Ai grijă și de ea – *TREMURĂ* – de ea – *clipeșteclipeșteclipește* – de ea – *TREMURĂTREMURĂTREMURĂ,* *clipește* – de ea – *TREMURĂCLİPEȘTECLİPEȘTE* – ai grijă și de Chiyoko.

Fără să mai scoată o vorbă, o apucă pe Cheia Cerului de guler și – pe jumătate cărând-o, pe jumătate târând-o – intră în întunericul galeriei, fetița scâncind și gemând în urma lui. Nori Ko îi urmărește cu privirea și ultimul lucru pe care îl vede e strălucirea roșiatică a tastaturii de pe mâna shangului, cea care arată că vesta lui nucleară e funcțională și armată.

Nori Ko inspiră de trei ori și se concentrează. Își scoate sabia cu mâna dreaptă, iar cu stânga apucă mitraliera. Se ascunde în spatele mesei de piatră, în așa fel încât să nu poată fi văzută de cine ar mai coborî în cameră.

Hilal ibn Isa al-Salt

24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Ca să nu se răstoarne de pe scândura bărcii gonflabile, Hilal se prinde cu mâinile de funia pe care a legat-o de proră. Apa se învâlburează, în timp ce o coloană de piatră se ridică răsucindu-se din mare. Când totul se liniștește, coloana se înalță patru metri deasupra apei, ca un mic far.

Barca de pescuit până la care a vâslit – barca cu care au ajuns aici An și complicea lui Mu – se lovește ritmic de piatră, scoțând zgomote metalice. Un uriaș coral-evantai s-a răsturnat peste ea, ținând-o pe loc. Pe o latură a coloanei a apărut o deschizătură suficient de mare cât să poată intra prin ea un om.

Asta trebuie să fie.

Hilal bagă mâna în buzunar și își adâncește degetele în găurile bucății de metal. Nici de data asta nu se întâmplă nimic. Dar Hilal continuă să creadă că, cine știe cum, arma va funcționa atunci când va avea nevoie de ea.

— Trebuie să-mi păstrez credința, spune el.

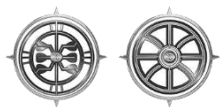
Își verifică încă o dată macetele și pușca HK416, apoi coboară din barcă și intră prin deschizătură, credința ajutându-l să facă fiecare pas, să se apropie de sfârșit.

*Realitatea e un vis.*³⁹

---

³⁹ <http://goo.gl/jHDVwM>

Shari Chopra, Jenny Ulapala

— Timpul visului, spune Shari.

Corpurile lor fizice sunt în ținutul Yuendumu din Australia, dar corpurile lor spirituale sunt împreună aici, în vid.

Shari o ține de mână pe Jenny în ambele lumi. În Australia, stau una lângă alta pe pământul roșu, atingându-și genunchii. În Timpul visului, merg cu pas iute prin neant – de câteva fracțiuni de secundă sau de câteva ore. Brațele li se leagănă hotărât, dar coapsele li se ating din când în când. Shari poate vedea până la infinit în toate direcțiile, dar oriunde se uită, nu e nimic de văzut.

— Când? întreabă Shari.

— Curând, mami.

De data asta sunt singure. Alice cea Mare nu mai e alături de Shari să-i spună că harappicii sunt în spatele ei, fluturându-și mâinile, rostindu-i numele, împingând-o înainte, mereu înainte. În depărtare apare o strălucire albastră. Jenny o conduce pe Shari către ea.

— O să stau cu tine când ajungem acolo, mami, îi spune bătrâna. Dar când o să sosească Hilal și o să vină timpul să o aducă pe fiica ta înapoi prin portal, o să te las singură ca să-i fac semn. Altfel n-o să știe că suntem pregătite pentru el. Trebuie să rămâi concentrată și tăcută în Timpul visului până când Hilal se întoarce cu fetița ta. Și trebuie să rămâi calmă. Orice ai vedea că se întâmplă acolo, să rămâi calmă, pentru că altminteri putem pierde conexiunea și șansele de a-i aduce înapoi. *Tu* trebuie să ții deschisă ușa monumentului Mu. Ai înțeles, da?

Lumina devine mai strălucitoare.

— Înțeleg, Jenny.

— Bine. Gata cu vorba. Gata cu gândurile exprimate. Tăcere și liniște mentală. O să fie cea mai grea meditație din viața ta, pentru că fiecare fibră din ființa ta o să-ți spună să te miști, să-i sari în ajutor copilului tău. Dar nu poți face asta. Ajut-o fiind aici, nu în alt fel. Dacă își dă seama Creatorul de prezența noastră, o să ne închidă ușa și n-o să mai avem nicio șansă.

— Înțeleg.

— Caută să te anulezi pe tine însăși, să devii o piatră pe podea, să devii însăși podeaua. Tu ești temelia.

Ca să-i arate că a înțeles, Shari îi strânge mâna lui Jenny și în această lume, și în cealaltă. Aici și acolo. Pretutindeni și nicăieri.

Merg mai departe.

Lumina devine mai strălucitoare.

Mai strălucitoare.

Mai strălucitoare.

Shari și Jenny văd camera stelată, luminoasă și pregătită. Nu-l văd pe Creator pe nicăieri, dar îi simt prezența.

kepler 22b stă ascuns. Așteaptă.

Jenny rămâne ținută locul lui lângă portal. Shari la fel.

Micuța Alice nu este acolo. Dar...

Aisling Kopp *este* acolo, fața ei inconștientă și părul ei roșu zărindu-se deasupra marginii unui giulgiu ca de mătase.

Shari ar vrea să afle cum e posibil, dar nu are voie să vorbească. Nu are voie să gândească. Închide ochii în Timpul visului și respiră, respiră, respiră.

Nimic.

Nimic.

Nimic.

Nimicul îi va salva.

Nori Ko

24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Vocea bărbatului de deasupra nu s-a mai auzit după ce a zis: „Credință”. Dacă a început să coboare – și sigur coboară –, atunci păsește cu multă grijă. Nori Ko și-a schimbat poziția. Acum stă în galeria prin care au dispărut An și Cheia Cerului, întinsă pe burtă și sprijinită în coate, cu pușca îndreptată spre ușa din celălalt capăt al camerei. Aerul o învăluie ca o pătură înghețată, iar Nori Ko strânge din dinți ca să nu clănțâne. Camera din fața ei e cufundată în beznă. Nori Ko stă nemișcat în vid, așteptând, singura ei fereastră asupra lumii vizibile fiind luneta cu infraroșii a puștii. Își ține ochiul lipit de lunetă, ținând spre ușă, pe lângă muchia mesei. Întrucât e la doar câțiva metri de țintă, nu poate cuprinde în câmpul ei vizual mai mult de jumătate de ușă. Ca să nu fie luată prin surprindere, își mută pușca o dată la trei secunde. Sus, jos, sus, jos, sus, jos.

Bărbatul – și cine o mai fi cu el, pentru că s-ar putea să nu fie singur – va apărea de după colț, iar Nori Ko va aștepta momentul potrivit și îl va doborî.

Cadrul ușii rămâne negru și gol timp de patru minute.

Cinci.

Șase.

Șapte.

Opt.

Cam atât le-a luat ei și lui An să coboare din camera de deasupra.

Undeva sub Nori Ko, An se apropie de întâlnirea cu Creatorul.

Și de întâlnirea cu Chiyoko sau cu ce a mai rămas din ea. La gâtul lui, în mintea lui.

În inima lui întunecată.

Nouă minute.

Sus, jos, sus, jos, sus, jos.

Sus, jos.

Hilal ibn Isa al-Salt, Nori Ko

24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Hilal ține pușca cu o mână, iar în cealaltă, arma misterioasă. Și-a pus ochelarii cu vedere nocturnă și înaintează metodic prin beznă și frig.

După șapte minute de coborâre în spirală, Hilal se oprește.

Galeria se termină la mai puțin de un metru în fața lui. Hilal zărește peretele unei camere. Dacă n-ar fi mers atât de lent, s-ar fi prăvălit direct în cameră. Cine știe ce-l așteaptă înăuntru.

Dă pușca într-o parte și inspectează podeaua, uitându-se după cabluri declanșatoare. Nimic. Se uită după senzori de jur împrejurul ușii. Nimic.

Rămâne pe loc câteva secunde, gândindu-se ce să facă.

Ce trebuie să facă.

Credință, își spune în sinea lui.

Se lasă în genunchi și își pregătește pușca. Se va rostogoli în față și spre dreapta, în speranța că va găsi ceva în spatele căruia să se ascundă.

Numără.

Unu.

Doi.

Trei.

Nori Ko își simte nasul ca pe un țurțure.

Își mișcă pușca sus, apoi jos, sus, jos.

Sus.

Jos.

Sus.

O siluetă se rostogolește dinspre ușă. Nori Ko apasă lung pe trăgaci, ținând pușca strâns, ca să controleze reculul și ajustându-și tirul ca să nimerescă ținta de pe podea. Fiind modificată ca să poată trage la foc automat, pușca improașcă gloanțe prin încăpere, flăcările care țâșnesc pe țevă luminând ca un stroboscop capul și umerii japonezei și pereții de piatră ai încăperii. Silueta dispare în spatele mesei de piatră. Nori Ko nu e sigură că l-a nimerit cu vreun glonț. Dă drumul la trăgaci. Ultimele cartușe zornăie pe podea. Urechile îi țiuie. Coboară pușca, ținând spre capătul

mesei, dureros conștientă de faptul că nu poate ținti simultan spre ușă.

Dacă mai vine cineva, Nori Ko e terminată.

Îndreaptă pușca spre baza ușii, apoi spre partea ei superioară, apoi din nou către masă. Desenează acest mic triunghi timp de cinci secunde, care i se par ca cinci minute. Aude un plânset de copil de undeva din adâncul monumentului străvechi. Desenează triunghiul încă o dată. Încă o dată. Încă o dată.

Poate are noroc. Poate e o singură persoană.

Mișcare. Silueta care s-a rostogolit în cameră scoate pe după colțul mesei vârful unei puști. Intrusul și Nori Ko trag amândoi odată. Gloanțele trase spre ea ratează ținta, însă ale ei nimeresc în plin și se aude strigătul de durere al unui bărbat și zăngănitul puștii lui scăpate pe podea.

Nori Ko trage în pușcă, îndepărtând-o de bărbat.

Apoi țintește pe rând partea de sus a ușii, partea de jos și masa. Același triunghi.

Masa.

Partea de jos a ușii.

Partea de sus.

Și încă o dată.

Apoi aude un zgomot ca de arc electric și vede o lumină galbenă orbitoare. Nori Ko se rostogolește brusc într-o parte, retrăgându-se în unghiul făcut de podea și perete. Raza de lumină trece pe lângă ea într-o milisecundă și îi lovește pușca ARX 160 chiar la mijloc, tăind luneta și corpul puștii în două. Acest proiectil de energie îi arde dosul mâinii de pe trăgaci și este atât de luminos, încât, deși stă cu ochii închiși, lui Nori Ko i se colorează interiorul pleoapelor în portocaliu și roșu.

Dar raza dispare la fel de repede pe cât a apărut. Dispare și zgomotul. Se simte miros de carne arsă și – Nori Ko ar putea să jure – de metal topit.

Dar nu poate fi sigură, pentru că lumina aceea puternică i-a rămas încă în ochi, iar luneta cu infraroșii e distrusă, așa că e complet oarbă.

Sare în picioare și scoate un cuțit lung, de vânătoare. Pășește silențios prin cameră, lovind cu cuțitul în stânga și în dreapta.

— *Vino-ncoace!* spune ea printre dinți, sfidând întunericul. *Vino-ncoace!*

Hilal își mișcă degetele de la mâna dreaptă. I-a fost zdruncinată puternic în clipa când pușca HK416 i-a fost smulsă din mână, iar acum simte furnicături în ea ca un jucător de baseball care a lovit mingea cu partea de jos a bătei.

Dar senzația asta nu e nimic pe lângă ceea ce se întâmplă cu mâna lui stângă.

Imediat ce pușca i-a fost lovită, bucata de metal a prins viață, ca și când ar

fi știut că Hilal se află într-un pericol iminent și că era nevoie de serviciile ei.

Brațul i s-a îndreptat ca o scândură, blocându-se la cot, iar din bucata de metal, în dreptul degetului mic, a crescut o țepușă lungă de mai bine de un metru. Imediat după aceea, și-a simțit mâna de parcă s-ar fi contopit cu metalul, iar degetul lui mare a găsit adâncitura corespunzătoare și a apăsător pe ea. Brațul i-a fost străfulgerat de o undă de energie și un disc luminos s-a desprins din vârful țepușei, traversând încăperea într-o clipă și lovind-o pe adversara lui.

Dar lovitura n-a omorât-o.

Acum, țintește cu mai multă grijă. Se uită la femeie o clipă. Dacă o fi avut înaintea ochelari cu infraroșii, acum nu mai are. Stă în picioare în fața lui, lovind aerul la întâmplare. Cu siguranță e membra seminției Mu de care i-a zis Masaka, pentru că seamănă foarte mult cu o versiune mai în vârstă a lui Chiyoko Takeda. Hilal nu poate decât să bănuiască de ce îl ajută ea pe shang, dar e prea grăbit ca să se gândească mult la asta.

Apasă din nou pe trăgaciul armei. Camera se luminează din nou în galben, și din armă țâșnește încă un disc de energie, și aerul trosnește de electricitate, și se aud două bufnituri.

Hilal se uită în celălalt capăt al camerei. Pe podea zac sfârâind două jumătăți de persoană, cu pielea și măruntaiele cauterizate.

Din adâncul monumentului străvechi se aude plânsul unui copil.

— Cheia Cerului! spune el printre dinți.

Se apleacă și își plimbă degetele peste pușca lui HK416. Magazia a fost smulsă, iar locașul ei s-a deformat. Nu mai poate fi folosită. Hilal se îndreaptă de spate. Apucă *URA* cu mâna dreaptă, iar în stânga păstrează această uluitoare armă a Creatorilor.

Trece pe lângă corpul secționat, intră pe ușa din celălalt capăt al încăperii și coboară silențios în întunericul și frigul de dedesubt.

An Liu, Micuța Alice Chopra

24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Merg mai departe, iubire.

ClipeșteTREMURĂTREMURĂclipeșteclipeșteclipeșteCLİPEȘTECLİPEȘTETREMURĂTREMURĂTREMURĂCLİPEȘTETREMURĂTREMURĂtremurătremurăCLİPEȘTE.

An – *clipește* – An – *clipește* – An coboară prin galerie, târând-o după el pe – *TREMURĂ* – Cheia Cerului, care e tot mai – *clipește* – tot mai – *TREMURĂ* – tot mai conștientă.

Aerul e rece – *tremură* – rece – *clipește, clipește* – rece. Înghețat. Sub ei, se vede o strălucire slabă. Își simte vesta ca și când ar cântări – *tremurătremură* – 200 de kilograme, nu – *clipește* – nu – *CLİPEȘTE* – nu 20.

Mergi, iubire. Următorul pas, următorul pas, următorul pas. Mergi. Mergi! Chiyoko îl încurajează, vorbește cu el fără nicio – *clipește* – nicio poticnire. Vocea ei nu e întreruptă de niciun – *tremură* – de niciun tic.

Chiyoko e pură. În mintea lui. În inima lui.

Partea pură din el.

TREMURĂTREMURĂTREMURĂclipeșteclipește.
TREMURĂclipeștetremură.

E atât de neliniștit – *clipește* – atât de tulburat – *tremură* – atât de – *clipeșteclipește* – atât de plin de ticuri, încât nu poate – *clipește clipeșteclipește* – nu poate să stea de vorbă cu ea – *TREMURĂTREMURĂ* – nici cu glas tare, nici – *clipeșteclipește* – în mintea lui.

Mintea lui.

Inima lui.

Mintea lui.

Inima lui întunecată.

Chiyoko.

Chiyoko.

CLİPEȘTETREMURĂCLİPEȘTE.

Strânge mai tare gulerul fetei, apucându-i și un smoc – *clipeștetremură* – un smoc de păr. Firele – *clipeșteclipește* – i se smulg din cap. Fetița geme și plânge și începe să vorbească în hindi sau în bengali, dar An nu înțelege –

clipeștetremurăTREMURĂclipește – nu înțelege o vorbă. Cheia Cerului dă din mâini și din picioare, iar An o zgâlțâie cu putere, dar asta nu face decât s-o – *clipeșteTREMURĂtremurăclipește* – nu face decât s-o neliniștească și mai tare.

Fetița țipă din nou.

De deasupra se aud focuri de armă care îi izbesc – *clipește* – izbesc – *tremură* – izbesc timpanul. O scurtă tăcere, apoi încă o rafală, urmată de un sfârâit puternic, ca o descărcare electrică.

Apoi tăcere.

Cheia Cerului plânge iarăși.

TREMURĂTREMURĂTREMURĂCLIPESŢECLIPESŢETREMURĂ.

Mergi mai departe, iubire. Să nu dai greș tocmai acum.

Fetița se zbate și scui pă. De deasupra se aude vocea lui Nori Ko. Încă un sfârâit electric, apoi liniște.

Nu-i face rău fetei.

Dar An nu se poate – *clipeșteclipește* – nu se poate abține. Își întoarce pușca la spate, ridică Cheia Cerului și – *tremurătremură* – o strânge cu ambele mâini, lipindu-i spatele de pieptul lui. Îi acoperă gura cu palma, dar fetița îl mușcă de pielea dintre arătător și degetul mare și țipă încă o dată.

— Au! strigă el printre dinți.

Își strecoară degetele sub bărbia – *clipeșteclipește* – sub bărbia ei și îi închide gura cu forța. Rămâne pe loc. *CLIPESŢETREMURĂCLIPESŢE.*

Cu cealaltă mână, shangul acoperă – *clipeșteclipeșteTREMURĂ TREMURĂ* – acoperă nasul fetei și strânge.

Trebuie să rămână în viață, An! Nu!

Cheia Cerului dă din picioarele ei scurte, lovind burta și pelvisul lui An. Fetița îl lovește și între picioare, iar shangul se îndoaie de durere, lipindu-i corpul de al lui. Cheia Cerului încearcă să-și miște capul dintr-o parte în alta, dar nu are suficientă putere. Și continuă să dea din picioare.

Nu!

TREMURĂTREMURĂTREMURĂTREMURĂ.

Picioarele fetei se potolesc. Capul nu i se mai mișcă. An îi dă drumul la nas, dar rămâne cu palma sub nările ei.

Respirația caldă a fetei îi mângâie degetele.

Trăiește. Și-a pierdut din nou cunoștința.

CLIPESŢECLIPESŢECLIPESŢE.

Bravo, iubire. Acum, du-te!

Ia fetița în brațe.

Vesta e atât de grea, atât de pregătită, iar eliberarea morții e atât de aproape.

E atât de fericit.

Mergi!

Încă un pas – *TREMURĂ* – încă un pas – *clipește* – încă un pas. În jos, mai jos.

Strălucirea albastră devine mai puternică.

CLIPESȚETREMURĂCLIPESȚE.

Mai aproape.

Mai luminos.

Mai rece.

CLIPESȚETREMURĂCLIPESȚE.

Mai aproape.

Mai luminos.

Mai rece.

Face încă un pas și se oprește.

Camera stelată. Ticurile au dispărut. Cheia Cerului tremură, ca și când ar avea un coșmar.

Am ajuns, iubire.

Shari Chopra, Jenny Ulapala

Shari vede trupușorul Micuței Alice tremurând în brațele shangului. Shari nu poate gândi nu poate țipa nu poate striga nu poate întinde mâna nu poate acționa nu poate întinde mâna nu poate acționa nu poate simți trebuie să-și înfrângă toate impulsurile e neputincioasă e neputincioasă e neputincioasă și trebuie să-și accepte neputința.

Jenny stă lângă ea, amândouă văd, amândouă lasă să treacă prin ele ceea ce văd, ca și când fiecare ar fi câte o cameră lipsită de gândire, nimic mai mult decât o lentilă pentru ochii unui observator.

Amândouă îl văd pe shang făcând un pas în față, uitându-se în jur și oprindu-se.

Amândouă îl aud spunând:

— Sunt aici, kepler 22b. Am cheile. Vreau premiul care mi se cuvine, premiul Jocului Final. Arată-te!

An Liu, kepler 22b, Micuta Alice Chopra, Jenny Ulapala, Shari Chopra

CAMERA STELATĂ, 24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Creatorul pășește. Aerul vibrează și se unduiește, iar kepler 22b apare în cameră ca și când ar fi ieșit dintr-o despicătură a spațiului.

Bine ai venit, An Liu, Jucător shang al seminției 377 a umanității.

Mâna dreaptă a lui An atinge tastatura de pe încheietura stângă. Dar Creatorul nu vede, pentru că mâna și tastatura sunt ascunse de hainele Cheii Cerului.

An îi surâde batjocoritor keplerului. I-ar plăcea să-l vadă suferind, dar simte că orice ezitare îi poate zădărnici planul de a-l ucide. *Aproape că te pot atinge, iubire. Vino la mine*, spune Chiyoko.

Vin, răspunde An în gând.

— Mulțumesc, kepler 22b, spune el zâmbind.

Degetul lui găsește butonul declanșator. Vesta i se pare ușoară, vaporosă, ca și când deja ar detona, mișcându-se către interior și către exterior în același timp, cuprinzându-l pe el și tot ce e în jurul lui, încălzindu-i carnea și mintea.

Vin.

— Dar numele meu nu e An Liu, spune el. Numele meu e Moartea. Apasă pe buton.

Și nu se întâmplă nimic.

Apasă din nou.

Nimic.

Dă drumul fetei. Cheia Cerului cade la picioarele lui și se rostogolește. Geme. Buzele i se mișcă, pleoapele îi flutură.

Are dureri.

Shari închide ochii în Timpul visului. Nu se poate uita. Va menține conexiunea cu acest loc imaginându-și-o pe Micuța Alice așa cum era în grădina din Gangtok, alergându-l pe Tarki prin tufișuri, jucându-se prin bucătărie în timp ce ea gătea, stând pe umerii lați ai lui Jamal, stând în poala lui Jovinderpihainu și zâmbind spre fața lui zbârcită. Își imaginează toate astea fără să le asocieze cuvinte. Umplându-i mintea, aceste imagini o

păstrează înrădăcinată în neantul din Timpul visului. Este o întoarcere cu susul în jos și o amplificare extremă a meditației așa cum obișnuia ea s-o practice: să găsești eternitatea *numai* stând în prezent, să rămâi în neant *numai* acceptând totul.

Micuța Alice deja e cu ea.

Întotdeauna a fost.

Mulțumesc că nu i-ai făcut rău celei de-a doua chei, An Liu.

An apasă disperat cu degetul pe tastatura de la mână. Apasă pe detonator, apasă, apasă. Nimic. Își ridică mână și vede că becul de armare roșu s-a stins.

An se uită la fața palidă a keplerului cu gura căscată și cu ochii măriți.

Ah, bomba m-ar ucide și m-ar împiedica să fac lucrul pentru care am venit aici. Dar nu va merge câtă vreme sunt în viață și aproape de ea. Nimic din ce-ai putea face ca să mă omori nu va merge, An Liu.

Ia-o din loc, iubire!

An se aruncă la podea și se rostogolește până lângă fetiță, cu un metru mai aproape de Creator, ținând în mâini pușca pe care o avea răsucită la spate. Trage. Gloanțele îl lovesc pe extraterestru și ricoșează din îmbrăcămintea lui, din gâtul și fața lui. Gloanțele se înfig în piatra din spatele Creatorului, stârnind un nor de praf albastru, ca un fundal mișcător.

Deși gloanțele nu fac nimic, An continuă să tragă. Scrâșnește din dinți și lacrimile îi șiroiesc pe la colțurile ochilor.

Magazia s-a golit. Percutorul lovește în gol: *clic-clic-clic-clic-clic*. An scoate magazia, o lovește, o bagă la loc în locașul ei și se pregătește să tragă din nou, dar Creatorul ridică mâna și își îndreaptă pumnul spre An. Un impuls de energie invizibilă, ca o pală de vânt concentrată, îl ridică în aer pe shang, azvârlindu-l în ușa prin care au intrat el și Cheia Cerului. An ar fi trecut prin ușă, dacă acum nu ar fi fost blocată de o barieră invizibilă.

Ți-am zis că nu va merge nimic, shangule.

An simte dureri în tot corpul, dar sare în picioare, scoate sabia lui Nobuyuki și se năpustește spre Creator. Sare peste fetiță, care n-a fost rănită de impulsul keplerului, și ajunge în fața lui în mai puțin de trei secunde, cu sabia îndreptată spre gâtul lui lung.

Sabia îl lovește pe Creator, care zâmbește.

Care râde.

Nici muchia ascuțită a sabiei nu-i poate face nimic.

Ajunge.

kepler 22b îl apucă pe An de gât și îl ridică de la podea, ținându-l la o lungime de braț distanță de el. Shangul dă din picioare, răsucind în zadar

sabia. Mâna extraterestrului e atât de rece, încât îi arde pielea lui An, făcând-o să se zbârcească și să se coloreze în albastru și alb. An încearcă să-l înjure pe extraterestru, dar nu poate scoate niciun sunet. Buzele i se învinețesc. Ochii i se înroșesc și îi ies din orbite. Nu poate respira.

Nu-i nevoie să-l omori, iubire, spune Chiyoko. Vino la mine, oricum ar fi. Mori și vino la mine, oricum ar fi.

Nu! Își spune An. Moarte!

Să știi că îți aud gândurile. Aud gândurile tuturor celor din camera asta. Tu, fetița, Jucătoarea Mu care trăiește în mintea ta bolnavă. Aud gândurile axumitului, care va sosi la ușă în câteva secunde.

Moarte!

Nu, shangule. Nu pentru tine. Aveam de gând să te omor și să-ți folosesc corpul ca să termin Jocul Final, dar acum îmi dau seama că nu meriți moartea. Viață, shangule! Asta e ceea ce disprețuiești și asta e ceea ce vei avea. Asta e ceea ce meriți. Dar... timpul este prețios, deci...

Îi ridică încă un picior Jucătorului subțire ca trestia. Apoi întinde mâna liberă, o deschide și unul dintre buzunarele shangului începe să vibreze și să tresară, iar Cheia Pământului întinde materialul, îl străpunge și sare în mâna Creatorului. Apoi îl azvârle pe shang în dreapta, într-un colț în formă de stea al camerei. An Liu se lovește cu capul de peretele de piatră și cade grămadă la baza lui, singur, tăcut și complet inconștient.

Putem discuta despre viață mai încolo.

Se uită la Jucătoarea La Tène.

Oricum n-am nevoie de corpul tău ca să termin Jocul Final, An Liu.

Se apropie de Cheia Cerului, aruncând Cheia Pământului în bolul din mijlocul camerei. Sfera de piatră sare și zornăie, iar în cele din urmă se oprește pe fundul bolului, așteptând să i se alăture fetița și Jucătorul.

kepler 22b ajunge lângă Cheia Cerului, se apleacă și o ridică. Când o atinge mâinile lui înghețate, fetița se face dreaptă ca o scândură și țipă.

Țipă și țipă și țipă.

Țipetele ei ar trebui să tulbure meditația dinăuntrul meditației în care e scufundată Shari Chopra, însă nu reușește. În schimb, când țipetele pătrund în conștiința ei, harappica o vede pe Micuța Alice dându-se într-un leagăn, zâmbitoare, încântată, plină de viață, de bucurie, de fericire.

O vede așa cum ar trebui să fie.

Așa cum este mereu în inima lui Shari.

Hilal ibn Isa al-Salt, Micuța Alice Chopra, Alice Chopra, kepler22b

CAMERA STELATĂ, 24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Hilal se oprește în pragul ușii. Creatorul e la nici trei metri distanță. Are fetița în brațe. Îl fixează pe Hilal cu ochii lui negri, cu o mină îngâmfată.

Bună, axumitule!

Hilal ridică arma:

— Adio!

Îndreaptă arma în așa fel încât să-l lovească pe kepler 22b, nu și pe Micuța Alice. Își coboară degetul mare în adâncitură și apasă. Brațul îi e străfulgerat de durere, arma strălucește și discul se desprinde din țepușă, lumina lui învăluindu-i pe Hilal, ușa dintre ei și pe kepler 22b.

Dar în loc să reteze capul extraterestrului, discul lovește scutul invizibil suspendat între ei și explodează, azvârlindu-l cu putere pe Hilal înapoi în întuneric.

Neghiobule!

kepler 22b o pune pe fetiță în bolul din podea, alături de Cheia Pământului. Imediat ce atinge bolul, Cheia Cerului se oprește din țipăt, devenind tăcută și liniștită.

Sfârșitul ei nu va fi dureros, kepler 22b nu l-a mințit pe nabatean.

Tot ce-i mai trebuie acum este a treia și ultima cheie.

Un Jucător.

Tot ce-i mai trebuie acum este Jucătoarea celtă.

Jenny Ulapala

Foarte încet, foarte discret, foarte blând, Jenny spune: „La naiba! Oricum sunt bătrână”. Apoi dă drumul mâinii lui Shari în Timpul visului, dar o ține în continuare în lumea fizică, în monumentul din Australia.

Înaintează spre centrul camerei stelate, plutind deasupra Micuței Alice. Îl vede pe Creator desfăcând giulgiul în care e înfășurată Jucătoarea roșcată pe nume Aisling Kopp. Creatorul nu-și dă seama de prezența lui Jenny și Shari. Nu le poate vedea. E atât de sigur pe sine.

Prea sigur pe sine.

Jenny se întoarce dinspre Creator spre vidul metafizic nesfârșit care este Timpul visului. Lasă în urmă camera, pe Shari și pe Jucătorii doborâți și se îndreaptă spre marea seminție care hrănește și slujește Timpul visului, seminția care este mereu prezentă, imediat sub nivelul percepției. Se lasă în seama seminției. Lumea strămoșilor ei prinde viață, se înalță și strălucește în jurul ei. Îi vede pe cei pe care i-a cunoscut în carne și oase, pe cei pe care i-a întâlnit doar în Timpul visului și pe cei de care doar a auzit. Vede marea întindere a deșertului, oceanul, copacii străvechi, munții și văile ținutului ei natal, dar și Pământul, râuri de gheață, piscuri de piatră, jungle care mișună de viață, mări dătătoare de viață, fier și nichel topit, furtuni întunecate brăzdate de fulgere, dune bătute de vânt înalte cât zgârie-norii, peșteri adânci cu izvoare minerale, adâncimile reci și întunecate, dar pline de viață ale oceanelor, gazele portocalii țâșnind din centrul planetei străvechi, la fel de străveche precum lumea de baștină a Creatorilor, la fel de desăvârșită, de frumoasă și miraculoasă – și toate astea chiar aici.

Pe Pământ.

Acasă.

Casa vieții și a morții și a Timpului visului. Întrucât Jenny știe că raiul nu e sus, printre stele, ci chiar aici, pe Pământ.

Și mântuirea se apropie.

„Hei!”, strigă ea în Timpul visului, și pământul, mările, piscurile, ghețarii și vârfurile unduitoare ale copacilor se umplu cu fețe și umeri, cu brațe și pumni.

„Veniți încoace. Jenny Ulapala are nevoie de voi.”

Și cu toții își ridică pumnii la unison, pumnii milioanelor și miliardelor de

morți care au plecat în Timpul visului. Armata ei. Armata lor. A noastră. Mai mare decât oricare armată strânsă vreodată pe această planetă sau pe oricare alta.

Jenny întoarce spatele umanității.

Nu ca s-o abandoneze.

Ci ca s-o conducă.

Se îndepărtează un pas de vid, apropiindu-se de Creator.

Și alături de ea apare Alice cea Mare.

— Salut, Jenny!

— Alice, zâmbește Jenny.

— Creatorul Baiame⁴⁰ a dat-o în bară rău de tot, nu?

— Cum așa?

— N-ar fi trebuit să ne arate cum să călătorim prin lumea de apoi. A fost o prostie.

Jenny e încântată. Zărește capul Creatorului în camera din lumea fizică.

— Într-adevăr, spune ea.

Alice cea Mare face semn spre Cheia Cerului, spre ușa care îi blochează accesul lui Hilal ibn Isa al-Salt, Jucătorul axumit începând deja să-și revină.

— E timpul să-i arătăm cât de puternici am devenit.

— Să facem liniște, Alice.

— Gata, bunico.

Jenny pășește în camera stelată. Creatorul o cară pe Jucătoarea La Tène, goală, palidă și adormită, respirând ușor. Shari rămâne calmă, păstrând conexiunea în ciuda a tot ce se întâmplă. Jenny își concentrează toată forța mentală într-un punct și o îndreaptă spre ușă. Ar putea să-l lovească pe Creator, dar arma care *cu siguranță* îl va omorî se află în afara camerei, în mâna lui Hilal.

Jenny e gata. Înainte să se năpustească spre ușă, îl fluieră pe Creator.

În cele din urmă, keplerul îi vede.

Și e îngrozit.

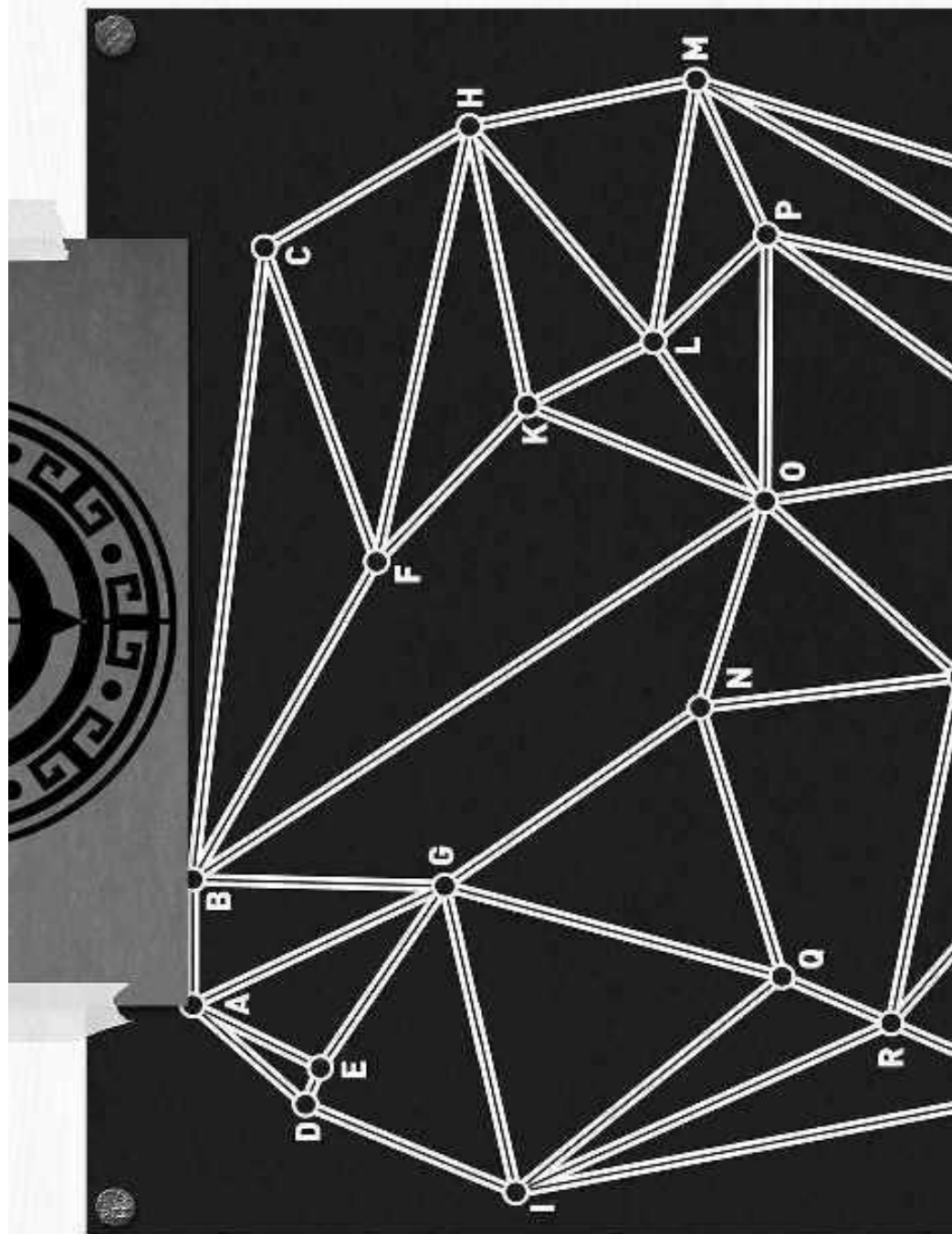
Cum?

— Ai făcut o greșală. Toți greșim.

Și, înainte ca extraterestrul să mai poată spune ceva, Jenny năvălește cu toată greutatea mentală a tuturor celor care ce se află în spatele ei și se materializează în camera stelată, izbindu-se de bariera care îl desparte de Creator pe Hilal și de arma care îl poate nimici pe dușmanul lor comun.

---

⁴⁰ Baiame este zeul creator din mitologia aborigenilor australieni (n.tr.).

**Hilal ibn Isa al-Salt, Micuța Alice Chopra, Jenny Ulapala,
kepler22b, Aisling Kopp**

CAMERA STELATĂ, 24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

— Acum! strigă Jenny, apărând de nicăieri, zburând pe deasupra lui Hilal și prăbușindu-se în spatele lui.

Hilal e întins pe podea. Se întoarce spre kepler și, cu toate că e amețit și are vederea încețoșată, ridică arma. Creatorul dă drumul Jucătoarei La Tène și își ridică și el arma, iar Hilal apasă, apasă, apasă pe trăgaci, iar primul disc se întâlnește cu impulsul tras de kepler, anulându-se unul pe altul, dar următorul disc și următorul și următorul care se desprind din arma lui Hilal pătrund în cameră, iar Hilal le simte puterea și brațele îi sunt brăzdate de furnicături și vede lumina orbitoare și se aude un zgomot puternic, apoi unul și mai puternic și un țipăt grav și intens și apoi...

Liniște.

Hilal se ridică în capul oaselor. Clipește. E învăluit în beznă.

Bâjbâie cu mâinile pe podea și găsește ce caută. Ochelarii cu infraroșii.

Și-i pune pe cap, apasă pe butonul de pornire și, slavă Creatorilor, funcționează.

Jenny e la picioarele lui. O scutură ușor de umeri. Bătrâna geme. E în viață. Hilal îi cuprinde fața cu palmele, ciupindu-i obrații marcați de vărsat, mișcându-i capul, dându-i o palmă ușoară.

— Maestră Ulapala. Maestră Ulapala.

— Ăăă... Oh...

— Trezește-te, maestră Ulapala!

— Hilal?

— Da, spune el, încă nedumerit. Cum ai reușit să...? N-ai venit prin portal... pur și simplu ai apărut din senin...

— Un truc pe care nu l-am mai încercat până acum. Îți povestesc mai încolo.

— Te simți bine?

— Am reușit? Întreabă ea.

— Da. Adică, așa cred.

Jenny se încordează să se uite dincolo de Hilal, dar se crispează:

— Au, piciorul! Cred că s-a rupt.

Hilal dă la o parte o grămăjoară de dărâmături. Glezna bătrânei e îndoită într-un unghi ciudat.

— O să te doară, spune el, dar trebuie să verific.

— Mda, bine.

Axumitul își plimbă mâna pe piciorul ei, pipăind după os sau sânge.

— Nu e fracturat. O să fie bine.

— Hilal, trebuie să mergi să verifici...

Axumitul se ridică în picioare:

— Da, știu. Mă întorc imediat, maestră Ulapala. Să nu te miști.

— Nu plec nicăieri.

Hilal intră în camera stelată, simțind durerile propriului său corp.

— Unde e? se aude vocea Micuței Alice.

Fetița stă cu picioarele încrucișate pe podea, cu Cheia Pământului în mână. Hilal dă fuga la ea.

— Bună! Sunt un prieten al mamei tale.

— Încă unul? spune Micuța Alice. Și Maccabee era prieten cu ea.

Hilal nu are de gând s-o contrazică, nu acum. Mai întâi trebuie să afle:

— Unde e Creatorul?

— Ce?

— Creatorul.

Fetița face semn cu mâna spre stânga:

— Acolo, unchiule.

Hilal se întoarce și se uită...

Și...

Da...

Creatorul e tăiat în cel puțin trei bucăți. Nu încape niciun dubiu că e mort. Hilal se uită dincolo de Creator și o vede pe Aisling – e goală și are pielea foarte palidă în lumina verzuie și fantomatică a ochelarilor cu infraroșii, dar respiră.

Au reușit.

Au reușit.

— Așteaptă aici, Alice, spune Hilal.

Se apropie de portalul care îi va duce înapoi în Australia, într-un loc sigur. Portalul nu mai e negru ca cerneala, ci luminos. Își dă jos ochelarii și, pe partea cealaltă a portalului, vede pământul roșu al deșertului australian, scăldat în lumina soarelui. Gărzile koori stau în picioare, cu mine șocate. Îi fac cu mâna lui Hilal să treacă prin portal. La picioarele lor, stă Shari Chopra cu ochii închiși, adâncită în transă, continuându-și meditația din Timpul visului, ca să țină portalul deschis.

Hilal ridică un deget:

— Vin, frații mei, spune el. *Venim*.

Se întoarce la Jenny, iar Alice spune:

— Unchiule...

Dar Hilal o întrerupe:

— O clipă. O să te întorci curând la mama ta. Promit!

— Știu, unchiule, dar...

— O clipă, repetă el, plin de bucurie, satisfacție și ușurare.

Ajunge lângă Jenny, își trece brațul ei pe după umerii largi și o ridică.

— Am reușit, spune el. Tu ai reușit.

— Serios, amice? clipește Jenny.

— Da, maestră Ulapala, râde Hilal. Serios.

— Nu-mi mai zice așa. Vorbesc serios.

Axumitul râde din nou.

— Bine, maestră Jenny, zâmbește el larg, dezvelindu-și dinții strălucitori.

— Și Micuța Alice?

— Vino.

Axumitul o cuprinde cu celălalt braț pe după mijloc și o conduce cu pași mici către Micuța Alice, oprindu-se în fața ei.

— Mătușă, o întâmpină Alice.

— Micuță Alice, spune Jenny, întinzându-i mâna.

Alice o apucă de mână și se ridică în picioare:

— Mi-e foame.

Jenny și Hilal râd.

— Și mie, draga mea, spune Jenny. Ba chiar sunt lihnită.

Apoi pornesc cu toții spre portal.

— Unchiule, spune Alice.

— Mai avem un pic.

— Mătușă.

— O să traversez cu voi, apoi o să mă întorc după Aisling, spune Hilal.

Și ajung la portalul care îi va duce departe de aici, însă, când încearcă să treacă prin el, nu pot.

Jenny întinde palma spre imaginea deșertului australian din fața lor, dar se lovește de ceea ce pare să fie un perete de sticlă. Lovește peretele încă o dată, iar Hilal șoptește:

— Nu!

Jenny dă cu pumnul, apoi se uită la cadavrul Creatorului și spune printre dinți:

— A închis portalul!

— Poți să ne duci înapoi pe unde ai venit tu? întreabă Hilal.

— Nu. Drumul pe care am venit nu poate fi străbătut în sens invers, răspunde Jenny.

— Înseamnă că va trebui să plecăm pe unde am venit eu, spune Hilal, gândindu-se la cât de mult timp le va lua și la eforturile de care va fi nevoie, gândindu-se la cât de mâhnită va fi Shari că va trebui să aștepte atât de mult ca să-și strângă din nou fetița în brațe.

— Unchiule, spune Alice. Mătușă.

Amândoi se uită la fetiță și o întreabă la unison:

— Ce-i?

Micuța Alice face semn cu mâna spre stânga:

— El. Acolo.

Capetele amândurora se întorc brusc spre locul indicat de ea. Și îl văd. Au fost atât de bucuroși că a murit keplerul și s-a sfârșit Jocul Final, încât au uitat de el.

An Liu.

Stă nemișcat, înghesuit într-un colț, și e complet inofensiv.

— Nu-ți mai poate face rău acum, Micuță Alice, spune Hilal.

— Știu, spune fetița. Dar uită-te la mâna lui.

Hilal mijește ochii și, da, vede o lumină roșie care pâlpâie la încheietura shangului.

— Așteptați aici, spune axumitul, sprijinind-o pe bătrână de portalul închis.

Hilal ajunge lângă An în câteva secunde și îl apucă de braț. Vede tastatura prinsă la încheietură și notațiile de pe ea, scrise în chineză și engleză.

Pipăie corpul lui An, simte că are ceva pe el și îi rupe cămașa.

Vesta, curelele, firele, explozibili.

Nu e C4.

Nu e TNT.

Nici PETN.

Hilal nu-și dă seama ce e, dar, din câte știe despre An Liu, bănuiește că e ceva mai puternic decât oricare dintre aceste variante.

Lumina roșia pâlpâie mai repede.

Și mai repede.

Hilal se uită repede la firele vestei. Sunt prea multe ca s-o poată dezarma și, oricum, nu are sculele necesare la îndemână.

Se ridică în picioare.

— Ce-i? întreabă Jenny.

— O bombă! strigă el, apropiindu-se cu pași iuți de ele. Nu are cronometru, dar e armată.

— Ce fel de bombă? întreabă bătrâna.

— Nu știu. Probabil o mică bombă nucleară.

Jenny face ochii mari:

— Trebuie să trecem prin portalul ăsta!

— Știu!

Hilal se învârte prin cameră, căutând ceva – orice.

Jenny își plimbă palmele de jur împrejurul portalului blocat, încercând să-și ignore pe oamenii de pe cealaltă parte, gărzile și chemarea deșertului, proximitatea aceluia loc sigur.

— Mătușă, spune Alice.

— Nu acum, scumpa mea.

— Acolo, continuă fetița, fără s-o ia în seamă pe Jenny.

Micuța Alice face semn cu mâna spre piatra de lângă portal. Jenny duce mâna la ea și – da! – când degetele ei o ating, piatra se lichefiază, iar bătrâna își adâncește mâinile în roca topită. Jenny nu știe ce e, dar degetele ei simt în materia lichefiată butoane, potențiometre și cursoare.

— Hilal, spune ea, cred că...

Își mișcă degetele și își răsucesc brațul, adâncindu-l și mai mult în piatră.

— Cred că... repetă bătrâna, iar Hilal vine lângă ea. Asta e încuietoarea.

— Poți să deschizi portalul?

— Poate, spune ea pe un ton neconvingător.

Hilal se uită la shang. Lumina roșie pâlpâie mai repede.

— Grăbește-te! spune el.

Jenny își răsucesce mâna și se aude un clic dinăuntru pietrei, iar Hilal întinde mâna spre deșertul australian, dar nu, portalul încă e închis.

— La naiba! spune Jenny cu năduf.

— Ce-i?

— Nu pot... Cred că mi-a scanat mâna. Și, mă înțelegi, n-am mânuși de Creator, așa că...

Și își scoate brațul din piatră cu un pocnet dureros.

Hilal se întoarce spre shang. Becul roșu pâlpâie mai repede. Și mai repede.

— Unchiule.

— Nu acum. Încerc să mă gândesc.

Micuța Alice nu mai spune nimic, ci trage cu putere de maceta pe care scrie *URĂ*, iar Hilal îi dă drumul și fetița o târâie pe podea până la Creator. Axumitul și Jenny se uită consternați la ea, în timp ce Micuța Alice se oprește lângă trunchiul lui palid și se străduiește să ridice maceta.

— Mâna lui, Hilal! spune Jenny dintr-odată. Adu-i mâna încoace!

Hilal ajunge lângă Alice dintr-o săritură și înhață *URA*. Suflecă mâneca blindată a Creatorului, ridică maceta și lovește cu putere, apoi aruncă *URA* și ia de jos mâna înghețată a keplerului.

O înhață pe fetiță pe după mijloc și se întoarce lângă portal, dându-i lui Jenny membrul retezat. Bătrâna înfige mâna Creatorului în piatra lichefiată, apoi se aud încă un clic și un șuier, iar în cele din urmă aerul cald și uscat al Australiei le lovește fețele. Hilal o întinde pe fetiță prin portal, iar gărzile se apropie în grabă, o iau pe fetiță și o ajută pe Jenny să treacă. Hilal pășește și el prin portal, dar chiar atunci își aduce aminte de Aisling. Se răsucesce pe călcâie și vede becul roșu de pe tastatura lui An pâlpâind atât de repede, încât pare că stă aprins încontinuu. Se împiedică și cade peste Aisling, apoi o ridică și sare înapoi spre portal. O întinde pe Aisling unei gărzi koori – suprafața portalului scânteind și trosnind de electricitate –, apoi sare și el prin spațiu și timp într-o altă parte a lumii.

Micuța Alice dă fuga la mama ei, aruncându-și brațele în jurul ei, dar Shari e atât de departe, încât nu simte nimic. Hilal încearcă să îndepărteze pe toată lumea de portal, de explozia care urmează. Gărzile se îndepărtează, luându-le cu ei pe Jenny și Aisling. Hilal se duce se le ia pe Shari și pe Micuța Alice, iar în clipa când se apleacă spre ele, Shari simte mirosul împrăștiat de părul fiicei sale, deschide brusc ochii și portalul devine alb pentru o fracțiune de secundă, după care se întunecă și se astupă cu piatră neagră.

Shari s-a trezit, a ieșit din Timpul visului. Conexiunea s-a întrerupt.

Portalul s-a închis.

Sunt în siguranță.

Plin de transpirație, Hilal se prăbușește gâfâind la pământ. Se așază în capul oaselor, uitându-se la scena din fața lui.

Râde. Un râs răgușit, din toată inima.

Se bucură de ce vede.

De sărutările, iubirea, tandrețea și mângâierile a două ființe, fiică și mamă, profund recunoscătoare că, în sfârșit, s-au regăsit.

Vino la mine, iubire.

An clipește. Nu se poate mișca. Trupul îi e rănit și plin de dureri. Cum a fost dintotdeauna, într-un fel sau altul.

Vino la mine.

An se uită la ceilalți. Lumina roșie îi luminează fața și tatuajul în formă de lacrimă de sub ochi. Îi vede luând mâna Creatorului și folosind-o într-un mod pe care nu-l înțelege. Vede cea de-a doua cheie plecând, dar nu-i pasă. Îi vede scăpând.

— S-a – clipește – s-a – tremură – s-a – *CLIPESȚECLIPESȚE* – s-a terminat, Chiyoko. *CLIPESȚETREMURĂTREMURĂCLIPESȚE*. A murit.

Știu. Am văzut.

CLIPESȚECLIPESȚEclipește.

— Nu eu l-am omorât.

Ei au Jucat pentru viață.

— Așa e, spune An.

În felul tău, și tu ai Jucat tot pentru viață.

Îl vede pe Hilal pășind prin portal, apoi întorcându-se, împiedicându-se și ridicând-o în brațe pe Aisling Kopp.

— Nu, spune An.

Ba da.

— Nu.

Hilal o trece pe Aisling prin portal, apoi sare și el pe partea cealaltă.

N-a mai rămas decât An.

Reușește să ducă mâna la gât. Pipăie cu degetele părul ei. Îl mângâie.

Becul roșu aproape că nu mai pâlpâie.

— Nu.

Ba da, iubire.

— N-am Jucat pentru viață.

Ba da, pentru viață.

An strânge colierul cu putere.

— Am Jucat pentru tine.

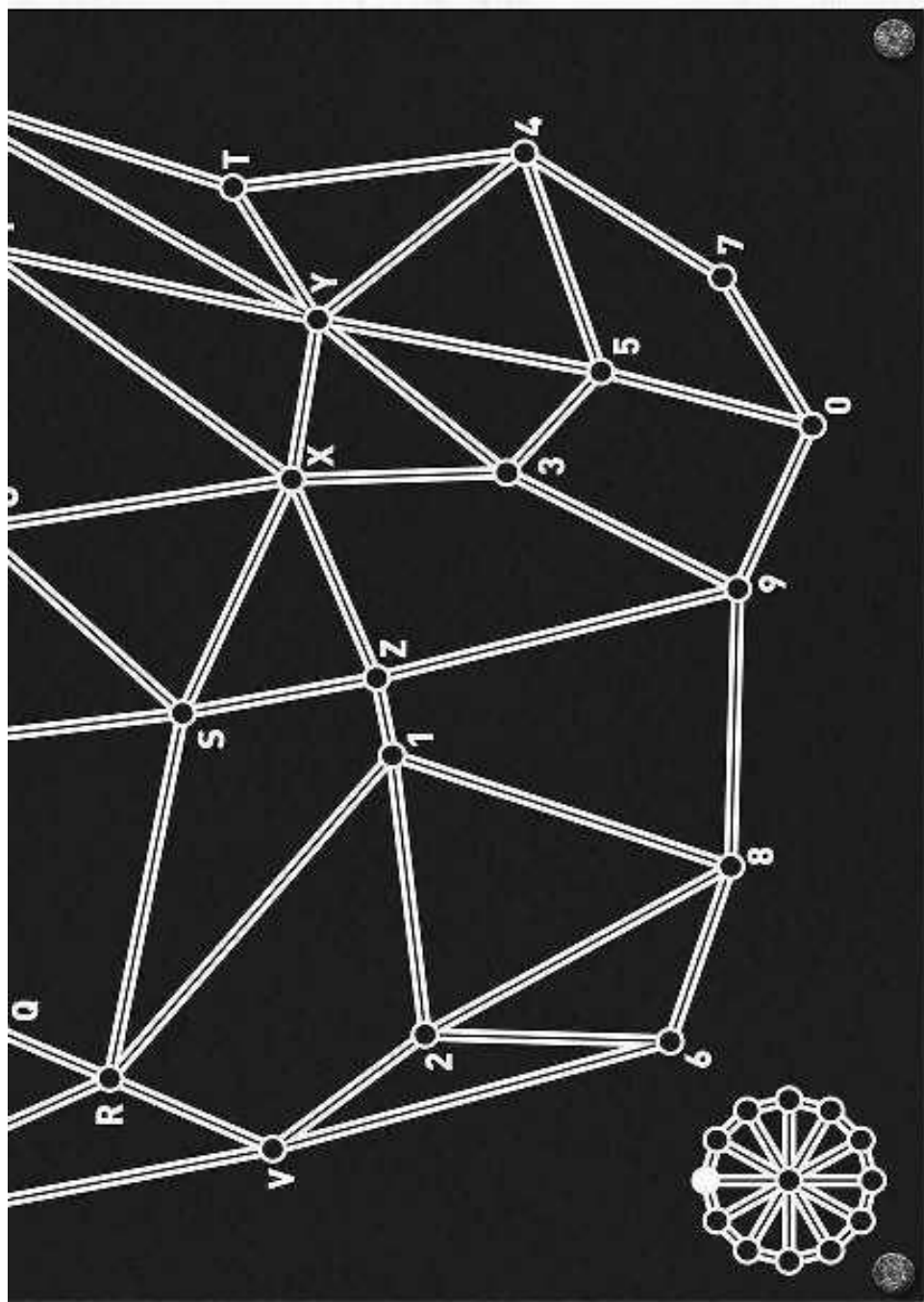
Și apoi vede o lumină puternică – cea mai intensă, mai albă și mai fierbinte lumină pe care a văzut-o vreodată.

Și apoi, nimic.

*Trăiește fără griji în clipa prezentă. Domnul,
Care era Viitorul, de mult a murit.
Cunoașterea, care e Trecutul, e o nerozie. Mergi,
Biet copil, și nu te un pe tine însuși,
În jurul pământului tău, vânturi cu aripi de soare suflă
Și planete se rotesc; un meteorit își scoate spada,
Curcubeul își arcuiește struna în șapte culori
Iar fluviile curg în prelungi fâșii de argint.
Trezește-te! Lasă-te în seama orelor minunate.
Sorbindu-le buzele, vei prinde visul ce zboară
În preajma aurului diafan al părului lor mătășos.
Ești divin și viu – precum vechiul zeu
Apollo, ce gol se înălța spre lumină
Și insula i se umplea de flori tremurânde.⁴¹*

---

⁴¹ Poezia, *Live Blidly and Upon the Hour*, îi aparține poetului american Trumbull Stickney. (n.tr.).

23 de luni și 5 zile mai târziu

SUB STAȚIA MERCATOR, PALISADES, NEW YORK, STATELE UNITE

În lumina zorilor, Aisling și Hilal merg pe un drum de pământ. În spatele lor, cenușiu, larg și neted, fluviul Hudson curge cu putere spre Oceanul Atlantic, aflat câteva mile mai la sud.

Cu excepția unei perechi de cuțite pliabile cu lama de patru inchi, Aisling și Hilal sunt neînarmați. Și le place așa.

Merg fără grabă pe drumul șerpuitor care duce la o serie de scări și ascensoare montate pe versantul de piatră vertical, cu ajutorul cărora se ajunge la stația Mercator. Plămânii și picioarele lor luptă cu gravitația. E august, în aer plutește o răcoare vărată și, ca de obicei în această parte a lumii, cerul e acoperit cu nori cenușii. Dar nu sunt nori foarte amenințători – în toată lumea, dar mai ales lângă Zona de Impact, furtunile s-au domolit semnificativ cu nouă săptămâni în urmă –, așa că cei doi foști Jucători nu s-au obosit să-și ia echipamentul de ploaie pentru plimbarea de dimineață.

Geografia de bază a acestei zone a rămas, în mare, neschimbată după Abaddon. Stâncile de bazalt vechi de 200 de milioane de ani care se înalță ca un zid pe țărmul vestic al fluviului nu au fost afectate de Impact. Vechi și rezistente, un adevărat simbol al dăinuirii, stâncile care se înalță în fața lui Aisling și Hilal constituie scheletul acestei văi străvechi, care precedă apariția ființelor inteligente în Calea Lactee – inclusiv pe cea a Creatorilor – cu peste 150 de milioane de ani. Deși nu plouă, cei doi Jucători aud mici șiroaie de apă șerpuind printre versanții întunecați și strălucitori, precum și pe sub picioarele lor, croindu-și drum spre fluviu și, în scurtă vreme, către oceanul însuși. Dar, cu toate că oasele lumii au supraviețuit aici (spre deosebire de Zona Craterului), pielea lumii n-a reușit să supraviețuiască.

Ecosistemul de aici pur și simplu a fost resetat.

În ziua Impactului, cu aproape doi ani în urmă, totul a fost sau carbonizat, sau smuls din pământ și purtat de unda de șoc până la vastul Zid de Rămășițe dinspre sud-est. Forța exploziei a fost atât de puternică, încât nici măcar această largă vale fluvială nu a fost la adăpost, rămânând și ea dezgolită. În câmp deschis, unde se află Aisling și Hilal acum, peisajul nu diferă mult față de cum era imediat după ce Abaddonul a lovit. De atunci, nici măcar o rază de soare nu a străpuns norii, așa că totul în jur e golaș, cafeniu, negru sau cenușiu. N-a mai rămas decât pământ și piatră și nu mai cresc decât ciuperci.

Hilal se oprește și se uită la o ciupercă bulboasă și priapică, cu pălăria portocalie. Aisling a trecut pe lângă ea fără s-o observe. Axumitul se apleacă, își desface cuțitul și împunge ciuperca.

— *Amanita caesarea*, spune el încet. Una tânără.

Aisling se oprește și se întoarce:

— Ce?

— Ciuperca asta, spune el și o taie de la rădăcină, punând-o într-o pungă de plastic. O să-i placă lui Childress, sunt sigură, spune el.

— Lui Childress i-ar plăcea și o baligă, cu condiția să fi crescut din pământ, răspunde Aisling.

Hilal zâmbește, bagă ciuperca în buzunar și se ridică în picioare.

— Îți vibrează telefonul, spune el.

Aisling se uită în stânga și în dreapta, pipăindu-și buzunarele:

— Ce naiba, unde e?

Își găsește telefonul, se uită la numărul de pe ecran, apoi ridică din umeri și îl duce la ureche.

— Aisling la telefon, spune ea scurt cu o încruntătură, dar după o clipă zâmbește: Ah, bună, Jenny!

Stau de vorbă.

În clipa asta, Jenny e în Kazahstan, făcând ultimele pregătiri înainte să se imbarce pe o rachetă Titan XA1 nouă-nouță. Racheta va transporta ultima încărcătură de provizii la o navă de pe orbita Pământului care, în două săptămâni, va porni într-o călătorie de trei ani spre Marte. Jenny a fost desemnată specialistă în Creatori a misiunii internaționale care are drept sarcină să găsească și să recupereze nava lui Kepler 22b, pentru a fi folosită în cercetare și în dezvoltarea unor nave spațiale.

În plus, Aisling speră că vor găsi cadavrul lui Pop Kopp, ca să poată fi adus și înmormântat pe Pământ.

Celta râde la o glumă a lui Jenny, semnul stacojiu care i se arcuieste pe obrazul stâng, de la colțul ochiului până la maxilar, devenind mai mare. Aceasta este ultima urmă vizibilă a șederii ei pe nava lui 22b, deși mai are destule urme care nu se văd, personale și emoționale.

Aisling are coșmaruri o dată pe săptămână sau chiar mai des. Iar Hilal i le ascultă pe toate, notându-le într-un jurnal, încercând s-o ajute să le înțeleagă și să le depășească.

Jenny continuă să vorbească. Hilal o ia din loc și trece pe lângă Aisling, bătând-o ușor pe mână. Celta îi face jucăuș cu ochiul. Aerul rece care se ridică dinspre Hudson învăluie umerii și gâtul axumitului. Hilal își continuă urcușul spre Mercator, trecând de trei coturi strânse ale drumului, până când vocea lui Aisling nu mai e decât un murmur ce se pierde în fundal.

Hilal se oprește. E cu cel puțin 15 metri mai sus decât Aisling și priveștiștea nu mai e blocată de niciun obstacol. Spre sud, fluviul e brăzdat de nave, barje și feriboturi. Deasupra Manhattanului, pe stâncile de pe malul estic, se înalță turnuri de oțel noi, încununate cu becuri pâlpâitoare roșii, iar la poalele lor se văd șiruri de clădiri semipermanente. Unele au formă semisferică și sunt colorate în verde, altele sunt simple rulote albe. Spre nord, genul ăsta de construcții mărginește tot orizontul. Aproape chiar deasupra lui Hilal, un sistem de cabluri traversează fluviul. Axumitul se uită la becurile portocalii ca sodiul, care luminează cabina aflată pe celălalt mal. Înăuntru se văd siluete întunecate de femei și bărbați, pregătiți pentru prima traversare a zilei. Deasupra cabinei se înalță clădirea cu cupolă și turn al stației Van Houten, sora stației Mercator, care se află în spatele lui Hilal, dincolo de vârfurile stâncilor.

Aisling și Hilal, Shari și Micuța Alice locuiesc în Mercator, împreună cu 1.845 de alți bărbați și femei. Shari, Aisling și Hilal sunt prieteni apropiați acum – mulțumită mai ales Micuței Alice, dar și orelor de consiliere și dorinței de a oferi lumii un exemplu, depășind dezbinarea sădită între ei de Creatori. Dacă semințiile se pot împăca și își pot vindeca rănilile, atunci se pot înțelege între ele și celelalte popoare. Și, cu toate că Pământul și națiunile lui nu s-au transformat într-o nirvana, au fost făcuți pași mari – deși imperfecți – către pacea globală.

Hilal și ceilalți au venit aici ca să îndrepte ceea ce a fost distrus. Misiunea tuturor celor care lucrează aici este dublă. Prima sarcină este terraformarea porțiunii distruse din Zona de Impact. Sub fiecare cupolă crește câte un ecosistem înfloritor: păduri tinere, mlaștini și pășuni care, când va reveni soarele, vor fi descoperite și lăsate să se extindă. A doua sarcină este să contribuie la îndepărtarea ultimelor dărâmături rămase din orașul numit cândva New York și care acum se numește, cel puțin neoficial, Phoenix East. Acesta va fi primul oraș care se va înalța în era Post-Abbadon, un oraș născut din hotărâre, cooperare, perseverență și generozitate. Iar pregătirea terenului pentru a reconstrui orașul a necesitat multă muncă. Deși cea mai mare parte a clădirilor din cele cinci cartiere ale New York-ului a fost smulsă din pământ și dusă până la Zidul de Rămășițe, foarte multe tone de infrastructură au rămas în pământ și, în cele mai multe cazuri, au trebuit să fie excavate și îndepărtate.

În curând, când Jenny își va începe călătoria spre Planeta Roșie, 58 de șefi de stat din toate colțurile Pământului se vor reuni aici ca să taie panglica porțiunii dinspre New Jersey a noului pod George Washington. Hilal, Aisling, Shari și Micuța Alice se vor afla alături de președintele american și în ziua aceea va începe reconstrucția propriu-zisă a orașului.

Cablurile vibrează deasupra lui Hilal. Axumitul își mijește ochii și vede cabina funicularului luând-o din loc, plutind pe deasupra apei.

Norii, care de obicei alcătuiesc o pătură uniformă și cenușie, sunt bine conturați și au nuanțe diferite, ca o grămadă de ghemotoace întunecate de bumbac.

Aisling îl strigă și îi face cu mâna. A terminat conversația cu Jenny. Hilal își freacă brațul sub inelul de lemn pe care îl poartă în jurul bicepsului. Uroborosul. Un simbol al violenței și al tuturor lucrurilor împotriva cărora au luptat, dar și un simbol al renașterii.

Al tuturor lucrurilor *pentru care* luptă acum.

Aisling se pornește spre el, șerpuind pe potecă.

Buzunarul axumitului vibrează. Își scoate telefonul și se uită la ecran.

Micuța Alice i-a trimis un mesaj: *Vino sus, unchiule. Vreau să-ți arăt ce am făcut în dimineața asta.*

În zece minute, îi răspunde el.

Vântul se întetește.

Telefonul îi vibrează din nou: *Te văd. Uită-te în sus.*

Hilal aruncă o privire peste umăr. Treizeci de metri deasupra lui, aplecată printre barele de oțel ale balustradei, o vede pe Micuța Alice. Are deja cinci ani și e mai înaltă decât orice copil de vârsta ei. S-a aplecat mai mult decât i-ar plăcea axumitului, dar e tânără și entuziastă, iar Hilal nu se îndoiește că Shari e la câțiva pași în spatele ei, calmă și atentă. Shari nu-și lasă fiica singură aproape niciodată, ceea ce e de înțeles.

Micuța Alice îi face cu mâna, plină de bucurie. Hilal îi răspunde.

Vântul suieră în vale, iar o lumină puternică, galbenă și portocalie, străpunge aerul. Raza lovește versantul de bazalt umed la câțiva metri sub picioarele Micuței Alice. Fetița se retrage dintre zăbrele și începe să sară în sus, făcând semn cu mâna spre cer, spre răsărit. Hilal n-o aude, dar știe că Micuța Alice e în culmea bucuriei și că Shari este și ea în culmea bucuriei.

Hilal întoarce capul. Aisling e la mai puțin de un metru de el, uitându-se și ea spre răsărit, extaziată și cu umerii lăsați.

În stratul de nori a apărut o spărtură prin care se strecoară trei raze lungi ale soarelui de dimineață.

— Măi să fie! spune Aisling.

— Da, răspunde Hilal.

O sirenă puternică se aude dinspre Mercator și, câteva secunde mai târziu, îi răspunde o sirenă din Van Houten, apoi, de-a lungul văii, se aud sirene mai slabe de la stații secundare, grădini acoperite de cupole, cantine, blocuri de birouri și clădiri de locuințe.

Hilal coboară până la Aisling și o cuprinde cu brațul pe după umeri.

Soarele persistă.

Vântul bate.

Norii se mișcă.

Soarele dispare.

Dar sirenele continuă să răsună.

— Ce frumos a fost! spune Aisling.

— Da.

— O să reușim până la urmă, nu-i așa?

Hilal se uită în ochii lui Aisling. Pielea lui e hidoasă și plină de cicatrici. A ei, curată și albă ca porțelanul, dar însemnată. Amândoi sunt însemnați de Jocul Final.

— Da, spune el.

Apoi împreună:

— Da.

Încheierea explozivă a trilogiei ENDGAME.

Au fost descoperite două chei. Au rămas în viață doar cei mai puternici Jucători. Mai trebuie găsită o singură cheie pentru a câștiga Jocul Final și pentru a salva lumea.

Citește cartea.
Găsește indiciile.
Descifrează enigma.
Există un singur câștigător.
Jocul Final e real.
Jocul Final a început.

Nu rata primele două volume ale seriei:

ENDGAME

Jocul Final: Convocarea

Jocul Final: Cheia Cerului

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-60-0182-5

9 786064 001825